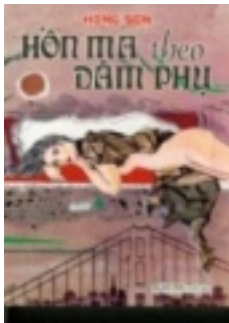

Hồn Ma Theo Dâm Phụ

Contents

Hồn Ma Theo Dâm Phụ	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	7
3. Chương 3: Chương 3	10
4. Chương 4: Chương 4	16
5. Chương 5: Chương 5	23
6. Chương 6: Chương 6	28
7. Chương 7: Chương 7	35
8. Chương 8: Chương 8	43
9. Chương 9: Chương 9	47
10. Chương 10: Chương 10	51
11. Chương 11: Chương 11	56
12. Chương 12: Chương 12	61
13. Chương 13: Chương 13	65
14. Chương 14: Chương 14	69
15. Chương 15: Chương 15	74
16. Chương 16: Chương 16	79
17. Chương 17: Chương 17	84
18. Chương 18: Chương 18	86
19. Chương 19: Chương 19	91
20. Chương 20: Chương 20	97

Hồn Ma Theo Dâm Phụ

Giới thiệu

Có rất nhiều tác phẩm đã nhận được sự ủng hộ của đông đảo bạn đọc như Rạp Chiếu Phim Kinh Dị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-ma-theo-dam-phu>

1. Chương 1: Chương 1

Ông cố của Hoa đã từng nói; kiếp trước của một người đẹp, ắt phải là một loài hoa. Loài hoa đó phải tu luyện hàng ngàn năm để có thể đầu thai lên dương gian thành một người đàn bà đẹp.

Vì vậy, một người đàn bà đầu thai từ một loài hoa, nhất định phải đẹp tới khuynh nước nghiêng thành. Khó có người đàn ông nào cầm lòng được khi đứng trước một đóa thiên hương đó. Nhất là khi nàng đã để mắt xanh tới họ. Nàng tên là Hoa, chào đời ngay vào đầu mùa xuân khi muôn hoa đua nở. Hương sắc của nàng đã làm cho tất cả các trẻ sơ sinh khác trong bảo sanh viện trở nên tầm thường. Mọi người đã nhìn cha mẹ Hoa như ganh ghét với cặp vợ chồng tị nạn của một xứ nghèo khó, chiến tranh, lại có thể sinh hạ được một đứa con đẹp như thiên thần này.

Bởi vậy, ông cố Hoa lại càng quả quyết nàng chính là một loài hoa đầu thai. Một bông hoa duy nhất của gia đình họ Nguyễn. Vì sau đó, mẹ Hoa không sanh thêm một đứa con nào khác nữa. Ông cố rất thương Hoa, nhưng khi nàng vừa cắp sách tới trường, ẽ a vài ba mẫu tự. Người đã qua đời, và từ đó hình ảnh ông cũng từ từ mờ dần trong đầu óc non dại của nàng.

Năm mười sáu tuổi, ba của Hoa cũng qua đời, và nàng còn nhớ rất rõ mọi việc xảy ra từ năm đó. Lúc ấy Hoa đang ở trong một trường nội trú của mấy bà nữ tu. Lúc này gia đình Hoa rất khá giả, cả cha mẹ nàng cùng chú đầu vào công việc làm ăn. Cũng vì vậy, cha mẹ Hoa không muốn cho nàng ở nhà một mình, nên Hoa phải ở trong trường nội trú này tại San Francisco. Khi mẹ Hoa gọi điện thoại vô trường báo tin cha mất, Hoa vội vàng xin phép bà hiệu trưởng trở về nhà ngay chiều hôm đó để dự đám táng người cha thân yêu của mình.

Cái tin đau đớn bất ngờ này làm Hoa choáng váng. Chiếc xe Mercedes Benz đời mới nhất của cha nàng bị cán bẹp dí như tờ giấy. Người ta phải cắt xe ra từng ảnh để lôi từng bộ phận thân thể của ông ra.

Vì là người thành công lớn lao trong thương trường, nên tang lễ cha nàng có rất nhiều bạn bè có tên tuổi tới tham dự. Hơn thế nữa, hồi trước năm 75, cha nàng cũng là một người có thế lực trong chánh quyền, và ông cũng ở trong một chánh đảng nên những người tới dự tang lễ có nhiều khuôn mặt lớn trong cộng đồng tị nạn Việt Nam tại Mỹ.

Hoa phải rời đám bạn bè ở San Francisco, hấp tấp leo lên xe lửa trở về với mẹ nàng ở San Jose ngay. Vô tình trong chuyến đi này, Hoa lại gặp ông Luận. Ông là người bạn thân của cha nàng lúc còn sống. Phong cách oai nghi của ông đã hấp dẫn Hoa mãnh liệt và sau này không ngờ nàng lại say mê, thương yêu ông một cách thật mù quáng. Không biết có phải vì ảnh hưởng khi Hoa còn thơ ấu. Ông Luận thường tới nhà nâng niu bông ả Hoa, dắt Hoa đi chơi, mua kẹo bánh cho Hoa ăn. Bây giờ những hình ảnh ấy biến thành tình yêu trai gái khi nàng vừa tới tuổi cặp kè.

Nhưng ngoài những điểm đó ra. Phải nói là ông ta cao lớn và thật phong độ, quả thật với dáng dấp này, ít có người đàn ông Việt Nam nào sánh được cái oai phong như ông Luận. Với nước da ngăm ngăm đen, thân thể cường tráng và những bắp thịt thật rắn chắc. Ngày đưa cha Hoa ra nghĩa trang. Ông mặc một bộ vét màu đen, áo sơ mi trắng, nổi bật trong đám quan khách. Cặp mắt của ông buồn thẫm thẫm. Hoa chưa hề thấy một người đàn ông nào hấp dẫn như ông. Tuy mới mười sáu tuổi, nhưng bỗng nhiên nàng bị rơi vào sự thu hút của một mãnh lực thiên thần tình ái ngất ngư không tưởng.

Sáng hôm đưa cha Hoa tới nơi an nghỉ cuối cùng xong, có một số bạn bè theo về tận nhà để chia sẻ những bất hạnh, không ai ngờ đã đổ xuống gia đình nàng như vậy. Trong đó lại có ông Luận, nhưng ông không tới liền khi đám tang vừa chấm dứt, mãi tới chiều tối mới lái xe tới. Lần này ông ta mặc một bộ đồ veste màu trắng. Dáng điệu của ông Luận càng thêm hào hoa phong nhã, cặp mắt của ông 16ng lánh phản chiếu ánh đèn trông thật oai phong.

Hoa lén nhìn ông ta suốt buổi nói chuyện với mẹ. Có lẽ từ ngày tới tuổi dậy thì, Hoa chưa hề thích một người đàn ông khác phái nào như thế. Vì sinh ra và lớn lên tại Mỹ, lứa tuổi những đứa như Hoa trưởng thành rất sớm, ngay trong trường học, đã có nhiều bạn trai ve vãn tán tỉnh nàng. Nhưng Hoa chưa hề rung động bởi những thằng con trai khác màu da, trông lắc cắc, ngờ nghệch tới ngu độn.

Có phải là định mệnh, Hoa đã gặp ông Luận trong hoàn cảnh cô đơn và buồn tủi này. Nàng nhìn ông một cách chăm chú và có cảm tưởng dường là một người gần gũi và thân thiết nhất trong gia đình mình,

khác hẳn với những người trong đám quan khách tới phân ưu như cho có lệ.

Sau bữa cơm tối, mọi người đều ra vườn sau uống trà. Hoa nghe thấy ông Luận nói với mẹ nàng:

- Cúc này, từ nay trở đi, em phải cố gắng chấn tỉnh để đối phó với cuộc sống sau này.

Mắt mẹ Hoa tràn đầy cảm kích. Có lẽ không phải một mình Hoa mà cả mẹ nàng cũng đang cảm thấy ông Luận là người gần gũi nhất của gia đình lúc này.

Hoa lững thững vòng qua hông nhà, một mình lặng lẽ tới cây thông già, ngồi xuống chiếc ghế xích đu dưới gốc cây. Chiếc ghế này là vật nàng thích nhất trong thời thơ ấu. Hoa nhớ lại những buổi chiều ra ngồi đây chơi với mẹ và ba. Ngước mắt lên nhìn những tàng cây tắm tối âm u, ánh trăng không đủ sáng lọt qua những chùm lá thông dày đặc. Hoa nhìn về phía biệt thự, trong lòng thấy xót xa bồi hồi. Gia đình Hoa chỉ có ba người. Sau khi nàng phải vào nội trú, gia đình chỉ còn có ba má. Cả hai người suốt ngày bận bịu với những thương vụ của công ty, nhưng sau này mẹ Hoa đuối sức nên không còn tiếp tay với ba được nữa, và bà ở nhà nghỉ ngơi. Hoa biết, lúc này hơn bao giờ hết, mẹ Hoa lại thấy cô đơn và nhớ nàng rất nhiều. Bây giờ cha Hoa lại là đời, còn lại hai mẹ con trong căn nhà to lớn này lại càng thêm vắng vẻ và buồn tủi hơn nữa. Nếu Hoa trở về trường học, không biết mẹ Hoa phải sống trong căn nhà này một mình như thế nào?

Đang lúc Hoa suy nghĩ miên man, giọng nói của ông Luận ở sau lưng hỏi tới.

- Sao, cháu không thấy buồn ư?

Hoa từ từ quay lại, ông Luận đã đứng sau nàng từ hồi nào mà Hoa không hay. Tự nhiên tim Hoa đập mạnh, hình dáng khôi ngô và oai phong của ông làm nàng hồi hộp, chính Hoa cũng không hiểu tại sao lại có hiện tượng này.

- Nãy giờ, chú đứng nhìn cháu thực lâu.

Cặp mắt long lánh của ông nhìn thẳng vào Hoa làm nàng hơi luống cuống, ông tiếp:

- Hình như cháu không có vẻ gì là đau thương cả.

Thì ra ông đã để ý tới Hoa, cũng như nàng đã âm thầm để ý tới ông. Nhưng tại sao Hoa đã không biết được điều này sớm hơn. Hoa nhìn ông yếu ớt trả lời:

- Chú cho rằng cháu phải òa lên khóc nức nở cả ngày mới gọi là đau buồn hay sao?

Ông Luận có vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời của Hoa.

- Cháu đã mười sáu tuổi rồi phải không?

- Vâng.

- Chú thấy hình như cách nói chuyện của cháu không giống như một đứa con gái mười sáu chút nào.

- Chú nói vậy có nghĩa là...

Ông Luận mỉm cười.

- Có lẽ cháu sinh ra và lớn lên ở Mỹ nên trưởng thành mau hơn những đứa trẻ sinh sống ở Việt Nam.

Hoa nhìn ông ta một cách bồi hồi, bây giờ ông đã đứng sát cạnh nàng. Nhưng Hoa lại thích ông phải cách xa nàng hơn thế này, vì như vậy Hoa mới có thể lén lút, thoải mái ngắm nhìn ông được. Có lẽ ông ta có vẻ hấp dẫn hơn khi nhìn từ đằng xa lại.

- Hình như lâu lắm rồi cháu không gặp chú, chú có tới nhà cháu chơi thường nữa hay không?

- Có chứ, tại hồi này cháu sống trong nội trú nên chúng mình không gặp nhau. Hơn nữa, chú cũng bận ba bận bốn như cha cháu, nên nhiều khi cháu về thăm nhà mà chú lại phải đi xa nên không gặp. Nhưng không sao, bây giờ chúng mình có dịp gặp lại nhau rồi.

Nói xong ông đưa tay ra bắt tay Hoa như một người lớn. Nàng mê mẩn với nụ cười và cái bắt tay của ông. Vì từ xưa tới nay, khi gặp những người bằng tuổi ông, Hoa chỉ được phép cúi đầu chào, vì biết mình còn bé.

Cái bắt tay của ông ngày hôm nay tự nhiên làm Hoa cảm thấy mình đã trưởng thành. Nàng đã trở thành một thiếu nữ thực sự rồi. Khi chú tới thăm gia đình cháu, má cháu thường nhắc

tới cháu hoài.

- Má cháu nhắc tới cháu về cái gì hả chú?

Ông Luận vừa cười vừa nói:

- Hình như má cháu nói: cháu là một bông hoa đầu thai gì đó.

Tự nhiên Hoa thấy bức mình vì không hiểu tại sao mẹ nàng lại nói chuyện này với ông Luận. Mặt Hoa sù lại.

Ông vẫn nói tiếp:

- Ngay cả ông cố của cháu cũng nói là người con gái đẹp nào cũng phải do một loài hoa đầu thai thành người.

Nói xong ông ta nhìn Hoa đăm đăm làm thân thể nàng nóng bừng lên. Thì ra mẹ Hoa đã kể hết mọi chuyện của nàng cho ông ta nghe rồi.

Cháu không hiểu vì sao ông cố lại nói ra chuyện khôi hài như thế.

- Chú không thấy khôi hài chút nào, bởi vì chú chưa hề thấy một người con gái nào đẹp như cháu.

Hoa ngẩn ngơ vì lời tán tụng của ông Luận. Nàng không ngờ một người đàn ông đã đứng tuổi như thế mà cũng thầm kín ái mộ nàng như vậy. Hoa muốn tắt thở vì say mê. Nàng chợt nhớ người ta thường nói ái tình là duyên nợ. Khi ấy, ông Luận đã ngồi xuống bên cạnh Hoa trên chiếc ghế gỗ trong vườn. Hoa nhìn lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của ông. Cái mũi cao và dài, đẹp như hình ảnh những bức tượng thần linh La Mã thuở xa xưa. Tự nhiên Hoa có ý nghĩ không muốn trở về trường học ở San Francisco nữa, nàng muốn ở luôn nhà để được gần gũi người đàn ông này.

Hình như ông Luận cũng đang nhìn nàng chăm chú:

- Khi hạ huyết ba cháu. Má cháu khóc nức nở, còn cháu không có một giọt lệ nào. Tại sao vậy.

Hoa nhìn thẳng vào mắt ông, hỏi:

- Chú nghĩ rằng nước mắt quả là quan trọng như vậy khi người ta đau buồn hay sao?

- Đúng, người đau thương không hẳn phải cần rơi lệ.

- Nhưng chú nhận thấy cháu có vẻ cứng cỏi khác với những người con gái thông thường.

- Hình như chú thấy lạ khi nhìn thấy cháu không rơi nước mắt ư?

Ông Luận mỉm cười.

- Đàn ông không rơi nước mắt là điều thông thường. Nhưng người con gái thì...

Hoa hơi hất mặt lên thực bướng bỉnh, nói:

- Vậy ư

Rồi nàng mỉm cười thật dễ thương:

- Chú có thấy bông hoa nào rơi lệ không. Chú quên rồi ư, cháu là một loài hoa đầu thai lên làm người cơ mà. Những đóa thiên hương này làm sao có thể lại phải rơi nước mắt cơ chứ.

Ông Luận nhìn Hoa sững sốt, xong'phá lên cười thật sảng khoái. Đây là lần đầu tiên Hoa thấy nụ cười tươi thắm như vậy nở trên môi ông Luận. Tự nhiên nàng ngẩn ngơ và có cảm nghĩ không bao giờ muốn rời ông ta nửa bước. Một ý nghĩ thoáng qua thực nhanh trong đầu Hoa. Giá nàng được ôm ghì lấy ông, hôn lên cặp môi kia thì sung sướng biết chừng nào. Có lẽ Hoa đã si mê ông mất rồi. Nàng cảm thấy rơi vào lưới tình thực dễ dàng và êm ái.

*

* *

An nhìn thấy thực rõ chiếc xe trước mặt, nhưng không còn kịp nữa, mặc dù chàng cố gắng nghiêng răng đập thẳng tới cong người mà chiếc xe vẫn lao tới vì tốc độ quá nhanh và con đường trơn trượt vì trời đang mưa lớn. Tai hại hơn nữa, chiếc xe chở hàng đang chạy phía sau cũng không thể nào thắng kịp. An nghe một tiếng đùng kinh hồn và thấy mình bắn ra khỏi chiếc xe Mercedes Benz nhỏ nhắn của mình, tung mình lên thật cao và rơi xuống mặt đường ngay đường xe bên cạnh. Chàng hốt hoảng vùng dậy định chạy, nhưng không kịp nữa. Một chiếc xe đâm vào An và chạy lướt qua thân thể chàng một cách kinh khủng.

An rú lên, đưa hai tay ôm lấy đầu, không dám nhìn chiếc xe đang lướt qua. Nhưng sao lạ lùng, hình như có một phép lạ An không cảm thấy đau đớn gì và nhìn theo chiếc xe vừa chạy xuyên qua mình, phóng nhanh tới phía trước. Chàng còn đang ngơ ngác thì chiếc xe kế tiếp chạy tới, An lại hoảng hết, hai tay ôm lấy đầu, la lên:

- Ngừng lại, trời ơi, đừng có cán tôi... Bộ mấy người đuổi cả rồi hay sao?

Chiếc xe ấy vẫn không ngừng lại, và cũng như chiếc xe trước, lướt qua thân thể chàng với một vận tốc kinh hồn. An loạng choạng và kinh ngạc, vì không hiểu sao lại có hiện tượng lạ lùng này. Bây giờ thì tất cả xe cộ đều dừng lại, rồn cục trên xa lộ, rồi xe cảnh sát, chữa lửa, cứu thương chạy tới tấp. Mọi người như hoảng hốt trong cơn mưa tầm tã. An chạy lại bên chiếc xe Mercedes Benz của chàng. Chiếc xe đẹp dí vì bị chiếc xe đằng sau húc tới. Cả phần sau xe của An nằm lộn lỏi vô gần xe phía trước.

An nhìn chiếc xe đau xót la lên:

- Trời ơi... còn gì là chiếc xe Mercedes của tôi nữa..

Bỗng chàng chú ý tới một người bị kẹt trong xe. Lính chữa lửa đang cạy cửa xe để lôi người đó ra. An bàng hoàng nhìn thực kỹ. Không lý người đó lại chính là chàng hay sao. Dù áu me cùng mình, chân tay gãy gãy, lồng ngực dập nát ruột gan, phèo phổi lòi ra và mặt mũi người đó sưng phù bết nát, An cũng nhận ra ngay đó chính là mình. Như vậy là thế nào đây? Cái xác trên tay lái xe chàng không phải là An thì còn ai vào đó nữa. Như vậy thì bây giờ chàng là ai? Cái thân thể đang đứng nhìn mọi người trên xa lộ này ai đây?

An tiến tới vạch áo cái xác ra, tính lôi chiếc bóp để trong túi áo coi giấy tờ của người chết cho chắc ăn. Bỗng chàng sững sờ vì bàn tay An như sương khói, không thể nào nắm được mép áo của xác chết nọ nữa. Cả bàn tay An xuyên qua cái thân thể đó như đi vào chân không.

Ngay lúc đó, một người lính chữa lửa đụng vào mình chàng. An tính nhảy qua một bên né tránh, nhưng lạ lùng thay, cái thân thể anh ta lại đi xuyên qua cả thân hình An. Bỗng An nhớ lại vừa rồi, cả hai chiếc xe cùng chạy lướt qua mình chàng mà không cảm thấy có sự va chạm nào. Không lý bây giờ thân thể An như một cụm khói hay một đám mây. An vội vàng chạy lại một chiếc xe đang đậu gần đó, soi mặt vô kính chiếu hậu bên hông xe. Chiếc kính trong veo không một hình ảnh nào hiện lên trên đó. Những chuyện ma quỷ từ trước tới giờ chợt thoáng qua đầu óc làm An kinh hoảng. Chàng đã hiểu rõ sự thực phũ phàng như thế nào rồi. An thét lên:

- Trời ơi! Không lý tôi chết rồi hay sao. Hồn tôi đã lìa khỏi xác à ?

Chàng ngược mặt nhìn hai vợ chồng ngồi trong xe, họ đang nói với nhau chuyện gì. An không nghe rõ. Chàng đưa tay đập mạnh vô cửa kính xe muốn gây tiếng động cho họ chú ý tới chàng, nhưng không ngờ, bàn tay chàng lộn lỏi vô trong xe như đi vào một đám mây. Thân thể An cũng mất thăng bằng lao lộn lỏi vô trong xe, nằm đè lên cả hai người đó. An vội vàng lách qua một bên. Nhưng lạ lùng thay, hình như cả hai người cùng không biết sự có mặt của chàng bên cạnh họ. Người đàn ông quay sang cô vợ nói:

- Em coi kìa, người ta phải cắt cửa xe, lôi thẳng cha ấy ra, coi ghê gớm quá đi...

Người đàn bà ôm lấy mặt la lên:

- Trời ơi, em không dám nhìn đâu.

Cô ta ôm lấy chồng, dấu mặt sau vai anh ta. Anh chồng cười hề hề, níu lấy đầu vợ, kéo ra, hôn lên môi nàng. Bàn tay anh ta cũng lộn lỏi qua vạt áo chị nọ mò mẫm. An la lên:

- Trời ơi, mấy người làm cái gì tự nhiên quá vậy nè.

Cả hai người vẫn coi An như không có mặt trong xe họ. Chị vợ đã nhướn người lên hưởng ứng bàn tay chồng một cách thích thú. Có lẽ ngoài trời mưa tầm tã, nhất là trên xa lộ kẹt xe này không biết bao giờ mới giải tỏa được, nên họ chỉ còn biết làm tình cho thời gian trôi qua. An không còn chịu nổi cảnh ái ân hung bạo ấy nữa. Chàng nắm chốt khóa tính mở cửa xe, nhưng một lần nữa, An lại sững sờ vì bàn tay mình bất lực, không nắm được bất cứ một vật thể nào nữa. Khi chàng chụp một vật gì thì y như rằng, vật đó xuyên qua bàn tay chàng. Bây giờ chàng đã định rõ được thân thể mình chỉ là một màn khói đông tụ. Mặc dù cho An vẫn còn trí phán đoán của sự thông minh hàng ngày, nhưng hàng động lại bị hạn chế bởi sự xuyên thủng của mọi vật khi đụng chạm vào người chàng.

Bây giờ mới phải làm sao ra khỏi cái xe quái ác này. Cặp vợ chồng trên xe đã dính quẹo vào nhau. Họ vặn vẹo, rên rỉ làm An càng cuống lên. Cặp giò trắng muốt của cô vợ đã phơi lồ lộ vì anh chồng kéo hẳn chiếc váy của cô ta lên tới tận bụng. An bực bội đá mạnh vô cửa xe. Bỗng chân chàng lọt thỏm ra ngoài xa lộ. Chàng nhớ lại lúc chui vô xe. Như vậy có nghĩa là chàng có thể đi xuyên qua mọi vật ở thể đặc, cũng như mọi vật thể có thể đi ngang qua thân thể chàng. An thử thách nghiệm lại, chàng từ từ nhướn mình ra ngoài và cứ thế An chui ra khỏi chiếc xe. Mừng rỡ, chàng vội chạy lại bên cái xác của mình, hỏi anh lính chữa lửa:

- Các ông định đem xác tôi đi đâu đây?

Anh chàng lính chữa lửa vẫn điềm nhiên gói ghém cái xác chàng lại, không nói năng gì. An sợ vì trời mưa lớn quá anh ta không nghe mình nói gì nên cố nói lớn hơn:

- Anh ơi, anh định mang cái xác tôi đi đâu đây?

Anh chàng lính chữa lửa bỗng quay qua nói với người y tá của chiếc xe cứu thương:

- Thôi, nhiệm vụ tụi tôi tới đây là xong rồi đó nghe cha. Bây giờ tới phiên các anh đó. Đem thang cha này về xào nấu gì thì làm đi.

Nói xong, anh ta vác đồ nghề, quay ra sau, đi về phía chiếc xe chữa lửa. An thấy mình như không có mặt ở đây thì phải. Mọi người đã không nhìn thấy chàng, không nghe thấy chàng nói và cũng không đụng chạm được vào thân thể chàng nữa. Như thế có nghĩa là họ đã cắt đứt hẳn mọi sự liên lạc với An. Chàng đang sống ở một thế giới khác, một thế giới hoàn toàn biệt lập với những 'người mà trước tai nạn xe cộ này chàng là một phần tử sinh hoạt như họ.

Cái thế giới lạ lùng này bây giờ hiện diện ngay trong. cuộc sống của chàng, nhưng lại hoàn toàn cách biệt.

Người y tá vừa đẩy chiếc băng ca chở xác An lên xe cứu thương. An vội vã chạy theo. Chàng muốn biết người ta sẽ làm gì với cái xác của chàng. Tự nhiên An nghĩ tới vợ con. Bây giờ Cúc và Hoa ở đâu. Giờ này có lẽ Cúc đang chờ chàng về ăn cơm. Còn Hoa chắc chắn là đang phải học bài trong phòng tại trường nội trú ở San Francisco rồi. Kỷ luật của các loại trường học này rất khó khăn, cũng vì thế

mà chàng đã gửi đứa con gái duy nhất của gia đình ở đó ăn học. An đã nhìn thấy cảnh con cái của bạn bè hư hỏng không biết là bao nhiêu. Cái xã hội có sự tự do quá trớn như ở đất nước Hoa Kỳ này, không thể nào hợp với sự giáo dục và nếp sống khắc khổ của những người di dân như chàng được. Nói tay quá thì con hư, xiết lại như phong tục tập quán của người Việt thì luật pháp ở đây không cho phép. Cũng vì vậy chàng cảm thấy bất lực, nên chỉ còn cách nhờ chính những người bản xứ này dạy dỗ đứa con gái cưng duy nhất của mình. Từ trước tới nay, ngay từ khi còn ở Việt Nam, An đã tin tưởng vào sự dạy dỗ của các trường học của các nhà tu hành. Họ có một cách giáo dục lớp trẻ tuyệt hảo để trở nên những người hữu dụng trong xã hội. Chỉ có điều nơi đây học phí rất cao, nhưng với khả năng của An bây giờ chàng không phải lo lắng gì điều đó. Hơn nữa, cũng chỉ có một đứa con duy nhất thì cũng có thể cang đáng được, và cuối năm, tiền học phí đó còn có thể trừ vào tiền thuế chút ít nữa nên cũng chẳng ăn thua gì.

An theo người y tá chui vô xe cứu thương, chàng ngồi ngay bên cạnh cái xác của mình. Thân thể của An sau tai nạn xe đã nát bấy. Đầu cổ, chân tay máu me đầm đìa. Bây giờ máu đã đọng lại khắp nơi trông thực ghớm ghê. Khi xe ngừng lại, An lại leo đèo theo sau những người y tá đẩy xác chàng vào một căn phòng. Họ khênh xác chàng đặt lên một cái bàn, lấy khăn gói kín lại rồi đi ra. An thấy nơi này lạnh lùng và rờn rợn. Chàng thấy ở lại đây cũng chẳng ích lợi gì nên chậm chạp đi ra ngoài. Có lẽ An phải về nhà coi vợ chàng đã biết gì về tai nạn này chưa. Nhưng chàng vừa đi ra khỏi cửa, định tìm phương tiện nào về nhà cho nhanh thì đã thấy vợ chàng đang tắt tuổi chạy vô cổng nhà thương. An buột miệng kêu lên:

- Cúc Cúc, anh đây nè.

Cúc vẫn cắm đầu đi như chạy, mặt nàng nhợt nhạt không còn một giọt máu. Cái tin động trời này làm tâm thần nàng hoảng hốt nên vội vã lái xe tới nhà thương ngay. Người ta đưa nàng xuống nhà xác coi mặt chồng rồi làm giấy tờ cho Cúc lo đám táng. Nàng như người mất hồn. Mọi công việc hình như tất cả nhân viên ở đây lo lắng và chu toàn cho nàng liết. Cúc chỉ còn biết gặt đầu, lắc đầu và ký tên. Nếu lúc này nàng biết có hồn An đang đi bên cạnh Cúc chắc nàng cũng không tới nỗi nào như bây giờ. Như tag khổ nỗi, An bây giờ chỉ như một cụm khói, một cái bóng lơ đãng theo bên cạnh nàng mà không giúp đỡ gì được Cúc cả.

Nỗi khổ tâm của An còn ngàn lần hơn Cúc, chàng như người điên dại, nhẩy múa, la hét, thủ thủ, sô đẩy. Nhưng dù cho chàng có làm gì thì làm, không ai ở chung quanh và cả Cúc nữa cũng không biết sự có mặt của chàng. Cuối cùng rồi An cũng mệt mỏi, chàng chỉ còn biết dương mắt nhìn những người chung quanh sinh động mà chàng chỉ là một cái bóng bên lề cuộc sống của mọi người.

Cứ như vậy, An đứng nhìn bạn bè, người thân, lo lắng cho ngày tang lễ của chàng. Những khuôn mặt bạn bè, người thân ử rữ làm chàng cũng phải ứa lệ. Con gái An cũng đã trở về, nó đỡ hơn vợ chàng nhiều, không khóc lóc thảm thiết như mẹ nó. Nhưng nét khổ sở buồn tẻ hẳn rõ trên nước da trắng nõn con gái ấy của Hoa.

2. Chương 2: Chương 2

Ngày thứ hai sau khi gặp ông Luận. Hoa lại càng chắc chắn rằng ông ta đã yêu lên nàng. Ngay sáng sớm ông Luận đã lại tới nhà nàng. Mặc dù ngày hôm sau buổi tang lễ cũng có một số bạn bè tới thăm, nhưng đa số họ là những người từ xa tới, vì biết tin trễ hoặc đem thêm những người bạn khác, mới biết tin An chết nên tới chia buồn cùng má Hoa.

Còn trường hợp ông Luận thì không phải thế. Ông ta ở gần đây và những ngày bận rộn tang lễ, chính một tay ông chu toàn cho gia đình nàng rất nhiều. Cũng vì vậy mà Hoa dám quả quyết là ông ta cũng đã yêu nàng thực sự rồi.

Buổi trưa hôm ấy, mọi người ra về hết. Nhưng ông Luận vẫn ở lại và dùng cơm trưa với Hoa và mẹ nàng. Hoa nhận thấy ông rất quan tâm tới mẹ. Ông nói những câu chuyện vui vui để làm mẹ Hoa bớt buồn. Ông có vẻ rất tế nhị và khéo ăn nói. Mỗi lần mẹ nàng nhắc tới cha thì ông lại lái câu chuyện qua một ngả khác thật khéo léo.

Hoa chú ý từng cử chỉ, lời nói của ông ta. Trong lúc trò chuyện cũng có lúc ông bất chợt nhìn thấy ánh mắt quyến luyến của Hoa làm nàng e thẹn. Những lúc ấy, Hoa thấy ông mỉm cười với nàng lại càng làm Hoa mê mẩn và con tim rung động như những đợt sóng tình yêu trào tới.

Sau bữa cơm trưa, ông Luận ở lại dùng cơm tối vì có một số bạn bè thân vừa tới. Ông tiếp mọi người như vai trò chủ nhà vì những người bạn ấy đều là những người bạn thân thuộc với ông nữa.

Sau bữa cơm, nhân lúc mọi người đang nói chuyện. Hoa lên ra vườn sau. Nàng ngồi dưới một gốc cây trông chờ. Hoa nghĩ; nếu quả thực ông Luận đã để ý tới nàng thì thế nào cũng tìm cách ra đây gặp Hoa, vì từ sáng tới giờ, mẹ nàng cứ quần quýt bên ông nên ông không có cơ hội nào gần gũi riêng rẽ với nàng được. Hoa hy vọng là ông sẽ xuất hiện như tới hôm qua. Hoa nóng lòng ngồi trên ghế đá dưới gốc cây. Nàng nhìn về phía căn nhà. Ánh đèn vàng từ trong nhà tỏa ra, nàng nhìn ánh đèn hẳn lên bóng dáng ông Luận đang ngồi nói chuyện với mọi người trong nhà.

Hoa tự nghĩ, không biết ông ta có cảm thấy nàng đang nóng lòng muốn nói chuyện riêng tư với ông chăng. Không lý ông ta không có một chút cảm tình nào đối với nàng hay sao? Hoa cố xua đuổi những ý nghĩ vớ vẩn đó đi, vì nàng chắc chắn là ông Luận phải yêu mình, không lý một người đàn ông ở tuổi ấy, đã tán tụng sắc đẹp nàng như vậy lại không có một chút cảm tình với nàng sao được.

Trong lúc nàng đang miên man suy nghĩ, một bóng người đã ngồi xuống bên cạnh nàng tự hỏi nào. Khi nàng ngược mặt nhìn lên bắt gặp ngay ánh mắt đam mê của người đàn ông này. Hoa lúng túng, vừa mừng,

vừa sợ, pha lẫn sự ngạc nhiên hơn hở. Mắt ông Luận sáng sánh như mặt nước hồ thu thực ướt át.

- Chú không thấy cháu ở trong nhà. Chú đoán ra ngay là thế nào cháu cũng ra đây.

Lòng Hoa rộn lên sự vui mừng vì nàng vừa chợt thấy được sự quan tâm của người nàng thầm yêu. Hoa mỉm cười cố khỏa lấp nỗi lòng của mình:

- Cháu muốn nói lại với chú một điều.

- Điều gì đó?

Hoa cố thản nhiên nói:

- Chú nói đúng. Ba cháu qua đời. Cháu không thấy đau buồn gì mấy.

Ông Luận mỉm cười, âu yếm nhìn Hoa.

- Cuối cùng cháu đã nói thực rồi. Lúc đầu chú còn tưởng cháu chỉ là một loài hoa không biết rơi lệ.

- Cháu thú thực với chú, vì chú hiểu được tâm trạng của cháu. Không hiểu tại sao chỉ có một mình chú thấy được mà ngay cả mẹ cháu cũng không hiểu được điều đó !

- Trong lúc này, má cháu quá đau thương nên không để ý đến cháu thôi.

Hoa lắc đầu, nói:

- Tại sao chú lại thấy được lòng cháu?

Ông Luận nhún vai cười.

- Có lẽ chú là người ngoài cuộc.

Hoa tự nghĩ:

“Đúng vậy, với cái đám tang này, ông là người ngoài cuộc nên có thì giờ và tâm trí để ý tới nàng.”

- Cháu có thể cho chú biết tại sao ba cháu mất mà cháu không cảm thấy đau buồn được không?

Hoa không do dự, nói ngay:

- Vì ba cháu chưa hề để ý tới cháu. Ba cũng không quan tâm nhiều tới mẹ cháu. Ba cháu cho cháu vô nội trú trong trường ở San Francisco. Cho cháu đủ mọi tiện nghi học hành. Ông tưởng rằng đã làm trọn bổn phận người cha. Còn đối với mẹ cháu, ba cháu sắm ẹ cháu căn nhà nguy nga này, sống theo kiểu Mỹ. ở trên ngọn đồi xa khuất hẳn mọi người chung quanh. Trong nhà tuy thật đầy đủ tiện nghi. Tưởng như vậy là đã tạo được hạnh phúc ẹ cháu rồi. Nhưng ông có biết đâu, những việc làm này chẳng có ý nghĩa gì cả. Ông đã hoàn toàn sai lầm với cách cư xử với vợ con như vậy rồi!

Lúc ấy An cũng vừa trong nhà đi ra. Chàng đã nhàm chán với những lời phân ưu giả tạo của một số bạn bè. Chúng tới đám tang và nhà chàng cũng như những lời cáo phó tiếc thương rất những mùi tâng bốc nhau lên. Chàng có cảm tưởng như cái chết của chàng là một dịp để cho bạn bè nhân đó mà lộ mặt ra với Đời. Trườn tên tuổi mình trên mặt báo. Khoe khoang những mảnh bằng, sự nghiệp cho người đời biết tới.

Trong những người bạn đó, An đã đặc biệt chú ý tới Luận. Một thằng bạn thân cùng chung nghề nghiệp. Phải nói trong nghề bán bảo hiểm này ở đây, chỉ có y và chàng là những đứa thành công nhất. Mấy hôm nay, chàng thấy Luận chạy lên chạy xuống. Lo trong lo ngoài, săn sóc vợ con chàng một cách thực đặc biệt. Vừa rồi Luận đang ăn uống, nói chuyện với mọi người trong nhà, tự nhiên lẫn ra sau vườn nên làm An chú ý. Chàng lần lữa theo sau và vô tình nghe được câu chuyện của Luận và đứa con gái cưng duy nhất của chàng. An không ngờ Hoa lại thốt ra những lời bất hiểu như vậy!

Lòng chàng quặn đau, nhưng bây giờ phải làm sao đây cho Hoa hiểu nỗi sự lo âu và yêu thương của chàng cho nó. An chỉ còn biết đứng nhìn và lắng nghe. Hoa nói xong, Luận có vẻ ngạc nhiên hỏi tới:

- Sai hoàn toàn?

Hoa vẫn thản nhiên nói:

- Vâng, ba cháu cả ngày chỉ biết làm giàu. Kiếm tiền là điều ba cháu thích thú nhất. Rút cục ba cháu đã phải mất cả mạng sống của mình.

Luận hỏi:

- Cháu không cảm thấy có hạnh phúc, nên cháu biết luôn cả má cháu cũng không có hạnh phúc hay sao? Hoa buông một câu thực phũ phàng.

- Cháu và má cháu đều là đàn bà, cả hai đều là những người bị bỏ rơi.

-Cháu Hoa à, có lẽ quả thực ba cháu không đủ thì giờ ở bên cạnh cháu và má cháu.

- Vậy chú có tới thăm gia đình cháu thường xuyên không?

- Dĩ nhiên là chú phải tới thăm cháu khi tới thăm má cháu.

Hoa thấy lòng mình nhướm lại, nàng mê mẩn với giọng nói ngọt ngào và cử chỉ sẵn đón của ông Luận hơn bao giờ hết. Nàng liếc nhìn ông một cái thực mau và tự nghĩ; giá được ôm lấy ông, hôn lên bờ môi kia thì sung sướng biết chừng nào.

Có lẽ hiểu con không ai hơn cha mẹ. An đã nhìn thấy những cử chỉ và lời nói của Hoa. Chàng sợ hãi la lên:

- Hoa, con lầm rồi. Thằng Luận không phải là một người đứng đắn đâu. Ba sẽ cho con biết những mảnh mung đều cang trong cuộc đời lừa gạt của nó.

Nhưng dù cho An nói gì, có ai nghe thấy tiếng chàng đâu. Ngay cả thân thể chàng cũng chỉ là một cái bóng vô hình trong một thế giới khác biệt với loài người.

Chàng hoảng hốt khi thấy Luận nắm lấy tay con gái mình và Hoa run run gục đầu lên vai hắn.

Chưa bao giờ An điên lên như lúc này, vì Luận tới thăm vợ con chàng ngày một. Trong khi đó, những bạn bè khác của chàng dần dần giảm bớt đi. Luận còn mang cho vợ chàng những thứ quà ưa thích như hoa lan, ô mai cam thảo. Chàng đã biết rõ ý định của Luận hơn ai hết. Cái thằng sở Khanh nổi tiếng trong giới bán bảo hiểm này ai còn lạ gì ư. Chỉ có vợ con chàng là ngây thơ. An bắt đầu hối hận vì từ trước tới nay không muốn cho vợ con tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Bây giờ đây, cả hai mẹ con như con cừ non trước miệng chó sói. Thế nào rồi Luận cũng tiến tới những bước hoang đường lừa lọc để chiếm đoạt tất cả tình yêu, thân thể cả vợ lẫn con chàng và gia tài của An để lại.

Bây giờ phải làm thế nào để ngăn cản âm mưu đen tối của một thằng bạn đều cang này đây. Trong khi đó, Hoa như sống những ngày mơ mộng nhất của cuộc đời con gái mới lớn lên. Nàng như một đóa hoa đang trổ nở, còn Luận như một người biết thưởng thức cái hương thơm tinh khiết của một bông hoa lạ.

Quả thực, sau đám tang, Luận đã mang lại một sinh khí trong gia đình nàng. Sắc mặt mẹ Hoa đã càng ngày càng giảm đi những nét u buồn. Nụ cười cũng đã thấp thoáng trên môi bà. Hoa thực cảm động vì Luận đã mang lại hạnh phúc cho gia đình nàng. Hoa không ngờ đã gặp được người đàn ông này, và ông ta đã dẫn dắt nàng vào tình yêu.

Hoa như người nằm trong mộng. Đáng lẽ những ngày tháng trở về nhà đưa đám ma cha là những ngày u buồn nhất đời nàng thì ngược lại. Những ngày này lại là những ngày hạnh phúc và vui sướng nhất trong cuộc đời nàng.

Khi một người con gái yêu một người đàn ông, cả bầu trời chung quanh trở nên hồng thắm. Tất cả những lời nói của thần tượng nàng là những điệu du ngọt ngào và hạnh phúc. Tình cảm này rất là kỳ diệu.

Nhưng ngày vui ấy qua mau. Mẹ Hoa đã bắt đầu thôi thúc nàng trở về nhà trường tiếp tục học như cũ. Hoa đã phụng phịu nói với mẹ:

- Má, con muốn ở lại đây với má. Con không muốn ở trong nội trú nữa đâu.

Cúc ngạc nhiên hỏi con:

- Tại sao lại muốn bỏ học. Con muốn làm cái gì đây?

- Ba mất rồi, để lại căn nhà to như thế này, có một mình má ở đây. Con muốn ở bên cạnh má.

Đó chỉ là cái cớ, Hoa biết mình đang nói dối, vì nếu trở lại trường, có nghĩa là sẽ phải xa ông. Và không biết tới bao giờ mới có thể gặp lại được người yêu đây.

Mẹ Hoa nghiêm nét mặt, nói thực cương quyết.

- Lúc còn sống, ba con tìm đủ mọi cách để cho con lên San Francisco nội trú trong trường này. Con đừng tưởng việc đó dễ dàng lắm đâu. Mong ước của ba con là khi lớn lên, con phải đỗ đạt, thành tài. Con mà bỏ học ngang như thế, thử hỏi hồn ba con có được yên hay không? Con phải ở lại đó khi nào tốt nghiệp xong mới được về.

Như vậy là xong. Hoa biết rằng không thể nào thuyết phục được mẹ cho ở lại nhà nữa. Ngày mai nàng bắt buộc phải lên đường.

Để đưa nàng trở lại trường học. Tối tối, ông Luận dắt mẹ con Hoa đi ăn nhà hàng. Trong bàn ăn, tự nhiên Hoa cảm thấy giá không có mặt mẹ mình thì tình tứ biết chừng nào. Trong suốt bữa cơm, Hoa nhìn ông Luận đắm đắm. Nàng cảm thấy biết bao nhiêu điều âu yếm muốn thổ lộ với người yêu, nhưng làm sao nói lên lời khi có sự hiện diện của mẹ nàng trong bàn ăn này.

Cho tới khi ăn xong, nhân cơ hội mẹ Hoa đi rửa tay. Nàng vội vàng nói:

- Cháu đi rồi, chú có nhớ cháu không?

Ông Luận mỉm cười.

- Dĩ nhiên chú sẽ nhớ cháu. Cháu là một thiếu nữ xinh đẹp nhất mà chú đã gặp. Hoa mừng như muốn phát điên lên.

Chú nói thực đó ư?

- Dĩ nhiên là thực. Cháu đã thấy có bao giờ chú nói dối chầy điều gì đâu.

Hoa gần như muốn nhảy vô lòng ông mà thốt lên lời yêu thương ân ái nhất của lòng nàng. Dù cho Hoa vừa mất đi người cha, nhưng nàng gần như thấy dừng dừng, vì thực sự cha con Hoa có được gần gũi nhau bao nhiêu đâu. Ba nàng chỉ biết lo tới kiếm tiền. Làm giàu là phương châm trong cuộc sống của đời ông?

Bây giờ chỉ có ông Luận là người đàn ông có thể lấp đi được khoảng trống vắng tình cảm của cuộc đời con gái trong Hoa:

- Chú có dịp nào lên San Francisco thăm cháu không?

- Lẽ dĩ nhiên là chú sẽ lên thăm cháu thường xuyên rồi. Từ đây lái xe lên San Francisco chỉ có hơn một giờ đồng hồ thôi, chứ có xa cách gì bao nhiêu đâu.

Hoa ghen ngào, nàng muốn thổ lộ tất cả nỗi lòng yêu thương thầm kín bấy lâu nay. Nhưng ngay khi ấy, mẹ Hoa đã trở lại nên nàng đành im lặng. Mẹ nàng nói:

- Có lẽ chúng ta nên về là vừa. Em cảm thấy hơi mệt rồi.

Ông Luận gật đầu. Thế là hết, dù ông Luận có hứa đi San Francisco thăm nàng, nhưng đó cũng vẫn chỉ là một lời hứa. Hơn thế nữa, kỷ luật nhà trường này, để gì ột người đàn ông xa lạ tới thăm nữ sinh nội trú như vậy hay sao. Buổi chia tay người yêu thực buồn. Hoa muốn kéo dài thời gian để được gần gũi người tình nàng thầm yêu trộm nhớ này cho tới muôn thuở.

3. Chương 3: Chương 3

Bây giờ ở nhà chỉ còn một mình Cúc. Nàng và Luận vừa đưa Hoa lên San Francisco để trở lại trường học. Sau khi đưa Cúc về, Luận cũng đã ra về nhà chàng rồi. Căn nhà này chưa bao giờ thấy trống trải và lạnh lẽo như bây giờ.

Cúc mở máy truyền hình lên coi cho đỡ buồn. Hình ảnh quen thuộc của những chương trình truyền hình hàng ngày nàng coi một cách thích thú bên cạnh An, bỗng nhiên hôm nay trở nên nhạt nhẽo và thật vô vị. Nàng không còn thấy hứng thú gì với nhân vật trong những chương trình này nữa.

Cúc tắt máy, rồi lại bật lên. Nàng không chịu nổi sự im lặng tới rợn người trong căn nhà rộng lớn này. Mới có vài tiếng đồng hồ mà nàng đã tưởng như hàng thế kỷ. Tự nhiên Cúc thấy ân hận khi ép buộc Hoa trở lại trường học nội trú. Bây giờ chỉ còn lại hai mẹ con, tại sao nàng lại nhất định bắt Hoa phải ra đi. Rồi đây với cái không khí lạnh lẽo và vắng vẻ này, nàng có thể chịu đựng được bao lâu.

Nhưng sự thực Cúc không ở nhà một mình. Ngay bên cạnh nàng là An. Chàng ngồi bó gối, nhìn cô vợ xinh đẹp và trẻ trung của mình lo âu, sợ hãi mà lòng đau đốn không không nguôi. An than trời trách đất sao bắt chàng lìa cuộc thế sớm

sử như thế này. Bây giờ ngồi đây mà nhìn người vợ lo âu sợ sệt giữa đêm khuya mới phải làm sao. Chàng hoàn toàn bất lực chỉ vì hiện nay ngồi đây nhưng lại xa cách ngàn trùng. Chàng đang sống ở một thế giới khác, một thế giới vô hình, cách biệt với loài người. An chỉ còn biết lấy mắt ngó những sợ hãi lo âu của người vợ trẻ giữa đêm khuya này. Cúc đang cô đơn. Nhưng làm sao nàng biết được có

An nơi đây.

Cúc ngồi coi truyền hình một hồi, nàng định đi ngủ, nhưng khi leo lên giường không thể nào nhắm mắt được. Cúc bật đèn, cởi bỏ quần áo đi vô phòng tắm. An lững thững theo vợ. Cúc vặn nước nóng cho đầy bồn tắm, pha cho nước ấm ấm, đổ một chút nước hoa rồi leo vô ngâm mình trong nước. Thân thể trắng ngần lồ lộ của Cúc làm An run lên. Chàng muốn ôm lấy nàng như mọi khi, nhưng làm sao bây giờ. Cái thân thể sương khói này chỉ là một hồn ma thôi. Chàng không còn là một con người nữa. An tiếc rẻ cho những ngày tháng đã qua. Chàng đã bỏ bê người vợ trẻ non nường như thế này để lao đầu vào việc kiếm tiền ngày đêm. Hồi đó chàng làm gì có thì giờ rảnh rỗi mà ngồi chiêm ngưỡng thân hình vợ của vợ như bây giờ đâu.

Với cái tuổi ba mươi mấy hơi thở kia mà góa chồng làm sao nàng chịu nổi. Ngay cả khi An còn sống, nhiều khi Cúc đã làm cho chàng đảo điên trong vấn đề chăn gối chứ nàng có yếu đuối gì đâu. Hồi đó, nhiều lúc An đã phải lén lút uống thuốc kích thích vì tuổi tác chàng lớn hơn nàng nhiều quá. Sinh lý suy nhược. Có lẽ cũng vì vậy mà chàng đắm mình trong thú vui làm giàu và nhậu nhẹt để bù đắp vào cái thiếu hụt sinh lý vì tuổi tác. Bây giờ nghĩ lại quả thực chàng đã quá ích kỷ với vợ con. Nhất là Cúc hơi thở như thế này, nàng phải chịu đựng ra sao đây.

Hai bàn tay Cúc đang rà lên khuôn ngực đầy ăm ắp cho nước trào lên hai gò bồng đảo căng tròn ấy. Nàng thấy thật dễ chịu. Mùi thơm của nước hoa và hơi ấm của nước nóng làm tinh thần Cúc bớt căng thẳng. Nàng từ từ nhắm mắt, duỗi thẳng chân, hơi dặng ra một chút và chậm chạp hít không khí thật đầy lồng ngực. Bộ ngực Cúc càng vùng lean khi hơi thở đầy ắp buồng phổi.

Nhìn ngắm thân thể Cúc một hồi càng làm An run rẩy hơn trước. Chàng tiến tới sát bồn nước, đưa tay vuốt ve thân thể nàng. Nhưng bàn tay chàng không có một cảm giác gì hết. Những ngón tay lún vô thân thể Cúc như cội chân không. Chàng ôm lấy mặt nàng, nhưng khuôn mặt ấy chìm vào làn sương khói xác thân An. Chàng đành bất lực, ôm mặt khóc rưng rức. Trong khi ấy Cúc vẫn thản nhiên trong hơi thở đều đặn dưới làn nước thơm tho, nàng làm sao biết được có hồn chàng đang ước ao vuốt ve thân thể nàng.

Không biết Cúc đang nghĩ gì, tự nhiên An thấy trên khuôn mặt mồm mỉm của nàng chảy dài hai hàng lệ. Mắt nàng vẫn nhắm nghiền. Bộ ngực vươn cao thốn thức. Bàn tay Cúc trên khuôn ngực bóp chặt, những ngón tay lún vô vùng đồi núi ấy lại càng làm da thịt nàng căng cứng hơn nữa.

Bỗng chuông điện thoại reo vang. Cúc mở choàng mắt, nàng từ từ đứng dậy. Đi ra khỏi bồn tắm, tới đầu giường, nhắc máy điện thoại lên nghe.

- A lô.

- Cúc hả. Anh đây, em đang làm gì đó?

- Có gì không anh. Em đang tắm.

Khuya quá rồi còn tắm sao?

- Buồn quá. Ngủ không được, không biết làm gì nên đi tắm thôi. Anh chờ em một chút, để lau mình rồi mới nói chuyện nghe.

- Ủ, em lau mình đi kéo lạnh.

Cúc để máy điện thoại xuống, vô phòng tắm lấy khăn lau mình cho khô rồi với chiếc áo ngủ mỏng choàng lên mình. Nàng đi ra, chung vô mền, cầm lại điện thoại.

- Dạ, em nghe đây.

- Em lau mình rồi à. Mặc quần áo vô không coi chừng lạnh đó.

- Em đã chung vô mền rồi. Anh đừng lo.

Lúc này, đưa em về, anh định ở lại chơi cho tới khi em đi ngủ. Nhưng lại ngại nên thôi. Anh biết giờ này một mình em ở nhà vắng vẻ và cô đơn lắm phải không?

- Dạ, cũng vì thế mà em không ngủ được. Đây là đêm đầu tiên trong đời em ngủ một mình trong căn nhà rộng lớn như thế này. Em hy vọng vài đêm nữa sẽ quen đi thôi.

- Bây giờ cũng khuya lắm rồi. Em ngủ đi kéo mệt.

Sáng mai khi thức dậy, gọi điện thoại cho anh, chúng mình đi ăn sáng nhé.

- Dạ, nhưng anh không đi làm sao?

- Anh đã giao công việc cho cô thư ký lo ở văn phòng rồi. Khỏi phải vô đó thường xuyên nữa. Có chuyện gì cô ta gọi điện thoại cho anh thôi mà.

- Cô ấy biết anh ở đâu mà gọi?

- Em quên là anh có điện thoại cầm tay hay sao?

Tự nhiên Cúc mỉm cười vu vơ, nói:

- À há, em không nghĩ ra điều đó.

- Thôi, em đi ngủ đi kéo mệt. Nhớ sáng mai gọi anh đi ăn sáng nhé.

- Dạ, anh cũng đi ngủ đi.

- Chúc em ngủ ngon..'

- Cảm ơn anh.

Cúc đặt máy điện thoại vào chỗ cũ. Nàng với tay tắt đèn, kéo mền lên cao hơn chút nữa rồi nhắm mắt cố dỗ giấc ngủ. Nhưng càng cố gắng ngủ bao nhiêu, nàng càng thao thức bấy nhiêu. Tiếng đồng hồ tí tách, tiếng máy sưởi ù ù hàng ngày nàng có nghe thấy gì đâu. Bây giờ bỗng nhiên là những khó chịu không sao nhắm mắt được.

Hình như ngoài trời bắt đầu mưa. Lúc chiều bản tin tức thời tiết đã tiên đoán tối nay có mưa rào và gió thổi hơi mạnh. Nhiệt độ xuống thấp lắm thì phải. Bỗng có vật gì nhúc nhích ngay dưới chân làm Cúc hoảng hồn thét lên. Nàng nhổm dậy, mặt mày tái ngắt vì sợ hãi. Từ nhỏ tới lớn Cúc đã có tiếng là nhát. Tối nay phải ngủ một mình nàng đã nơm nớp trong lòng, nhưng Cúc cố quên đi những cố tật hàng ngày. Nàng lấy hết can đảm để thử sống một đêm lẻ loi một mình trong căn nhà này xem sao. Nhưng bây giờ không còn chịu đựng được nữa, hình như có ai vừa sờ vô chân nàng.

Tim Cúc đập thình thịch. Nhưng nàng bỗng phì cười vì vừa nhìn thấy con mèo nhảy khỏi giường. Thì ra trời lạnh, chú mèo tam thể của nàng leo lên giường Cúc, tính rúc vô mền nàng tìm hơi ấm để ngủ. Con mèo chạy ra tới gần cửa, đứng lại quay qua nhìn Cúc, nó có vẻ ngơ ngác không hiểu sao cô chủ dễ thương hàng ngày thường ôm ấp nó, bỗng nhiên hôm nay lại nổi giận la hét như thế. Cúc nhìn thấy trong ánh mắt chú mèo tam thể của nàng những thách thức hiển từ.

Nàng vội vàng gọi nó:.

- Meo meo... lên đây nằm với tao đi. Tại mày làm tao hết hồn chứ tao có muốn đuổi mày đi đâu... meo meo meo.

Con mèo vẫn đứng gần cửa nhìn nàng như dò hỏi có phải Cúc thực lòng kêu nó lại, hay nàng vẫn còn giận dữ. Cúc gọi lại lần nữa. Con vật quay hẳn mình lại, đi từ từ tới giường, như nó còn ngần ngại không dám nhảy lên giường. Cúc kéo mền ra, tụt xuống giường ôm nó vào lòng. Bờ lông mềm mại của nó ép sát ngực Cúc làm nàng thấy thật dễ chịu. Cúc kéo con mèo chui vô mền. Nó bắt đầu lim dim

đôi mắt và hơi thở khô khè đều đặn. Tự nhiên Cúc mỉm cười thích thú. Nàng vuốt nhẹ chú mèo, thầm nghĩ:

- Sao mình ngu thế không biết. Từ chợp tối tới giờ kêu con meo meo này làm bạn có phải là dễ chịu hơn không. Bây giờ chỉ có nó và nàng ở trong căn nhà này là những sinh vật có thể gần gũi, ấp ủ nhau trong lúc cô đơn lạnh lẽo này mà tại sao tới bây giờ nàng mới nghĩ ra.

Lúc ấy An ngồi ngay đầu giường. Chàng theo dõi từng cử chỉ, từng lời nói của vợ. Nhiều lúc chàng cuống lên vì cơn bối rối của Cúc mà không thể nào làm gì để giúp nàng được. Lúc Cúc hoảng hốt vì con mèo cọ vô chân nàng cũng đã làm An nhảy chồm lên. Bây giờ thì chàng hơi yên trí rồi. Cúc đang ôm ấp con mèo như một người bạn chống đỡ cơn sợ hãi qua đêm nay. Chàng hứng chí thò tay vỗ nhẹ vô đầu con mèo đang nằm trong lòng Cúc. Bỗng con mèo kêu ré lên. Nó cào vô tay Cúc và cong đuôi nhảy phắt xuống giường. Minh mẫn, lông lá sù lên như khi bị một con chó tấn công. Cúc cũng kêu thất thanh, nàng choàng dậy. Nhìn nhác nhìn chung quanh. Nàng có linh cảm như trong phòng vừa có một người nào nữa xâm nhập. Tiếng gió bập bùng, đập ngoài cửa sổ rờn rợn. Nàng thò tay bật ngọn đèn sáng giữa nhà: Con mèo chạy ra tới cửa đứng dừng lại, lông nó vẫn sù lên, ngoái đầu lại nhìn về hướng Cúc một cách sợ hãi. Cúc vừa định kêu meo meo thì nó lại gào lên một tiếng nữa nghe thực thảm khốc như có hồn ma nào muốn chụp lấy nó.

Cúc chưa bao giờ thấy con mèo có hành động kỳ dị như hôm nay. Nàng có linh cảm nhất định phải có chuyện gì đó vừa xảy ra cho con mèo của nàng. Cúc mua nó từ khi còn nhỏ xíu tới bây giờ, chưa có lần nào nó dám cào nàng, dù cho có lúc Cúc đánh đập nó. Không hiểu hôm nay có chuyện gì xảy ra mà nó lại hung bạo và sợ hãi như vậy. Những chuyện ma quái hi_ện hình.chợt thoáng qua đầu Cúc. Nàng run rẩy muốn khóc.

An chạy lại ôm lấy nàng, nhưng lại một lần nữa, chàng chỉ chụp vào khoảng không và té nhào xuống giường mà Cúc cũng chẳng biết gì. Vừa rồi chàng muốn đập nhẹ vô đầu con mèo như mọi khi mỗi lần khen thưởng nó một điều gì, không ngờ lần này con mèo lại có phản ứng quá lạ và ác liệt như vậy. Tới khi nó chạy ra cửa, An lại làm thêm một lầm lỗi nữa là rượt theo nó nên con mèo lại thất thanh kêu lên và cong đuôi chạy xuống dưới nhà ngay. Điều này làm Cúc sợ hãi hơn cả, tìm nàng muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực. Cúc lụp chụp nhấc điện thoại gọi cho Luận. Điện thoại reo thực lâu mới thấy có tiếng trả lời.

- Alô...

- Anh Luận đó hả?

- Phải, Cúc đó à. Có gì không em?

- Em xin lỗi đánh thức anh dậy, nhưng...

- Không sao đâu, có chuyện gì không em?

Cúc ngần ngại, nàng muốn nói nhưng không biết mở lời ra sao.

- Em... em...

- Em làm sao rồi?

- Em sợ quá... con mèo...

Có tiếng Luận cười hì hì trong máy.

- Con mèo thì có gì đâu. Con mèo nhà em hay con mèo nào khác?

Cúc nói thực nhanh.

- Con mèo của em, nhưng mà... nhưng mà nó kỳ lắm.
- Nó làm sao?
- Cúc nói như muốn khóc.
- Nó cào em và nổi điên lên một cách bất thường.

Tiếng Luân hét hoảng.

- Em... em có sao không? Bây giờ nó đâu rồi.
- Em bị chảy máu nhiều.
- Em đừng sợ, anh sẽ tới ngay.
- Dạ... dạ, anh tới mau nha anh.

Cúc đặt máy xuống, nàng ngồi thở hồng hộc. Những ý nghĩ kỳ quái hiện ra lung tung trong đầu óc nàng. Từ hôm đám táng tới giờ, Luận là người hăng hái giúp đỡ mẹ con nàng nhiều nhất. Cúc không có thân nhân gì ở Mỹ này cả, còn An cũng chỉ có một ít họ hàng thật xa, nghe tin chàng chết, gọi điện thoại phân ưu qua loa vì họ ở những tiểu bang khác không thể nào tới giúp đỡ gì gia đình chàng được. Hơn nữa, khi còn sống, An cũng rất lơ là với họ hàng, thành ra họ còn tệ hơn bạn bè. Cũng vì thế mà bây giờ Cúc chỉ còn nước bám lấy Luận. Sự thực thì Luận cũng không phải là người thân thiết cho lắm. Nhưng cách đây mấy tháng, tự nhiên Luận nói với nàng cái cảnh ngày hôm nay. Trong trường hợp An chết đi, cuộc sống nàng sẽ ra sao? Vì dù sao thì tuổi tác An cũng chênh lệch với nàng nhiều quá.

Lúc đầu Cúc chỉ cho là Luận nói chơi. Nhưng khi nghĩ kỹ lại thì quả thực chàng có lý. Bởi vậy Cúc mới dồn đốc An phải mua bảo hiểm nhân thọ cho cả gia đình. Đây là nghề của chàng, An chiều vợ ngay. Hơn nữa, chàng cũng muốn lấy một ít ưn dụng với hãng bảo hiểm chàng đang cộng tác và số tiền bảo hiểm nhân thọ cho cả gia đình chàng lên tới cả trăm ngàn ngay từ ngày hôm đó.

Khi an táng chồng xong, Cúc nghĩ ngay tới cuộc sống tương lai. Quả thực món tiền bảo hiểm của An là sự sống cho gia đình ngày hôm nay. Nếu không có nó, chắc chắn gia đình nàng sẽ khốn đốn ngay. Và lẽ dĩ nhiên, người giúp đỡ nàng trong lúc này còn ai hay hơn là Luận. Vì chính Luận bày ra vụ này. Hơn thế nữa, chàng cũng lại làm chung một hãng bảo hiểm với An và hiện nay cũng phải nhận thấy rằng; ngoài tuấn ra đâu còn ai hăng hái giúp đỡ nàng như chàng nữa.

Điều đó cũng chẳng có gì khó hiểu, Luận là kẻ độc thân, không vướng mắc gia đình, nên chàng muốn làm gì thì làm. Còn những bạn bè khác của An, những người có gia đình đâu dám xóc vác việc người khác ngày đêm như Luận.

Có tiếng chuông reo. Cúc mừng rỡ chạy xuống nhà mở cửa. Gió ở ngoài thổi thốc vô trong nhà. Luận nói lớn:

- Vô đi vô đi. để anh đóng cửa lại cho. Đang có bão đó.

Cúc rối rít, nói:

- Anh ướt hết rồi.
- Không có gì đâu, em đừng lo cho anh. Vết thương em ra sao rồi?
- Con mèo nó cào em.

Luận nắm lấy tay Cúc kêu lên:

- Trời ơi, bộ nó điên rồi h'ay sao. Em có muốn anh đưa đi bác sĩ không?

Cúc lắc đầu nguây nguậy.

- Không sao đâu anh. Trời đêm giông bão mà đi đâu bây giờ.
- Thôi được rồi, 'nhà có thuốc cầm máu không, để anh băng cho em. Coi chừng nhiễm độc lại khổ thôi. Con mèo đâu rồi.

- Em cũng không biết, nó cào em xong, kêu rống lên và chạy trốn ngay.

- Không lý nó điên rồi à?

Cúc sợ hãi hỏi:

- Có sao không anh?

Luận cố trấn an Cúc.

- Không sao đâu, để anh lấy thuốc sát trùng rửa tay cho em. Băng lại đằng hoàng cho cầm máu, rồi sáng mai đi bác sĩ cũng không muộn.

Cúc dẫn Luận tới bên tủ thuốc. An rất cẩn thận về vụ này nên trong nhà không thiếu một loại thuốc thông thường nào. Luận lựa thuốc xong, cầm tay Cúc nói:

- Hay là để anh nút máu ra trước đã. Nếu có chất độc cũng đỡ cho em. Còn như băng lại liền, cầm máu mà có chất độc thấm vô thân thể em e khó trị. Cúc cảm động, nàng gạt đầu nhẹ nhẹ về sự lo lắng săn sóc của Luận. Trong khi Luận đưa tay nâng lên miệng nút máu ra và nhỏ vô bồn rửa mặt. Tự nhiên Cúc rưng rưng nước mắt. Tới khi chàng lấy thuốc rửa tay và băng cho nàng xong. Nàng không còn tự chủ được nữa, ngả đầu vô vai Luận, khóc nức nở. Luận nhẹ nhàng ôm lấy vai Cúc, xoa nhẹ nhẹ trên bờ vai, thì thầm:

- Em có đau lắm không. Băng lại rồi, không có gì nữa đâu

Cúc lắc nhẹ đầu trên vai chàng, nghẹn ngào.

- Không, em không có đau đâu. Anh tốt với em quá...anh Luận ơi...

Luận ôm Cúc sát vô người chàng hơn nữa. Hơi thở của người ngóa phụ trẻ hồn hển trên vai chàng làm người Luận cũng từ từ nóng lên. Bộ ngực căng tròn ép sát vô mình Luận như mời mọc man dại. Chàng không tự chủ được nữa. Ghì

tấm thân nóng hôi hổi ấy thực sát vô mình. Cúc không một mảy may phản đối, nàng ngả theo tay Luận quện vô mình chàng. Lúc này chính nàng cũng không biết tại sao mình yếu đuối như vậy. Tới khi Cúc ngửa mặt lên thì bờ môi Luận đã tràn đầy trên miệng nàng. Nụ hôn nóng bỏng đầy ma lực ấy làm Cúc ngây ngất. Nàng càng ép sát thân thể mình vô người Luận hơn nữa. Bàn tay Luận đã rà qua làn áo ngủ mỏng manh chồn vờn trên da thịt Cúc, nàng rên lean khe khẽ.

- Anh... anh ơi...

An không ngờ sự việc lại xảy ra nhanh chóng như vậy. Chàng điên cuồng nhảy lại đâm đá vô mình Luận và Cúc. Nhưng vô ích, thân thể chàng chỉ là một làn khói mong manh. Không ai biết sự có mặt của An ở đây cả. Dù cho An la hét, gào thét thì tiếng nói của chàng vẫn chỉ là hư vô. Trong khi đó, một cánh tay Luận đã kéo đuôi Cúc gác lên hông chàng. Chiếc quần lót của nàng cũng đã rơi xuống sàn nhà tự hồi nào. Mắt Cúc nhắm nghiền, môi nàng dính chặt lấy miệng Luận. Lưỡi chàng đang rà nhẹ nhàng trong miệng nàng tê chồn nóng bỏng. Cả hai người cùng không thể nào dừng lại ở đây được nữa. Luận nhẹ nhàng đè Cúc nằm xuống thăm...

An chịu không nổi cảnh tượng trước mắt. Thân thể nồn nà của người vợ trẻ nằm gọn bên dưới những bắp thịt rắn chắc của thằng bạn vong niên. Vụ này cũng là lỗi của chàng. Với những háo hức xác thịt của người đàn bà trong tuổi Cúc cộng với những bắp thịt rắn chắc đầy nhựa sống của Luận mà sáp vô nhau làm sao tránh khỏi như thế này. Hơn thế nữa, vụ con mèo tấn công Cúc vừa rồi cũng là tại chàng gây nên. Nhưng dù sao thì An cũng không chịu nổi. Ngay dưới ánh đèn sáng choang thế này. Giữa phòng khách, nơi mà hàng ngày chàng hưởng thụ những giây phút êm ấm của hạnh phúc gia đình bao nhiêu năm nay. Bây giờ, trước mắt chàng, người vợ đẹp dễ trẻ trung, yêu quý của chàng đang rên rỉ trong vòng tay kẻ khác trước mặt chàng.

An tung mình nhảy ra ngoài đường mưa bão. Cầm đầu chạy thục mạng về phía trước. Tới khi hai chân An muốn khụy xuống, chàng mới dừng lại. Trước mặt An có ánh đèn lấp lánh, chàng nhìn lên. Không ngờ đó lại là nhà thương mà người ta đã đưa xác chàng tới đó mấy bữa trước.

An lang thang đi vô trong. Chàng đã biết mình không cần đi qua cửa nên cứ thế đâm đầu vô tường xuyên qua mà đi Chàng đi hết phòng nọ tới phòng kia. Nơi nào cũng im lìm, vắng ngắt. Bệnh nhân đều đang ngủ và những cô y tá trực ngáp ngán, ngáp dài thật buồn chán. Bỗng dưng chàng tới một nơi thật nhộn nhịp và ồn ào. An tò mò tiến tới mới hay đó là khu cấp cứu. Hèn chi giờ này mọi người làm việc thật tấp nập.

4. Chương 4: Chương 4

Tiếng kềm, tiếng kéo lách cách. Tiếng khóc rưng rức của thân nhân. Tiếng chạy rầm rầm của những người khác. Những khuôn mặt hốt hoảng, u buồn, tiểu não, đau đớn trải dài trên khắp phòng đợi. An tìm một chỗ trống ngồi xuống, nhìn hoạt cảnh những nạn nhân được đem vô tới tấp. Hết lớp này ra, lớp khác vô nôm nớp.

Bỗng có một thiếu phụ Việt Nam tới trước mặt An hỏi:

- Bộ anh mới tới đây hả?

An ngỡ ngàng, nhìn quanh. Chàng không tin người đàn bà này đang nói chuyện với chàng. Nhưng quả thực, bà ta đang đứng trước mặt chàng và nhìn An mỉm cười như chờ đợi câu trả lời Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Cô nói với tôi à?

Thiếu phụ vẫn giữ nụ cười thật tươi trên môi.

- Phải, em đang nói với anh, chứ làm gì có ai ở đây nhìn thấy chúng mình nữa.

- Bộ cô cũng là ma hả?

Thiếu phụ bật cười thành tiếng, hỏi lại An:

- Ai nói với anh chúng mình là ma?

An ú ớ:

- Thì không phải tôi đã chết mấy bữa nay rồi hay sao.

- Còn cô chết chưa?

- Chết... chết..., phải, chúng mình đã chết cả rồi. Nhưng thành ma thì không đâu. Anh nhìn thằng cha Mỹ đen đang nằm trên giường mổ kia. Nó thành ma bây giờ đó.

- Sao cô biết?

- Thì anh cứ chờ đi rồi sẽ biết.

Lúc ấy những nhân viên trong phòng mổ thật tấp nập. Người nọ quay qua, kẻ kia quay lại. Họ trao nhau nào kèn, nào kéo, nào thuốc, nào máy nóc rồi mù. Nhưng chỉ vài phút sau, cả đám hình như bất động đứng nhìn nạn nhân. Vị bác sĩ trưởng toán đi ra khỏi phòng, tháo băng che mặt, cởi găng tay, ký tên vào tấm giấy do một cô y tá vừa trao rồi đi về phía cuối hàng lang. Mọi nhân viên trong phòng cũng lần lượt đi ra. Một nhóm khác kéo vào. Gối anh chàng Mỹ đen lại, bỏ lên băng ca đẩy đi.

Bỗng An nhìn thấy anh ta từ từ ngồi dậy. Mặt mày nhớn nhác, bước xuống khỏi băng ca. Tuy nhiên, cái xác anh ta vẫn nằm đó và nhân viên nhà thương vẫn đẩy đi như không có chuyện gì xảy ra. Ngay khi ấy, một màn lưới đen ngòm trên đầu chụp xuống, anh chàng Mỹ đen té lăn cù. Y day dựa và thét lên dữ dội. Hai bóng người chợt xuất hiện nắm lấy hai đầu lưới, kéo đi. An nhìn rõ một kẻ đầu trâu, một người mặt ngựa.

Chàng ngỡ ngàng hỏi:

- Không lý quỷ đầu trâu mặt ngựa ở dưới địa phủ là có thật hay sao?

Người thiếu phụ gạt đầu, nói:

- Em ở đây lâu rồi, cái cảnh này xảy ra hàng ngày mà.

- Thế tại sao chúng mình chết mà chúng không bắt đi?

Em cũng không biết, nhưng thỉnh thoảng cũng có vài trường hợp như tụi mình. Hình như ma quỷ chê. Nói tới đây, thiếu phụ bỗng cười lên sảng sặc, hình như cô ta khoái chí với câu khôi hài của mình lắm. Chờ cho cô ta cười một hồi xong, An hỏi:

- Cô chết lâu chưa?

- Em bị giết cũng hơn mười năm rồi?

- Ủa, ai giết cô vậy?

- Chồng em.

- Tại sao vậy?

- Chuyện dài lắm, nhưng cứ nghĩ lại là tức, không thể nào chịu nổi.

- Chuyện ra sao?

- Anh đi theo em về nhà thì biết ngay.

Thấy cũng chẳng có việc gì phải làm, An bâng loong theo người thiếu phụ về nhà nàng ngay. Cả hai lững thững đi trong con phố như ngái ngủ. Thỉnh thoảng mới có một chiếc xe hơi chạy qua thật mau. Hình như những kẻ đi làm.. về khuya mệt mỏi, muốn phóng thật lẹ về làm một giấc ngủ gấp.

Tới một biệt thự thực sang trọng. Thiếu phụ nói:

- Đây là nhà em, nhưng bây giờ đổi chủ rồi.. Mặc dù chồng em vẫn còn ở đó.

- Anh ta ở một mình à.

- Nếu một mình thì đâu có chuyện.

- Cô chết đi, anh ta lấy vợ liền hay sao?

Thiếu phụ mỉm cười chua chát:

- Nếu thằng chó đó đó tốt như vậy thì em đâu có chết.

An không hiểu, hỏi:

- Như vậy nghĩa là thế nào?

- Là y lấy con đ ngựa đó khi em còn sống.

- Như vậy là anh ta ngoại tình à?

Chỉ có ngoại tình không thôi em cũng đâu có tới nỗi này. Đàn ông nào mà chẳng lăng nhăng, không nhiều thì ít. Cái đó đâu có phải là điều đáng nói. Anh là đàn ông, em nói như vậy có đúng không? An cười khổ, chàng nghĩ tới những cô gái đã qua trong vòng tay mình.

Cô biết nhiều về tâm lý đàn ông quá hử.

Cũng chẳng qua do nghề nghiệp mà nên thôi.

- Hồi đó cô làm gì?

- Em có mấy cái quán nhậu nhăng.

Thấy hình như nàng không muốn nói nhiều hơn về vụ này, An nói lảng qua chuyện khác.

- Cô vẫn chưa kể cho tôi nghe tại sao chồng cô giết cô

Mặt thiếu phụ hơi đành lại, chỉ căn nhà nói:

- Cũng vì cái nhà này và mấy cái quán của em mà nên. Hồi đó cấm đầu làm ăn, đâu có để ý tới những chuyện gì khác. Phải nói em có cái số làm ăn. Bởi vậy mới tậu hết căn nhà này tới cái quán nọ. Nhưag khổ cho em, gặp phải thằng sở khanh. Y hại em chết để chiếm đoạt hết gia tài. Tới chết em vẫn không hay.

- Rồi không ai biết là y giết cô sao?

Làm sao mà biết được. Khi em chết cháy trong quán rượu thì y đang nghỉ mát ở Hạ Uy Di.

- Như vậy tại sao cô lại bảo y giết cô?

- Phải, đâu có ai ngờ được chuyện này do y chủ mưu.

Cũng bởi vì y tính toán rất giỏi. Biết rằng cứ mỗi tối sau khi đóng cửa quán. Em vô phòng trong tínhtiền. Y mới trao chìa khóa của quán ột cô gái của em. Cô này sau khi làm bộ ra về thì trở lại. Dùng chìa khóa của y mở cửa ngoài.

Lấy mấy cây đuă sỏ vô hai cái khoen cửa khóa ngoài phòng em đang tính tiền rồi đốt nhà. Em ở trong mở cửa ra không được, nên chết cháy. '

- Thế cảnh sát không nghi ngờ gì hay sao? ~ '

Cảnh sát mà ăn thua gì. Cho tới thám tử của hăng bảo hiểm cũng đành bó tay. Bởi vì ngày xưa y là thám tử ~~nhà nghề mà...

Lúc ấy y làm nghề gì? '

- Bán bảo hiểm. '

An buột miệng nói: ~ __

- Hèn gì... Nhưng còn cô gái đốt nhà. Cảnh sát không tinn ra cô này hay sao?

Thiếu phụ cười lên sằng sặc..

- Tìm ra chứ. Nhưng mà chỉ tìm ra cái xác trôi trên sông thôi...

- Cô ấy chết rồi à?

Phải, cô ta nhảy xuống cầu Golden Gate tự tử.

- Tự tử thật à?

- Làm gì có chuyện tự tử. Cô ta bị xô xuống đó thôi.

- Như vậy là giết người bịt miệng rồi.

- Chứ em có nói gì khác đâu..

- Tại sao lại có những người ác như vậy. Cho là y giết cô vì mê gái đi đã đành. Đằng này y giết luôn cả người tình nữa, để làm chi vậy?

Thiếu phụ lắc đầu, nói:

- Y không giết em vì mê gái đâu. Vì tiền thôi.

- Vì tiền à?

- Phải, vì tiền anh ạ. Bởi vì 'sau khi lấy nhau, tụi em đã đóng bảo hiểm sinh mạng cả triệu đô la chứ không phải ít. Cô tình nhân của y cũng chỉ bị lợi dụng trong một màn dàn cảnh để qua mặt pháp luật thôi. An chắc lười.

Không ngờ lại có những kẻ độc ác tới như vậy. Cả hai đi xuyên qua tường vô trong nhà. Thiếu phụ dắt An đi vòng vòng nói:

- Em thích căn nhà này kinh khủng. Hơn bốn trăm ngàn đó anh. Cũng vì vậy mà không làm sao bỏ nơi đây đi đâu cho đành.

An hỏi:

- Từ khi chết tới giờ cô vẫn cứ luẩn quẩn ở đây hay sao?

Dạ, cũng vì thế mà em còn biết được nhiều chuyện thực động trời do thằng chồng em gây nên. Không lý chúng ta bất lực, đứng nhìn những kẻ độc ác hoành hành như vậy hay sao?

Thiếu phụ thở dài:

- Làm sao được. Chúng mình bây giờ chỉ là những oan hồn sống vất vưởng. Khác biệt hẳn thế giới loài người.

An đắm chiêu, nói:

- Tôi nghĩ thế nào cũng có cách: Nếu chuyện trời đất, ma quỷ là có thực, không trước thì sau thế nào cũng kiếm ra phương cách. à, xin lỗi cô tên gì.

Thiếu phụ nhìn An mỉm cười, nụ cười thật tình tứ.

- Em tên Bạch Liên. Đã lâu lắm rồi mới có người hỏi tới tên em.

- Như vậy tôi là kẻ may mắn được làm quen với cô.

Không hiểu chúng mình có duyên gì không?

Bạch Liên bật cười.

- Anh tán gái khéo lắm. Mấy năm nay em khao khát có một người bạn chung đường cho đỡ tủi phận. Aingờ hôm nay gặp anh, không biết đó có phải là 'cái duyên của tụi mình không?

An nắm nhẹ lấy tay nàng, nói:

- Dù cho có duyên hay không, trong hoàn cảnh đồng hội đồng thuyền này, có em ở bên cạnh cùng 'làm anh an ủi lắm rồi.

- À, em quên hỏi tại sao anh ra nông nổi này

An từ từ kể lại hết mọi chuyện của mình cho Bạch Liên nghe. Nàng thở dài ngao ngán.

- Đàn ông cũng vậy, đàn bà cũng thế. Tiền bạc và sắc đẹp làm cho người ta bất chấp mọi thủ đoạn. Không lẽ trên đời này không có được một mối tình nào thủy chung hay sao?

An ngồi xuống chiếc ghế sa lông giữa nhà.

- Những cuộc tình thủy chung e rằng khó có phúc mà hưởng.

Bạch Liên ngồi xuống cạnh An, nói:

- Không lý ngày xưa anh cũng ôm ấp một mối tình hay sao?

An cúi đầu, kể:

- Phải, hồi đó còn bé lắm. Gia đình anh sinh sống tại Thái Nguyên. Một tỉnh về phía biên giới Việt - Hoa. Ba anh là một điền chủ giàu có vào bậc nhất vùng này. Ông có hàng ngàn mẫu đất. Số tá điền làm cho gia đình anh cũng phải cả ngàn người. Khi phát động phong trào đấu tố Tụi anh phải trốn vào Hà Nội, theo Pháp, bỏ lại tất cả Riêng anh khi ra đi, không kịp cho cả người tình nhỏ bé của mình hay. Nhưng anh còn nhớ rất rõ. Nàng là một cô gái người Thái, con của một tá điền làm cho ba anh.

Hai đứa tụi anh luôn quấn quýt lấy nhau, đến nỗi người lớn phải nói; lớn lên tụi nó phải là một cặp vợ chồng mới phải. Nhưng mọi người đâu có biết, trong những trò chơi trẻ con hồi đó. Một lần lên núi Ba Vì chơi.

Tụi anh đã bày ra trò chơi vợ chồng, và lén lấy nhan đèn ra thẻ nguyên với nhau. Nếu kiếp này không lấy được nhau, nhất định dù có chết cũng không đi đầu thai.

Bạch Liên ngơ ngẩn nhìn An ghen ngào làm chàng ngạc nhiên, ngừng đầu hỏi:

Em làm sao vậy?

- Anh có nhớ tên cô ta không?..

Tim An đập mạnh. Chàng dáo hoảng hỏi:

- Bạch Liên... Bạch Liên... không lý người đó là em sao?

Bạch Liên ôm chầm lấy chàng nước mắt.

- Tên anh không phải là An, mà là An Bình phải không?

An lặng người. Như vậy thì người thiếu phụ này là người yêu của chàng hồi đó chứ còn ai nữa. Nào có ai ngờ được, từ thời kháng chiến, rồi hồi cư, tới kỳ di cư vô Nam năm 54, và cho tới năm 75 tị nạn ở Mỹ. Bây giờ thêm hai mươi năm nữa, gần năm mươi năm hai đứa mới gặp lại nhau. Trong hoàn cảnh hai oan hồn vất vưởng. An thì thầm trên vai nàng.

- Không lý lời thẻ trên núi Ba Vì đã ứng nghiệm như vậy sao?

Bạch Liên gật đầu, khóc thút thít:

- Nhất định là nhтт vậy rồi. Anh còn nhớ không, ngày ấy chúng mình thẻ nguyên không phải chỉ có mấy cây nhan, mà em đã lén đem theo ống Nửa pháp thuật của ông nội em thờ trên bàn Tổ để làm chứng cho chúng mình. Hôm ấy về nhà bị một trận đòn nên thân. Bởi vậy em mới nhớ tới ngày nay. Nhưng tại sao bây giờ anh lại đổi tên là An.

An mỉm cười.

- Hồi ở Việt Nam thì tên mình viết là Lê An Bình.

Qua Mỹ tụi nó đổi lại là Lê, Bình An. Người Việt mình thấy chữ An để sau cùng cứ thế mà gọi, chứ không để ý viết theo cách của Mỹ thì chữ sau cùng là tiếng đệm thôi.

Riết quen đi, thành ra mọi người gọi anh bằng tên An luôn. Bạch Liên đưa cả hai tay lên bọ lấy khuôn mặt An, nói:

- Dù cho là Bình hay An thì anh cũng vẫn là người yêu của em. Chúng mình đã giữ lời thẻ; kiếp này không lấy được nhau quyết không đi đầu thai phải không anh. An sung sướng gật đầu nhẹ nhẹ. Chàng cúi hẳn xuống và bờ môi ngọt lịm của người tình xưa tràn đầy khóe miệng. Bạch Liên ép sát người vô mình chàng. Bộ ngực tròn lẳn, ngồng cao như sừng trâu của cô gái miền đồi núi Thái Nguyên chắc nịch, ép cứng vô mình An.

- Anh tưởng đây như một giấc mơ.

Bạch Liên ngã người, nằm gối đầu lên đùi An. Vít đầu chàng xuống thì thảo:

- Dù mộng hay thực thì chúng mình cũng phải hưởng thụ hết thú yêu đương đêm nay nhe anh.

An từ từ cởi hàng nút áo trước ngực Bạch Liên ra. Chiếc áo lót cũng bị chàng tháo ra ném xuống sàn nhà, chàng cúi xuống thực thấp, thì thảo trên da thịt nàng:

- Không phải là chỉ có đêm nay thôi đâu. Mà phải là cho hết kiếp này nữa.

- Một kiếp người là bao nhiêu năm hả anh?

- Anh nghe ông bà nói, tuổi trời cho là tròn sáu mươi mốt. Ai sống hơn sáu mươi mốt tuổi được cho là thọ. Chúng mình mới sống có hơn năm mươi. Như vậy ít nhất cũng còn phải sống được gần mười năm nữa mới hết tuổi trời cho.

Bạch Liên hóm hỉnh.

- Em chết trước anh hơn mười năm. Như vậy em còn sống được hơn hai chục năm nữa mới phải.

An ngời sát Bạch Liên vô lòng, nói:

- Em đừng có tham lam quá chứ. Ngày xưa hai đứa bằng tuổi nhau. Bây giờ em đã trẻ hơn anh mười tuổi rồi, đòi hỏi gì nữa. Coi này...

Vừa nói, An vừa nâng bộ ngực căng tròn của Liên lên trước mặt làm nàng mắc cỡ quá, dụi đầu vô ngực An cười khúc khích.

- Anh chơi kỳ quá hà...

Bỗng có tiếng dép lẹp xẹp từ trên lầu đi xuống. Bạch Liên vội khép hai vạt áo lại. An cười.

- Không có ai nhln thấy em đâu mà sợ.

Liên cũng cười theo.

An có biết hơn mười năm nay, chưa có ai cởi chiếc áo này ra không. Bây giờ nằm đây với anh như thế này, thẳng chồng em lật đang đi xuống. Thử hỏi làm sao em không giật mình.

Lúc ấy một người đàn ông từ trên lầu đi xuống. Anh ta không bật đèn mà mò mẫm đi trong đêm ra ngoài nhà đậu xe. Bạch Liên nói:

-Hắn là Bình, chồng em đó. Giờ này y ra nhà đậu xe làm chi vậy không biết.

An nói:

- Thì tụi mình cứ theo hắn xem y đang dỡ cái trò gì nay.

Bạch Liên cười hi hí.

- Y làm gì như mộng du ấy.

- Không phải mộng du đâu. Y lấy đồ nghề ra sửa xe kìa.

- Tại sao lại sửa xe vào giờ này chứ. Bộ y điên rồi hay sao?

Bỗng An la lên:

- Trời ơi, không phải y sửa, mà là phá xe.

Bạch Liên lại thực gần, nhìn Bình đang lui khui vặn những con ốc thắng xe cho lỏng ra. Nàng sợ hãi nói:

- Nếu ngày mai ai lái chiếc xe này sẽ gây ra tai nạn ngay. Em nghĩ hắn lại dỡ trò gì nữa đây.

An lắc đầu.

Không, anh thấy tình trạng này, xe phải chạy ít nhất vài chục cây số bộ thắng mới súc ra. Lúc ấy mới có tai nạn. Thắng này nham hiểm thực, nó làm như thế này khó có ai điều tra ra lắm. Nhưng mà ngày mai, ai sẽ lái chiếc xe này đi xa đây.

- Em sợ lại là con vợ hắn.

- Em muốn nói y lại tính hát cái tuồng bảo hiểm cũ hay sao?

- Em nghi như vậy.

- Nếu vậy chúng mình ở lại đây coi màn hát này kết thúc ra sao mới được.

Lúc ấy Bình đã cất hết dụng cụ sửa xe vào chỗ cũ. Đi tắm rửa rồi lần lữa trở về phòng. Bình ột cuộn Video vào máy, bật lên rồi ôm lấy Thoa, hôn lên môi nàng. Thoa cựa mình, giọng ngái.ngủ:

- Tay anh lạnh quá hà.

- Anh vừa tắm rửa xong. Sáng mai em đi chơi xa nên anh phải gần em lần nữa để nhịn thêm mấy bữa ở nhà một mình.

Thoa từ từ mở mắt, tát yêu vô má chồng:

- Anh chỉ được cái thế là không ai bằng. Hồi tối như vậy cũng chưa đủ sao. Thôi, để em đi rửa sơ một chút đã.

Hồi hôm mệt quá, ngủ luôn tới bây giờ đó.

Nói xong nàng chui ra khỏi mền, đi vô phòng tắm. An nhìn thân thể căng tròn trần truồng của Thoa tặc lưỡi, nói với Liên:

- Tại sao thằng khốn nạn này lại nỡ giết người vợ trẻ đẹp như thế kia chứ.

- Tại con nhỏ tham tiền. Nhưng nó cũng chẳng phải là thứ ngu si gì đâu.

An ngơ ngác hỏi:

- Như vậy nghĩa là sao?

- À con nhỏ này cũng chẳng phải thứ vừa gì. Y cũng chỉ là một thứ gái gọi thôi. Mặc dù chính thức lấy thằng Bình vì tiền, nhưng vẫn còn kếp trẻ sau lưng. Hơn nữa, y lại còn một đứa con, năm nay đã hơn ba tuổi rồi.

- Anh chàng Bình này có biết tình trạng mọc sừng đó không?

Bạch Liên mỉm cười:

- Cô nàng tưởng y không biết. Nhưng thực sự y đã biết từ trước khi làm đám cưới kia.

- Cả vụ đứa con sao?

- Đứa con thì công khai rồi. Thằng Bình nhận thằng nhỏ làm con luôn, nhưng mướn bà ngoại nó trông nom. Còn con vợ với nó ở đây hú hí.

- Kể ra thằng này cũng lưu manh thực. Bây giờ chơi chán tính kế giết người đoạt của mà.

Thoa vừa tắm xong. Nàng xà xuống giường ôm lấy chồng cười khúc khích. Nói:

- Anh khoái xem mấy cái loại phim này hoài không chán sao?

Bình vực mặt ngay vô ngực vợ.

- Như vậy mới có hứng chứ. Em nhìn xem. Phim mới đó Không phải mấy cái tụi mình thâm lại đâu.

Thoa sửa lại thế nằm, nhìn lên truyền hình, hỏi:

- Ủa, phim Việt Nam đóng hả anh?

Bình cười hì hì:

- Như vậy mới đáng nói chứ. Mấy ông Việt Kiều đi du lịch về quay lên mang qua đây bán đó. Coi cũng được chứ hả?

Trên màn ảnh, một cặp trai gái đang ôm ghì lấy nhau giữa cảnh trời mây bát ngát. Thân thể họ lỏa lồ ngời ngời. Cô gái cười ỏn ẻn, coi bộ họ còn ngượng ngập khi phô trương thân thể trước ống kính.

Thoa cười khúc khích.

- Anh coi kìa, tài tử gì ốm nhom ốm nhất thế kia mà cũng đóng phim sexy có chán không?

- Như vậy mới hấp dẫn chứ. Bên này, mấy con Mỹ tổng ngồng thịt cả rổ coi mà phát gớm.

Thoa chồm lên, để bộ ngực núng nẩy con gái đè lên mặt Bình. Nàng cười thật đậm đắng:

- Không phải anh thích như thế này sao?

Bình lật Thoa xuống, đè ngửa nàng ra làm Thoa ré lên:

- Á ? á ! á anh chơi ăn gian quá đi,

Hơi thở của Bình hỗn hển. Nhưng thân thể nhấp nhô được một lúc chàng đã nằm vật sang một bên. Thoa nũng nịu, nói:

- Có bấy nhiêu thôi mà, cũng làm tàng. Ghét anh quá đi Ngày mai em chở ba má với bé Hai đi Rén, anh cho em mang theo quyển sổ chỉ phiếu nhé.

Bình vòng tay ôm lấy Thoa, mắt vẫn nhắm nghiền, khuôn mặt phờ phạc, nói nho nhỏ:

- Em muốn làm gì cũng được. Tiền của anh là của em mà, nhưng phải cẩn thận nhé. Mùa này hay có bão tuyết lắm đó.

Bạch Liên đang nằm trong vòng tay An nhồm dầy, la thất thanh:

- Trời ơi, nó tính giết một lúc bốn mạng người.

An nín Liên nằm xuống, nói:

- Nó làm như vậy sao qua được mắt những người điều tra của hãng bảo hiểm. Cứ đưa nào lấy nó cũng chết vì tai nạn, làm sao người ta không nghi chứ.

- Nghi thì nghi, nhưng nó vẫn lãnh được tiền phải không anh?

- Phải, nhưng xong vụ này anh nghi nó lọt lưới thôi.

- Tại sao?

- Tại vì chắc chắn nó đã bảo hiểm nhân thọ cho cả bốn người đó, nên người ta phải nghi thôi. Không lý nó lại mua bảo hiểm để người khác đứng tên hay sao?

- Em hy vọng y sớm đền tội trước pháp luật. Nếu không còn nhiều người chết oan vì nó lắm.

An ôm ghì lấy Bạch Liên, thân thể nàng nóng bỏng, cong cớn vì từ nãy tới giờ vừa theo dõi hành động của Bình và Thoa, vừa tò mò nhìn lên màn ảnh truyền hình coi phim khỏa thân của mấy Việt Kiều về Việt Nam quay lên nên nàng không còn chịu nổi nữa. Tới khi An chồm người lên thì Liên run lên bần bật, nín cứng lấy chàng mà rên rỉ.

- Anh... anh... anh... ơ...

5. Chương 5: Chương 5

Hoa đã trở về San Francisco để tiếp tục học. Chỉ có một vài ngày ngắn ngủi mà nàng hình như đã trưởng thành rất nhiều. Nàng không còn để ý tới những thằng con trai trong trường, không kể là Mỹ hay á Đông nữa. Bọn nó chỉ là lũ con nít ồn ào. Những thằng con trai này tuy có bề ngoài kèn càng, nhưng đầu óc chúng non choẹt và chẳng có đứa nào tỏ vẻ chín chắn một chút nào. Còn những đứa bạn gái cũng thật là tội nghiệp. Chúng chỉ ăn chơi hời hợt chứ chưa có đứa nào biết tình yêu thực sự là gì.

Hoa bắt đầu xa dần đám bạn học đó. Nàng sống lẻ loi một mình. Nàng nhớ mãi những ngày vừa qua. Những giây phút bên Luận. Nó êm ả và sung sướng làm sao. Con tim nàng như trở nở và những vùng da thịt kín đáo nhất của người con gái đang vươn lên thêm khát. Chàng đã trở thành niềm hy vọng duy nhất của đời nàng.

Hoa hy vọng chàng sẽ tới thăm nàng thường, vì từ San Jose tới San Francisco chỉ lái xe có hơn tiếng đồng hồ là có thể gặp nhau rồi. Nếu chàng không tới thăm nàng, Hoa sẽ bay về San Jose tìm chàng mà tỏ nỗi niềm yêu thương bờ bến này của nàng.

Hoa bắt đầu viết thư nhiều ẹ. Lúc đầu nàng cũng có gọi điện thoại, nhưng sau tốn tiền quá đành phải viết thư vậy. Điều này trước kia thật là hiếm. Nàng hằng say viết thư tới nỗi mẹ nàng phải ngạc nhiên về sự thay đổi của nàng. Bà cho là sau khi bố Hoa mất đi, nàng đã để ý săn sóc mẹ hơn bao giờ hết.

Mẹ Hoa thỉnh thoảng cũng trả lời thư. Bà đã bắt đầu bớt đau buồn và trở lại cuộc sống bình thường thật mau. Nhưng chỉ có điều trong thư, chẳng bao giờ bà nhắc tới ông Luận cả. Điều này mới là chủ yếu của

Hoa khi viết thư ẹ. Có lẽ mẹ nàng cho rằng ông Luận chỉ là một trong những người bạn như bất cứ người bạn nào của gia đình.

Cuối cùng Hoa phải nhắc khéo trong thư rằng: “Má ơi, lúc này chú Luận ra sao?”. Mẹ nàng cũng chỉ trả lời vắn tắt: “Chú Luận vẫn khỏe, Chú vẫn tới thăm mẹ thường và có hỏi thăm con.”

Chỉ vắn vắn có thế. Mẹ Hoa đâu có biết được tình cảm của nàng đối với ông Luận ra sao đâu! Buổi chiều tan học trở về phòng. Hoa ngạc nhiên thấy bà giám thị ngồi trong phòng nàng. Bà này nổi tiếng khó chịu và “gian ác”. Tụi Hoa đặt cho bà cái tên ”Mụ Phù Thủy,, Bởi vì cái mũi bà dài mà quặp xuống, lại cao lêu nghêu. Còn hay mặc áo đen rộng thùng thình như là áo choàng phù thủy. Có lẽ cái tên này còn xuất phát ở điểm bà ta rất ghét những nữ sinh có chút nhan sắc. Cũng vì vậy mà Hoa là người không may mắn trở thành mục tiêu của bà ta từ ngay khi nhập học. Bà đã làm khó dễ Hoa đủ mọi cách, biết vậy nên Hoa luôn luôn đề cao cảnh giác đề phòng.

Thấy bà ta xuất hiện trong phòng. Hoa giật mình, tưởng chừng lại có chuyện gì rắc rối xảy ra. Nhưng không ngờ lần này bà ta ôn tồn nói:

- Hoa, có khách tới thăm em.

Hoa càng ngạc nhiên hơn, hỏi lại.

- Thưa Cô có khách tới thăm em sao?

Bà gật đầu, nói:

- Phải, có người tới thăm em. Em phải biết rằng, nội qui của trường rất nghiêm ngặt, không cho phép bất cứ ai thăm nữ sinh trong những ngày đi học. Nhưng đây là trường hợp ngoại lệ. Người nhà của em từ xa đến, nên tôi cho phép em mà thôi.

- Dạ, thưa Cô, không lý mẹ em tới thăm?

- Không phải mẹ em đâu. Đó là ông chú em từ Pháp mới qua đây thăm em đó.

Hoa cười thầm trong bụng. Không ngờ ông Luận lại mưu mô như vậy. Ông qua mặt được cả “Mụ Phù Thủy” này kể cũng là một kỳ tích. Nếu bà ta biết rằng; bố nàng là người con duy nhất trong gia đình. có lẽ mụ sẽ phát điên lên chứ không phải chơi.

Hoa đi nhanh xuống lầu, băng qua dãy hàng lang tới phòng đợi của khách. Bóng dáng quen thuộc của ông Luận đứng đó. Hoa thanh thốt kêu lên:

- Chú Luận?

Luận quay mặt lại thấy Hoa, mỉm cười. Nụ cười thật thân thiết và mừng rỡ. Nàng không bao giờ quên được nụ cười ngày hôm đó. Đây là một người đàn ông đầu tiên trong đời từ xa tới thăm nàng trong nhà nội trú này.

Người đàn ông mà Hoa thầm yêu thương bấy lâu nay. Người đàn ông đã hứa tới thăm nàng. Và chàng đã tới như lời hứa.

Hoa không còn ngần ngại gì nữa, nàng phóng nhanh tới, nhảy vào lòng chàng. Luận đã mở vòng tay ôm chặt lấy Hoa. Nàng mừng tui gặp lại người yêu đã xa cách lâu ngày đầy mong nhớ. Bây giờ đang ôm lấy nhau. Cảm giác ngọt ngào men say của tình yêu chất ngất trong Hoa. Nàng muốn lịm đi trong tình yêu đầu mùa này.

Bỗng Hoa có cảm giác như có người rình mò sau lưng. Nàng đảo hoảng, quay lại và gặp ngay ánh mắt man rợ của “Mụ Phù Thủy” đứng đó nhìn nàng. Hoa vội vàng buông ông Luận ra, giới thiệu:

- Thưa Cô đây là chú em.

Mụ Phù Thủy mỉm cười. Nụ cười đầu tiên và duy nhất Hoa nhìn thấy trên môi bà ta từ bao nhiêu năm nay. Bà ta từ từ nói:

- Ông cứ yên tâm. Kỷ luật ở đây rất nghiêm. Em Hoa có hạnh kiểm tốt và học cũng khá.

Hoa chợt nhìn thấy gói quà bọc giấy màu thực lớn để trên bàn. Nàng hiểu ngay tại sao Mụ Phù Thủy có cái dễ dãi ngày hôm nay. Ông Luận hơi cúi đầu nói:

- Xin cảm ơn quý vị thực nhiều. Được quý trường chăm lo cho con em chúng tôi như vậy thật là quý hóa. Xin chúa trả công hậu bội cho quý vị.

Mụ Phù Thủy được khen sướng tê người. Hoa không ngờ ông Luận cũng lẻo mép như vậy. Vừa nói xong, ông ôm gói quà trao cho Mụ Phù Thủy, nói:

- Ở xa tới, không có gì nhiều. Xin Cô nhận ột chút lòng thành này của chúng tôi và xin phép được dẫn cháu ra ngoài dùng bữa cơm chiều. Mặt mày Mụ Phù Thủy tươi rói. Tay đỡ thùng quà, miệng nói riu rít:

- Đáng lẽ là không được, vì không phải là ngày lễ hoặc ngày nghỉ học cuối tuần. Nhưng là vì ngoại lệ nên tôi cho phép vậy.

Hoa mừng muốn nhảy lên, nhưng trước mặt Mụ Phù Thủy, nàng phải dè cơn vui mừng đó xuống. Nàng nói lý nhí trong miệng:

- Cảm ơn cô đã cho phép.

Mụ Phù Thủy gật đầu bỏ đi. Luận nháy mắt với Hoa:

- Cháu thay đồ đi. Phải mặc bộ đồ đẹp nhất đó nhe. Hoa trở về phòng và chỉ vài phút sau, nàng đã thay xong y phục đạo phở. Mấy đứa bạn nàng trở mắt nhìn. Nhất là khi nàng bước lên chiếc xe Mercedes Benz mới tinh, như của cha nàng hồi trước lại càng làm cho các bạn bè trầm trồ hơn nữa. Hoa hỏi Luận:

- Sao chú có cái xe giống xe của bố cháu quá vậy? Luận mỉm cười.

- Làm nghề này ai cũng ph'ì sắm xe đắt tiền cả. Nếu không, nói ai tin.

- Nhưng ít nhất mình phải có tiền mua mới được phải không chú?

Luận cười hãnh diện.

-Đương nhiên là thế rồi. Nhưng hôm nay chú lên thăm cháu có mừng không?

- Dĩ nhiên là mừng rồi. Mà sao chú lại mạo nhận là chú của cháu?

Luận cười lớn.

- Chú mới bước chân vô trường đã thấy không khí nghet thổ rồi. Lại gặp cái bản mặt khó ưa của mụ giám thị già nữa nên đành phải mạo nhận làm chú của cháu cho, chắc ăn.

- Chú khôn thật.

- Chú có kinh nghiệm. Ở Mỹ không có nhà trường nào dám coi thường phụ huynh học sinh cả. Hơn nữa, chú lại mua chút ít quà cáp cho bà giám thị trông coi cháu thì cái gì cũng xong thôi.

- Hèn gì Mụ Phù Thủy hôm nay nhân đức lạ lùng. Nghe nàng nói, Luận phì cười. Chàng vòng một tay qua vai nàng vỗ nhẹ nhẹ. Hoa ngả ngay đầu vô vai chàng.

- Bây giờ đi đâu hả chú?

- Chú mời cháu tới một nhà hàng thực sang. Chắc đồ ăn trong trường làm cháu chán ngán lắm phải không?

- Chú tính đi ăn ở đâu?

- Ở tùy cháu. Cháu thích ăn gì? Bí tết, Tôm hùm, Gan vịt, hay đồ ăn ý.

Hoa nhìn Luận mỉm cười im lặng. Chàng đâu hiểu được nỗi sung sướng của nàng được gói đầu lên vai chàng trong giờ phút này như thế nào. Nàng đâu có cần ăn uống gì nữa. Như thế này không phải là quá đủ rồi hay sao. Có thức ăn nào bằng mật ngọt của tình yêu. Mùi vị này còn có đồ ăn nào sánh bằng.

Luận thấy Hoa không nói gì, nghĩ rằng nàng không ra. Ngoài nhiều nên không biết các món ăn nào nên chàng đưa Hoa tới một nhà hàng thật sang trọng, cất cheo leo trên một ghềnh đá bên bãi biển.

Nơi đây Hoa có cảm tưởng như lạc vào một rừng rậm Phi Châu, với những bông hoa lạ mắt thơm phức. Đó đây, vài đám lửa đốt trong lò như lửa rừng ma quái. Không khí thơ mộng và man rợ như những cánh rừng hoang. Một người hầu bàn tới hỏi:

- Thưa ông và cô cần uống thứ chi ạ?

Luận nói:

- Cho tôi một ly Martinée.

Người hầu bàn quay sang Hoa chờ. Nàng nói:

- Tôi cũng uống Martinée.

Người hầu bàn lễ phép từ chối.

- Xin lỗi cô, nhà hàng chúng tôi chỉ được phép phục vụ rượu mạnh cho thực khách trên hai mươi một tuổi thôi.

Luận mỉm cười, nói:

- Vậy anh cho cô ấy xin một ly cam vắt nhé.

Hoa ngượng ngùng, mặt nàng hơi đỏ lên. Luận quay qua nàng, hơi nheo mắt, nói:

- Hãy nhớ đừng có uống rượu mạnh đó nhe. Hãy chờ khi tới sinh nhật hai mươi một tuổi, chú sẽ đưa cháu tới đây uống một lần cho đã được không?

Người hầu bàn cũng vừa mang nước tới. Luận đặt thức ăn. Hoa mỉm cười đưa ly nước cam lên nhấp một ngụm:

- Cháu hy vọng tới ngày đó, chú còn nhớ lời hứa ngày hôm nay đó nhe.

Luận cũng đưa ly rượu lên, nhấp một bên mắt, nói:

- Chắc chắn là nhớ rồi. Chỉ còn mấy năm nữa thôi chứ có lâu la gì đâu. Cháu sẽ là một người lớn thực sự. Nhất định là chúng mình phải tới đây uống rượu mừng chứ.

Lòng Hoa rộn lên nỗi vui mừng không tả. Nàng mỉm cười hỏi:

- Nhưng từ bây giờ tới ngày đó chú có lên đây thăm cháu thường không đó?

- Nhất định là chú sẽ tới thăm cháu thường xuyên rồi. Nhưng cháu phải hứa với chú một điều.

- Chú muốn cháu hứa điều gì?

Cháu phải ở trong nội trú cho tới khi học thành tài.

- Chắc chắn là cháu sẽ phải tốt nghiệp ở trường này rồi và chú yên trí rằng đúng ngày sinh nhật thứ mười tám, cháu sẽ mở một bữa tiệc thực lớn ở nhà cháu. Nhất định là chú phải có mặt hôm đó phải không?

- Điều đó thì không thể nào thiếu được rồi. Bây giờ chúng mình bắt đầu ăn chứ.

Hoa gắp một miếng thịt, nói:

- Đồ ăn ngon như thế này, làm gì trong nội trú có được cơ chứ.

- Như vậy cháu có muốn cuối tuần nào chú cũng dắt cháu đi ăn không?

Hoa mừng rỡ đưa tay ra nói ngay:

- Chú cho cháu bắt tay chú, cảm ơn những bữa cơm cuối tuần như thế này cho tới khi cháu ra trường không biết chú có chịu không?

Luận cười ha hả, nắm lấy tay Hoa. Mắt chàng vô tình nhìn xuống ngực Hoa đang chồm qua bàn ăn, phồng lên qua làn áo dạ hội. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu chàng, Luận nói:

- Chẳng những ăn cơm cuối tuần mà còn có thể đi coi hát sau khi ăn cơm nữa. Hoa mừng rỡ reo lên.

Chú không nói chơi đó chứ?

- Nhất định là không nói chơi rồi. Để cho cháu biết là chú luôn luôn quan tâm đến cháu. Tối này, ăn cơm xong, chúng mình tới một chỗ coi hát ngoài trời coi một tuồng tình cảm hay nhất trong năm, cháu nghĩ sao?

Hoa nói thực nhanh.

- Khi tới đó, cháu sẽ hôn chú một cái để cảm ơn, chú có chịu không?

Luận cười hề hề. Chàng không ngờ Hoa bạo miệng như vậy. Mắt chàng lại lướt qua vùng áo phồng lên trên ngực Hoa. Lần này hình như nàng đã thấy cái nhìn của chàng. Mặt Hoa hơi đỏ lên, nhưng nàng lại ưỡn hẳn ngực lên như khiêu khích làm Luận vội vàng nói liêm láp để che dấu những ý tưởng có thể hiện rõ trên nét mặt chàng.

- Xong rồi, xong rồi. Chúng mình ăn đi chứ.

Bữa ăn thực vui vẻ. Hoa nói đủ thứ chuyện, tư sở thích hàng ngày cho tới những bạn bè trong lớp. Chính nàng cũng thấy hôm nay tự nhiên mình nói hơi nhiều nên khi ăn xong, Hoa hỏi:

- Chú có thấy cháu nhiều chuyện quá không?

Luận lắc đầu cười hì hì.

- Không có đâu. Chú còn muốn nghe Hoa nói nhiều hơn thế nữa.

Ra tới cửa, Hoa đi sát vô Luận. Gió tối San Francisco trở lạnh thực mau. Luận vòng một tay ôm lấy vai Hoa.

- Hoa có lạnh không?

Được dịp, Hoa cũng vòng một tay ôm ngang lưng Luận:

- Dạ, cũng thấy lành lành.

Hai thân thể đã dính sát vô nhau. Sự thực Hoa thấy máu trong người nóng lên bùng bùng, chứ không lành lạnh như nàng vừa nói. Đi tới bãi đậu xe, tự nhiên nàng run lên. Một cảm giác khác lạ từ trước tới giờ chưa bao giờ tới với Hoa như vậy. Đèn điện ở đây lơ mờ, xe đậu đầy bãi mà không một bóng người. Chiếc xe của Luận đậu kế bên một chiếc xe Van cao lều nghèo. Vừa đi tới đó, hình như vòng tay Luận ôm nàng chặt hơn. Hoa dừng lại chờ Luận mở cửa xe. Nàng thấy Luận hơi cúi xuống, trong lúc Hoa cũng vừa ngừng đầu lên. Hai khuôn mặt thực gần nhau, bờ môi nàng như rung động. Hoa vừa chợt nhìn thấy ánh mắt Luận như lạc thần, tự nhiên nàng nhắm mắt lại và một nụ hôn chợt tới thực bất ngờ.

Vòng tay Hoa lỏng ra, nhưng nàng lại kiễng chân lên, trong khi đó hai cánh tay Luận khép chặt, ôm cứng lấy nàng. Hoa không còn biết mình muốn gì nữa. Nụ hôn môi của một người đàn ông trao cho nàng lần đầu tiên trong cuộc đời Vừa sợ hãi, vừa sung sướng. Những cảm giác mê mê ập tới ào ạt làm nàng run lẩy bẩy. Hoa rên lên:

- Chú... chú... chú ơi.

Tiếng Luận thì ào ào bên tai nàng.

- Hoa có giận chú không?

Hoa gục đầu, dẫu mặt trên vai Luận.

- Hoa không có giận chú đâu, nhưng có kỳ không chú?

- Tại sao lại kỳ?

- Cháu cũng không biết.

Luận xoay nhẹ đầu Hoa ra phía trước, nàng vội vàng nhắm mắt lại thì bờ môi chàng đã gần chặt lấy miệng Hoa một lần nữa. Lần này hình như chàng biết chắc là nàng không phản đối nên cái hôn thực mạnh bạo. Một tay Luận ôm ngang lưng ghì chặt thân thể Hoa ép sát vô mình chàng. Còn một tay lùa xuống dưới, xoa nhẹ nhẹ làm thân thể Hoa tê đi Tự nhiên nàng ưỡn hẳn mình về phía trước, cổ bám

thực sát vô mình chàng.

- Chúng mình đi coi hát bóng né. Bãi đậu xe coi phim ngoài trời sẽ làm em thích hơn ở đây.

Hoa nói thực nhỏ.

- Dạ.

Hoa đã nghe bạn bè nói nhiều về bãi đậu xe coi chiếu bóng ngoài trời này, nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên tới đây. Qua những phút mê mải trong bãi đậu xe bên nhà hàng ăn. Lần này Hoa thực sự vùng vẫy như một chú chim nhỏ vừa bay khỏi tổ. Những khát khao pha lẫn sự sợ sệt tạo lên những cảm giác kỳ thú chưa bao giờ nàng có trong đời. Bàn tay điệu nghệ của Luận cũng như chiếc lưới nhám nhúa và

ngọt lịm của chàng làm nàng ngất ngư tưởng như nhiều lần có thể đứt hơi thở được.

Ngay từ khi đậu xe lại và tắt máy, cho tới khi lái xe ra về Hoa chưa bao giờ nhìn lên màn ảnh được vài phút. Có những lúc nàng phải dẫu mắt vô ngực Luận, nhiều khi nàng phải nhắm mắt cả giờ hoặc nhìn sát da thịt Luận trong bóng tối mờ mờ của chiếc xe. Dù cho chàng chưa lấy đi cái quý giá nhất của đời con gái, nhưng Hoa đã cảm thấy hưởng thụ được tất cả những gì nàng ao ước từ trước tới giờ.

Ôi? có phải đó là tột đỉnh của tình yêu rồi chăng...

Khi về tới phòng nội trú. Hoa thay quần áo và leo lên giường ngủ liền. Nàng nhớ lại những giờ phút vừa qua mà lòng lại rực lên ngọn lửa ham muốn cùng cực. Giá lúc này có Luận cùng nằm trên giường này với nàng thì sung sướng biết bao nhiêu. Hoa thần gọi nhỏ nhỏ:

- Anh Luận ơi...

Luận không ngờ được hưởng những giây phút thực thần tiên chưa bao giờ có trong đời. Một cô gái trinh nguyên vừa tròn mười sáu, đẹp như một thiên thần, tự dâng hiến cho chàng tất cả những gì Luận ao ước: Lúc đầu lên tìm Hoa, Luận chỉ mong mua chuộc được tình cảm con của một người bạn vừa bị chàng âm mưu sát hại ột cuộc chiếm đoạt gia tài. Chính Luận đã 'mượn người lên' vào nhà An phá đi bộ thắng xe, để gây nên tai nạn thảm khốc vừa rồi, sau khi chàng xúi Cúc mua bảo hiểm sanh mạng cho chồng. Và chính Cúc cũng không ngờ Luận đã nhồi số tiền bảo hiểm sanh mạng của chồng nàng lên tới bạc triệu. Số tiền này chính Luận tự móc' tiền túi ra như một sự đầu tư vào một công cuộc làm ăn bất chính trên xác chết của bạn bè mà chàng là người chủ mưu trong vụ án mạng này.

Giờ đây chàng đã đoạt được nhiều hơn những gì dự tính lúc bắt đầu. Dù chưa lãnh được tiền bảo hiểm, nhưng thân thể tròn trịa của Cúc đã thuộc hẳn về chàng. Những đêm dài ngợp lặn, quay cuồng trong tình dục với người thiếu phụ

một con tràn đầy nhựa sống. Nàng như một dòng thác lũ phá vỡ bờ đê sau nhiều năm tháng sống âm ức bên ông chồng già bất lực.

Cho tới hôm nay, đứa con gái duy nhất trong gia đình này lại ngã vào vòng tay chàng. Luận đã nhồi bóp, mơn chớn, vuốt ve mà chưa muốn chiếm đoạt cái quý giá nhất trong đời con gái của Hoa. Không phải vì chàng còn một chút nhân tính nào, nhưng chẳng qua chỉ là chưa tới lúc cần thiết phải đi tới lần mức ranh giới đó.

6. Chương 6: Chương 6

Tối nay khi đưa Hoa về trường rồi. Luận lái xe ngay tới nhà Cúc như mọi hôm. Bây giờ chàng đã có chìa khóa riêng nên tự nhiên mở cửa vô nhà. Căn nhà rộng thênh thang và vắng lặng khác thường. Luận biết giờ này Cúc đã chui vô phòng nàng trên lầu, dù cho thức hay ngủ cũng không dám lò mò qua các phòng khác. Chàng không ngờ cái tính nhút nhát của Cúc đã đẩy nàng vô vòng tay chàng một cách quá dễ dàng như vậy.

Vừa qua khỏi cầu thang, Luận đã thấy ánh đèn trong phòng ngủ nàng lọt qua cửa sổ. Chàng lén đứng nép qua một bên cửa nhìn vô phòng xem nàng đang làm gì. Cúc vô tình không biết có người đang nhìn trộm nên nàng tự nhiên nằm đọc sách. Cuốn truyện dài Luyện Bùa Ma viết về bùa ngải của nhà văn Hùng Sơn thực hấp dẫn. Những nhân vật trong chuyện tự nhiên làm cho nàng nhớ tới sức sống mãnh liệt của Luận mấy đêm vừa rồi. Cúc rà tay lên ngực, bóp nhẹ nhẹ và mỉm cười một mình.

Bên ngoài cửa sổ, Luận ngơ ngẩn vì tấm thân vẫy nữ của Cúc Chàng không ngờ nàng hấp dẫn tới như vậy. Chiếc áo ngủ mỏng manh Luận mua tặng nàng không che đậy được chút gì trên thân thể. Lúc ôm Cúc trong vòng tay, những cảm giác tê tái ào ạt tới thân thể chàng. Nhưng nhìn từ xa tấm thân núi lửa này đã mang lại cho Luận một sự rạo rực, thêm khát khao chơi vơi. Chàng chết lặng đi với những cảm giác tuyệt vời đó.

Cho tới lúc chàng không còn chịu nổi nữa. Luận mở cửa chạy ào tới bên Cúc ôm ghì lấy nàng. Cúc giật mình vì sự xuất hiện bất ngờ của Luận, nhưng nàng trấn tĩnh lại được ngay và mừng rỡ ôm cứng lấy chàng. Luận hất hai chân Cúc dặng ra xa hơn nữa và kéo nàng thật sát vô thân thể chàng. Nàng cong cớn vì tê tái ngay từ giây phút đầu. Luận như một con cạp đói chồm lên và rập xuống như thác đổ đầu ghènh, mạnh như vũ bão, làm Cúc chịu không nổi, phải thét lên trong cơn sảng khoái cùng cực...

- Á á á

An điên lên vì tiếng thét dâm loạn của vợ. Chàng không ngờ sau bao nhiêu năm chung sống cũng không biết được sự đòi hỏi xác thịt kinh hồn của vợ như vậy?

Từ thế giới vô hình ngày hôm nay. Bây giờ chàng mới có dịp nhìn rõ mặt thật của từng người, từng sự việc trắng đen ra sao. Nhưng chỉ tiếc chàng bất lực với tất cả mọi chuyển động chung quanh. Chàng thần thờ trở ra phòng ngoài, không muốn phải nhìn thấy cảnh người vợ xinh đẹp của mình rên rỉ trong vòng tay kẻ khác một cách đốn mạt như vậy. Vừa hận vừa thương, An loạng choạng bước ra phòng ngoài. Chàng chợt nhìn thấy Bạch Liên từ cửa tắt tả đi vô Nhìn thấy An, nàng nói ngay:

- Anh An ơi, em đã có kết quả vụ hôm trước rồi.

An ngạc nhiên hỏi:

- Em nói vụ gì?

Nàng mỉm cười nói:

- Sao anh mau quên quá. Vụ thắng chồng em phá thắng xe đưa gia đình vợ nó đi Réno.

An nhớ ra ngay, linh tính cho chàng biết có chuyện chẳng lành, chàng hỏi:

- Tai nạn đã xảy ra rồi phải không?

Bạch Liên gật đầu:

- Dạ,

- Kết quả thế nào?

- Lẽ dĩ nhiên là chết hết.

An giật mình hỏi:

- Thảm khốc tới như vậy sao?

- Em còn biết được một chuyện ngoài sức tưởng tượng của cả hai đứa mình.

- Chuyện gì vậy?

- Thắng chồng em đã mua bảo hiểm nhân thọ cho vợ con nó đã đành. Nó còn mua luôn bảo hiểm nhân thọ cho cả cha mẹ vợ nữa.

Nhưng ai là người sẽ hưởng thụ số tiền bồi thường của cha mẹ vợ hẳn mới là vấn đề. Nếu nó để tên nó thì coi như y tới số rồi. Cơ quan điều tra sẽ núp đầu nó một ngày không xa.

- Chưa chắc anh ơi. Người hưởng thụ tiền bồi thường bảo hiểm của cha mẹ vợ y lại chính là vợ y.

An buột miệng, nói:

- Mà con nhỏ lại chết chung trong vụ tai nạn này luôn rồi. Như vậy là y hốt trọn gói chứ còn ai vô đó nữa.
- Đúng như vậy. Nếu những người điều tra muốn nghi ngờ y cũng khó nghi ra. Hơn nữa, dù cho có nghi ngờ cũng tìm đâu ra bằng cứ là y chủ mưu giết người.
- Có thể người ta tìm ra vụ cái thắng không?
- Cũng có thể, nhưng mà hôm đó anh chẳng nói là dù y phá thắng, nhưng đã căn cho xe chỉ gây ra tai nạn khi xe chạy với vận tốc mau thôi hay sao.
- Phải rồi. Chưa chắc gì những người điều tra biết vụ cái thắng bị phá. Mà dù có nghi ngờ cũng không thể kết luận là y phá hoại được. Làm gì có ai thấy y làm chuyện đó cơ chứ.

Bạch Liên cười ha hả:

- Có hai đứa mình.
- An cũng cười theo.
- Hai cái hồn ma phải không!

Bỗng có tiếng động phía sau, An nhìn lại thì ra Luận đang bế Cúc ra ngoài phòng khách. Chàng bực mình vì đã không muốn nhìn thấy cảnh ái ân này mà chúng cứ cố bày tênh hênh ra trước mắt chàng. Nhất là bây giờ lại có mặt Bạch Liên ở đây càng làm cho chàng khó chịu. An vừa định nắm tay Bạch Liên kéo ra chỗ khác thì nghe Luận nói:

- Để anh lấy giấy tờ bảo hiểm nhân thọ của anh An cho em coi.

Cúc dụi đầu vô ngực Luận như vẫn còn muốn ân ái, giọng nàng nũng nịu:

- Vụ đó có gì nữa đâu. Em biết rồi mà. Sao không nằm trong đó với em nữa, ra đây làm chi?

Luận cười thực dâm dật:

- Thì nằm đâu mà không được. Nhà có ai đâu.

An đứng ngay bên cạnh, chịu không nổi nữa thét lên:

- Còn có tao, có tao đây mà có biết không?

Nhưng làm sao Cúc và Luận nghe được tiếng nói của An. Chẳng những thế mà ngay cả hình hài chàng người thường cũng không sao thấy được. Lúc ấy Luận đã đặt Cúc ngồi xuống ghế. Chàng với tay lấy chiếc cặp đựng giấy tờ, lôi ra một xấp hồ sơ, nói:

- Em còn nhớ những tờ giấy này không?

Cúc chồm qua đùi Luận nhìn.

- Em biết rồi. Hôm đó anh bảo em, anh An chỉ mua có chút ít bảo hiểm để làm vừa lòng em thôi, đâu có thấm tháp gì Nên em phải lén anh ấy mua thêm chút nữa chứ gì.
- Phải rồi, nhưng mà em coi nè.

Cúc vẫn nhắm mắt, nằm trên đùi Luận, hình như nàng không thiết tha gì tới vụ tiền bạc cho lắm. Trông điệu bộ Cúc bây giờ ai cũng có thể biết ngay nàng đang muốn gì. Bộ ngực căng tròn vươn lên, cọ sát vô thân thể Luận như thêm thưởng được vuốt ve, mơn chớn.

Luận nói tiếp:

- Hôm đó em mua \$100,000 cho anh An, nhưng anh đã thêm vào một con số 0 nữa.

Cúc mở choàng mắt, hỏi:

- Anh muốn nói chúng mình có một triệu đô la à?

Luận gật đầu thích thú.

- Đúng vậy. Anh đang lo thủ tục lãnh tiền cho em đó.

Cúc hỏi:

- Nhưng mà em đâu có đóng đủ tiền cho hãng bảo hiểm hàng tháng như vậy đâu.

Luận cười hì hì, trơ tráo, nói:

- Em không đóng thì anh đóng có sao đâu. Bây giờ cả hai đứa mới có tiền phải không cưng.

Cúc nín cở Luận xuống thực thấp, hôn lên môi chàng.

- Nhưng tại sao hồi đó anh lại làm như vậy?

Luận thì thào:

- Em có biết là anh thương em từ bao giờ không?

- Bao giờ vậy?

- Ngay từ lúc nhìn thấy em lần đầu tiên.

Cúc cười khúc khích.

Anh bây bạ quá đi. Biết người ta có chồng rồi mà còn muốn lẹo tẹo à?

- Em nghĩ đi, anh An lớn tuổi như vậy sống được bao lâu chứ. Anh không chờ được sao?

- Nếu không vì tai nạn xe hơi, anh chờ tới bao giờ?

Luận cười nhây nhúa.

- Kiếp này không được thì chờ kiếp sau, có sao đâu. Cúc chồm lên, ấn Luận nằm xuống sàn nhà, hình như nàng chỉ muốn thỏa mãn những đòi hỏi' xác thịt đang trào dâng ngất ngậy trong cơ thể.

Bỗng An nghe Bạch Liên nói:

- Anh An à.

Em muốn nói gì?

- Anh có thấy vụ thằng Luận này đóng bảo hiểm nhân thọ cho anh có mờ ám gì không?

- Lẽ dĩ nhiên lén anh làm chuyện này là y có ý gian manh rồi còn gì nữa mà hỏi.

- Không phải em chỉ muốn hỏi anh như vậy đâu.

- Em muốn hỏi cái gì nữa?

- Lúc này em đang nói chuyện với anh về vụ thằng chồng em mua bảo hiểm cho cả gia đình vợ nó, rồi tạo ra tai nạn xe hơi để lãnh tiền bảo hiểm đó. Anh nhớ không? An chợt hiểu. Một luồng hơi lạnh buốt chạy dài theo thân thể chàng tới tê tái. Sự việc đã quá rõ ràng rồi còn gì để nói nữa. Vợ chàng đã mắc mưu thằng bạn sát nhân này để đưa chàng vào cửa tử. An gằm lên, chàng nhào tới đâm đá vào hai thân thể đang cuộn tròn lấy nhau trong hoan lạc. Nhưng chẳng có ai để ý tới chàng. Bởi vì chàng chỉ là một cái bóng vô hình ở một thế giới khác. Không ai nhìn thấy, cảm thấy, cũng như nghe thấy chàng.

An ôm mặt khóc rưng rức trước mặt kẻ thù đang chiếm đoạt tất cả tình yêu và sự nghiệp của chàng.

Bạch Liên ngồi xuống bên cạnh An. Nàng choàng một tay qua hông chàng, từ từ gả đầu dựa trên vai An, thì thào:

- Số trời cả thôi anh. Chúng mình chẳng còn làm gì hơn được. Nhưng anh tin đi, gieo nhân nào chắc chắn sẽ gặp quả ấy. Thế nào cũng có một ngày những quân gian manh, sát nhân này phải đền mạng.

An vòng tay ôm lấy Bạch Liên, chàng im lặng, cố lấy lại bình tĩnh, nhưng tiếng rên rĩ của Cúc và hơi thở rồn rập của Luận ngay sát bên làm chàng không thể nào định tâm được. Có lẽ Bạch Liên cảm nhận được điều đó. Nàng dịu nhẹ An đứng dậy nói:.

- Nơi này ngột ngạt quá. Chúng mình ra nghĩa trang Oak Hill nghỉ ngơi đi anh

An vẫn im lặng, nhưng chàng từ từ bước theo Bạch Liên. Cả hai lặng lẽ đi bên nhau cho tới trời thật sáng mới tới khu nghĩa trang. Hôm nay không có đám ma nào và cũng là ngày làm việc nên nghĩa trang thật vắng vẻ. Cảnh đìu hiu, lạnh lẽo làm cho tâm hồn An dịu lại, nhưng cũng tạo cho chàng một sự chán nản lạ lùng.

An nghĩ lại vụ tai nạn xe hơi của mình và hình ảnh thằng chồng Bạch Liên lén lút xuống nhà xe, phá bộ phận thắng để giết cả gia đình vợ. Tự nhiên hình ảnh chồng Bạch Liên từ từ biến thành Luận hiện rõ trong đầu chàng. Thân thể An run lên, chàng nghiêng răng lại, la lớn:

- Ta phải trả thù. Ta phải trả thù....

Không gian mênh mông âm vang lời chàng la hét. Nhưng chắc chắn cũng chẳng có ai nghe thấy tiếng hét uất hận ấy của An bây giờ. Chàng chỉ là một oan hồn vất vưởng bên cạnh thế giới của loài người.

Bỗng trước mặt chàng có một cậu bé khoảng ba bốn tuổi, từ từ lướt tới trước mặt An, nhìn chàng cười khúc khích, bé đang ngậm ngón tay trở mút chùn chụt, trông thật trẻ con. Chết sau một thời gian, bây giờ An đã phân biệt được ai là người, ai là ma. Chàng nói với cậu bé mới tới:

- Cháu chết lâu chưa?

- Dạ, gần ba năm rồi.

- Chôn ở đây hả?

- Dạ.

- Ở đây có nhiều người Việt mình không?

- Những năm cháu mới chết thì buồn lắm. Nhưng bây giờ có nhiều bạn bè rồi. Tuy nhiên, chẳng có ai ở lại đây lâu cả Chú và cô này ở đâu tới?

- À, Chú và cô chôn ở chỗ khác. Nhưng tại sao mọi người đi hết mà cháu không đi như những người khác?

- Cháu còn mẹ phải nuôi, không đi được.

- Mẹ cháu cũng chôn ở đây à?

Cậu bé cười khúc khích, nói:

- Mẹ cháu chưa chết nên đâu có chôn cất gì đâu.

An ngạc nhiên, hỏi:

- Như vậy làm sao cháu nuôi được mẹ cơ chứ?

Cậu bé không trả lời câu hỏi của An mà hỏi lại.

- Lúc này chú nói muốn trả thù ai đó?

- Có người giết chú, chiếm đoạt gia tài và vợ con nữa.

- Có chuyện đó hay sao? '

An buồn bã gật đầu.

- Phải, sự thực là thế. Bởi vậy nên chú mới muốn trả thù.

- Chú có muốn cháu giúp chú không?

An mở to mắt hỏi:

- Cháu làm được chuyện đó hay sao?

- Chuyện gì?

- Thì cháu mới nói giúp chú trả thù phải không?

- Phải rồi. Nhưng không phải là cháu. Bởi vì bây giờ cháu cũng như chú thôi.
- Vậy làm sao cháu giúp chú trả thù được?
- Không phải cháu, mà có lẽ phải nhờ tới mẹ cháu.
- Mẹ cháu chưa chết thì làm sao chúng mình có thể nói chuyện với bà ấy được. Hơn nữa, nếu có chết rồi thì cũng như chúng mình thôi, có ích gì đâu.
- Cậu bé lại cười khúc khích nói:
- Cháu nhập vô xác mẹ cháu nói chuyện được.

An mừng rỡ reo lên:

- Như vậy thì hay quá. Cuối cùng rồi có cách trả thù.
- Bạch Liên từ nãy tới giờ ngồi bên cạnh cũng mừng rỡ nói vô.
- Hay quá, hay quá. Em có thể dẫn tụi tôi tới gặp mẹ em không?

Cậu bé gật đầu thực dễ dãi.

- Được chứ, cả cô cũng muốn đi à?

Bạch Liên nói thực mau.

- Muốn chứ. Nếu mẹ cháu giúp được chú An đây trả thù thì cô cũng phải nhờ mẹ cháu một chuyện.
- Bộ cũng có người giết cô đoạt gia tài và vợ con à?

Bạch Liên mỉm cười.

- Đúng rồi, có người giết cô để đoạt gia tài, nhưng không có đoạt cả vợ con đâu.
- Như vậy vợ con cô còn sống à?

Bạch Liên cười khúc khích vì sự ngây thơ của cậu bé.

- Không phải thế đâu. Cô là đàn bà nên đâu có lấy vợ được, lấy chồng thôi, và cô cũng chưa có con.
- À, thôi cháu biết rồi. Người ta giết cô để đoạt gia tài và chồng cô nữa phải không?

Bạch Liên lắc đầu, nói:

- Không phải như vậy đâu. Người giết cô là chồng cô đó!

Cậu bé trở mắt nhìn Bạch Liên rồi la lên:

- Sao kỳ cục vậy?

Bạch Liên vòng tay ôm cậu bé vô lòng, hỏi:

- Được rồi, để cô kể l-t cho cháu nghe. Cháu còn bé quá không hiểu được nhiều, chúng ta đi gặp mẹ cháu nhe.

Cậu bé ngoan ngoãn sà yào lòng Bạch Liên. Hình như cậu ta thêm thuồng được một người mẹ ôm ấp từ lâu. Bạch Liên vuốt tóc cậu ta hỏi:

- Em tên gì?
- Em tên Bé Hai.
- Bé Hai bao nhiêu tuổi rồi?
- Dạ, bốn tuổi.
- Bốn tuổi mà trông Bé Hai lớn quá đi

Bé Hai cười khúc khích, dụi đầu vô ngực Bạch Liên.

- Mẹ Bé Hai cho Bé Hai ăn nhiều bánh lắm đó. Cô kể chuyện đi.

Bạch Liên gật đầu. Nàng từ từ kể những hành động bí ối của chồng mình cho Bé Hai nghe. Nhưng nàng để ý, hình như cậu bé này chẳng hiểu gì cả. Trong khi nàng nói, cậu ta nghịch ngợm chiếc nút áo trên ngực.nàng. Biết là không cần thiết làm như vậy nữa. Bạch Liên nói qua loa cho xong rồi hỏi:

- Bé Hai làm thế nào nói chuyện được với má?

Bé Hai cười hí hí trả lời:

- Sự thực thì em không nói với má em câu nào. Có người cho tiền má em, rồi em mới nhập vô xác má em cho người ta sợ thôi.

- Thế em có nói chuyện với người đó không?

- Không phải em nói mà má em nói.

- Thường thường má em nói cái gì với họ?

- Thì người ta hỏi cái gì, má em nói cái đó.

Bạch Liên phì cười.

- Má em biết cái gì mà nói?

Bé Hai cũng cười khúc khích.

- Má không biết thì cô Bấy, chú Bấy nói dùm.

- Bộ cô Bấy, chú Bấy nào đó biết sao?

Bé Hai không trả lời câu hỏi của Bạch Liên mà hỏi lại:

- Bộ họ không biết hả?

Bạch Liên cười lớn hơn:

- Làm sao cô biết được. Hay là chúng mình tới gặp má Bé Hai đi.

Bé Hai lắc đầu nói:

- Bây giờ thì chưa được đâu. Phải tới gần tới má em mới kêu em về.

An nói:

- Thì chúng mình cứ tới nhà má em chơi cho biết, có sao đâu.

Bé Hai gật đầu. Cả ba dắt tay nhau ra khỏi nghĩa trang. Đi một lúc, thấy có chiếc xe hơi chạy ngược về phía trung tâm thành phố. Bé Hai nói:

- Chúng mình nhảy vào cái xe kia đi cho nhanh nhé. Bạch Liên và An cùng đồng ý, cả ba nhảy vô chiếc xe đang chạy. An hỏi:

- Từ hồi nào tới giờ em di chuyển bằng cách nhảy vô xe người ta à?

Bé Hai cười.

- Lúc lâu lắm rồi em không biết, cứ đi bộ hoài. Có bữa chui vô một chiếc xe hơi chơi, nó chạy làm em hết hồn, nhưng sau đó thấy không sao, từ đó em đi đâu cũng nhảy đại vô xe người ta cho nhanh.

Xe tới một ngã tư, quẹo trái. Bé Hai la lên:

- Chúng mình đổi xe đi.

Nói xong cậu bé không chờ ai trả lời, nhảy ngay sang một chiếc xe chạy bên cạnh. Bạch Liên và An theo chân cậu bé liền. Cứ như thế, mọi người đổi từ xe này qua xe khác cho tới khi bé Hal nhảy xuống lề đường, mỉm cười chỉ vào một khu chung cư nói:

- Nhà má em ở chỗ đó.

Bạch Liên mỉm cười nói:

- Em thường hay về nhà bằng cái kiểu này lắm hả?

Bé Hai lắc đầu.

- Không phải đâu, thường thường thì em ở luôn với má em. Thỉnh thoảng lắm mới trở về nghĩa địa coi xem có ai mới tới không thôi.

Như vậy bữa nay may mắn anh chị gặp được em hả?

-Dạ, đã lâu lắm rồi em mới lại được nói chuyện thoải mái như thế này.

- Thế từ trước tới giờ em không có bạn bè gì sao?

- Có chứ, nhưng chỉ được ít lâu là mọi người lại đi hết. Em cũng không biết tại sao.

- Em có đưa ai về nhà bao giờ không?

- Không có ai thích theo em về nhà má em đâu.

- Tại sao vậy?

- Ở đó ồn ào, không thích hợp với họ!

- Em có thấy ồn ào thực không?

- Dạ có.

- Tại sao em ở đó được?

- Bây giờ thì em quen rồi.

- Thế lúc em mới chết thì sao?

- Cũng khó chịu lắm. Bởi vậy em về nghĩa trang hoài. Nhưng sau này cũng lười biếng nên không đi đi về về nữa.

Nói tới đây, bé Hai đã đi tới một căn chung cư ngay ở tầng trệt. Phía cửa ngoài An nhìn thấy ngay một tấm biển nho nhỏ đề mấy chữ “Cậu Hai Trọng” trên một tấm ngỗ vuông vắn, sơn đỏ chói.

7. Chương 7: Chương 7

Cả ba xuyên tường vô trong nhà. Chiếc bàn thờ thật lớn choáng ngay chính giữa nhà. Cốt tượng to như một đứa trẻ lên ba, ngồi xếp bằng trên tòa sen, hình dáng tương tự như Đức Phật Thích Ca. Nhưng nhìn kỹ thì không phải là tượng Phật, vì khuôn mặt của bức tượng như một đứa trẻ nít, lại đang nhoẻn miệng cười. Hai tai có đeo bông hột xoàn lấp lánh. Cằm tay lại đeo một chiếc lắc vàng y bóng lưỡng.

An tới thực gần nhìn cho kỹ mới thấy ba chữ Cậu Hai Trọng đề ngay ngắn phía dưới tòa sen.

Hương khói trên bàn thờ nghi ngút. Mấy bình bông tươi thắm rất một màu vàng. Có cả hoa hồng, hoa cúc, hoa vạn thọ, mỗi loài hoa một vẻ, nhưng chúng giống nhau cùng một màu sắc. Tuy không phải y hệt, nhưng tất cả đều là một màu vàng. Có bông vàng đậm, có bông vàng nhạt, có bông vàng như nghệ, cũng có bông vàng óng ánh như kim loại thực sự. An hỏi:

- Hình như má em chỉ thích bông màu vàng thôi hả?

Bé Hai lắc đầu, trả lời:

- Không phải ý kiến của má em đâu.

- Vậy của ai?

- Là của chú Bẩy.

An tò mò hỏi:

- Chú Bẩy là ai vậy?

- A, chú là chồng của cô Bẩy.

An phì cười, nói:

- Chắc chắn là như vậy rồi, nhưng cô Bẩy là bà con thế nào với cháu mà chú Bẩy lại có quyền chưng bông trên bàn thờ này vậy?

Bé Hai cười khúc khích.

- Chú Bẩy với cô Bẩy làm ăn với mẹ cháu mà. Bà con là cái gì hả cô?

An ngồi xuống ghế, kéo bé Hai vô lòng, giải thích:

- À bà con là thí dụ như anh em chẳng hạn.

Bé Hai lắc đầu nguây nguây, nói:

- Như vậy thì cô và chú Bẩy không phải là bà con gì với mẹ cháu đâu.

An vừa định hỏi thêm thì một người đàn ông khoảng hơn ba mươi, nhưng đầu tóc bạc phơ bước ra. Dáng điệu trầm ngâm, miệng hình như đang lẩm bẩm một điều gì. Trên tay anh cầm một cuốn tập và cây viết chì. Bỗng anh gật gù ngâm lớn mấy câu thơ:

Ta thấy tình ta mọc miếu đền

Giữa chân lẳng Bác nổi lên trên

Nơi này dân gian sao hiểu nổi

Ban đêm... ban đêm... ban đêm... ban đêm...

Ngâm tới đây anh ta có vẻ tưng tưng, lấy bút chì gạch lia lịa trên giấy, miệng lẩm bẩm:

- Ban đêm... ban đêm... ban đêm thì còn nhìn thấy mẹ gì nữa cơ chứ. Không được, không được. Chẳng lẽ là ban ngày sao? À, còn chữ “hiểu” sai bố nó luật bằng trắc rồi.

Đổi lại “làm sao hiểu”. Chữ “sao” mới đúng luật mà giữ được nguyên ý của mình. Tuyệt diệu, tuyệt diệu..., nhưng mà ban đêm làm cái gì đây...

An phì cười hỏi bé Hai:

- Ông này là chú Bẩy hả?

Bé Hai gật đầu.

- Dạ, chú Bẩy đó chú.

- Chú Bẩy là thi sĩ hả?

- Dạ, cháu thấy người ta gọi chú Bẩy như vậy?

Bạch Liên im lặng từ nãy tới giờ mới xen vô hỏi:

- Bộ giờ này Chú Bẩy không đi làm sao, còn Cô Bẩy đâu?

Bé Hai nhìn Liên ngơ ngác.

- Chú Bẩy có làm gì đâu, Cô Bẩy đi đâu rồi.

Bạch Liên mỉm cười.

- Còn má em đâu?

Bộ mặt bé Hai nghệt ra, ắp úng lập lại lời Bạch Liên.

- Ồ! ờ? má em đâu?

Bồng cậu bé đứng dậy, chạy nhanh vô buồng một lúc rồi chạy ra, miệng cười khúc khích.

- Má em đang ngủ đây nè.

An tò mò đi lại cửa buồng nhìn vô trong. Chàng giật mình vì thấy một người đàn bà ăn mặc thực lạ lùng nằm ngủ trên giường. Màu sắc quần áo thực lòe loẹt. Chiếc áo bà ba đỏ chót, viền đen, trắng vàng tứ tung, Chiếc quần trắng bằng lụa mỏng tênh, nhìn rõ quần lót hẳn lên bờ mông tròn vo, chạy dài vô trong đen ngòm. Hình như người đàn bà ngày bị tật, cặp giò teo lại như hai que củi, vắt vẻo trong hai ống quần rộng thùng thình. An nhìn không rõ lắm, nhưng chàng đoán không thể nào sai được.

Bộ ngực nàng phập phồng, vun cao tròn lẳn như con gái tuổi dậy thì, nhấp nhô theo hơi thở đều đều. Nàng có một bờ tóc dài như suối chảy, đen tuyền và óng mượt.

Khi ấy người đàn ông đang ngâm thơ chấp hai tay sau đít, đi đi lại lại Bồng anh ta đi ngang qua cửa phòng má bé Hai đang ngủ, nhìn vô rồi la lên:

- A, phải rồi, phải rồi. Thế này mới tuyệt diệu chứ.

Nói xong anh ngâm lại bài thơ đang làm ngay:

Ta thấy mình ta mọc miếu đền

Giữa chân lẳng Bác nổi lên trên.

Nơi này dân gian làm sao hiểu

Lúc cứng lúc mềm giấc ngủ êm.

Ngâm xong anh ta cười ha hả, vỗ đùi đến đét một cái, nói lớn:

- Như thế này thì thơ ta đã định hình rồi, nhất định nó phải lừng lững đi vào văn học sử thi.

Tiếng nói oang oang của anh đã làm ẹ Bé Hai. giật mình thức dậy. Nàng ngơ ngác, lết xuống giường, hỏi:

Chú Bấy à, có chuyện gì đó?

Bấy cười hành hạch, nói:

- Chị Chín thức dậy rồi hả. Có gì đâu, nhìn thấy chị ngủ, tôi cảm hứng dẹt được câu thơ chót, hoàn thành bài thơ bất hủ. Ứng ý quá, ưng ý quá.

Chín hất mái tóc lòa xòa về phía sau, mỉm cười.

- Tôi ngủ có gì đâu mà làm chú cảm hứng dẹt thành thơ.

Bấy đi nhanh vô phòng, ngồi xuống sàn nhà, bên cạnh bà Chín, nói:

- Chị có biết không. Bờ tóc chị dài như một giòng suối, phập phồng trên bộ ngực vun cao trong giấc ngủ. Nhìn thấy nhấp nhô như vậy ắt phải sinh tình mà cảm hứng đề thơ. Bài này tôi tặng cho chị.

Chín vươn vai, hình như nàng cố ưỡn ra phía trước cho bộ ngực rung rinh khiêu gợi.

- Vậy chú ngâm cho nghe đi...

Bấy gật gù..

- Không ngâm, không ngâm, để tôi đọc thôi cho rõ từng âm từng chữ mới được..

Chín ngồi xích vô Bấy hơn chút nữa. Nàng im lặng chờ đợi Bấy hăng hấn rồi đọc nho nhỏ bài thơ vừa làm. Chín nghe xong có vẻ cảm động lắm. Nàng hỏi nho nhỏ:

- Chú tặng bài thơ này cho tôi thực hả?

- Chị có thích không?

Chín chồm lên, bắt chột nàng hôn nhẹ lên má Bấy, thì thầm:

- Thương anh quá đi.

Bấy vòng tay ôm lấy nàng ngay: Chàng run rẩy luôn cả hai tay vô thân thể nàng. Da thịt mát rười rười của người đàn bà tằm tậtnày làm chàng nóng người lên thực dễ dàng. Những vùng thịt vun lên, chắc nịch có lẽ trời ban cho nàng để bù vào đôi chân què quặt từ nhỏ này chẳng.

Bấy cúi xuống, cúi xuống thực thấp thì thầm:

- Anh phải đưa thân thể em vào văn học sử mất rồi... Ngay lúc ấy có tiếng léo nhéo ở nhà ngoài. Bấy vùng dậy, vuốt lại quần áo thực nhanh, chạy tọt ra nhà sau. Bé Hai cười khúc khích nói:

- A, cô Bấy về rồi. Thế nào má em cũng có khách. Bạch Liên tò mò hỏi:

- Bộ cô Bấy đi kiếm khách á em hả?

Bé Hai ngây thơ gật đầu.

- Dạ, cô Bấy giới thiệu khách á em.

- Ngày nào cô Bấy cũng giới thiệu khách á em sao?

- Dạ, ngày nào cũng có.

Khách ở đâu mà cô Bấy có nhiều thế?

- Cháu cũng không biết, nhưng mà cô Bấy có nhiều khách lắm.

Bạch Liên nắm tay bé Hai, đi ra nhà ngoài.

- Chúng mình ra ngoài xem cô Bấy mang ai về đi.

Bé Hai tung tăng nắm tay Bạch Liên đi ra, An cũng theo sau. Chàng thấy một người đàn bà khoảng bốn mươi, ăn mặc khá diêm dúa, đang ngồi bên cạnh một thiếu nữ khoảng ba mươi, nói cười luôn miệng. Bé Hai chỉ thiếu nữ nói:

- Cô Bấy đó.

- Cô Bấy này là vợ của chú Bấy thi sĩ lúc nãy phải không?

- Dạ. chú Bấy đó.

Bạch Liên mỉm cười.

- Cô Bấy có biết chú Bấy hôn má cháu không?

Bé Hai sụ mặt lại.

- Không có đâu.

- Thế cháu có thích cho Chú Bấy hôn má cháu không?

- Má cháu thích mà.

- Không, cô hỏi cháu kìa.

Bé Hai trợn mắt, nghiêng răng trèo trẹo.

- Cháu cũng không biết nữa. Nhưng mà kỳ lắm đó.

- Bé Hai sợ mất má à?

- Không dám đâu.

Cả Liên và An cùng phá lên cười, bé Hai cũng cười theo. Tiếng cười của bé Hai ré lên khác lạ làm cho An và Liên giật mình. Âm thanh ấy xoáy tròn như cơn lốc, bốc thẳng lên cao rồi tỏa ra và chụp xuống làm mọi người rồn ốc. Bỗng mẹ bé Hai hốt hoảng, từ trong nhà lết ra, la lên:

- Cậu Hai Trạng... Cậu Hai Trạng về rồi đó hả?

An và Liên ngơ ngác nhìn người đàn bà quần áo còn sốc sếch, nửa kín nửa hở, lết dưới đất bằng hai tay, kéo theo tấm thân đầy dờ. Hai chân nàng hình như không có xương, lướt thướt, lũng bùng trong ống quần. Mặt mũi bà ta có vẻ sợ hãi. Bà vẫn ngửa mặt lên trời như cố nói với ai.

- Cậu Hai Trạng... Cậu Hai Trạng. Cậu về rồi sao không ẹ hay. Mẹ mua bánh cho cậu ăn nè...

Người đàn bà đi với cô Bẩy hơi run run, ghé sát miệng vô tai cô Bẩy nói:

- Bà thầy đó hả, chị thấy ghê quá hà.

Cô Bẩy nắm lấy tay bà khách, nói:

- Dạ... dạ... bà, bà đó. Nhưng mà hôm nay có cái gì kỳ cục vậy nè.

- Cái gì kỳ cục hả cô Bẩy?

- Mọi hôm, tụi em cầu khẩn cả buổi nhiều khi Cậu Hai Trạng cũng không thấy đâu. Hôm nay tại sao giờ này cậu ấy đã ở đây rồi.

Bà khách rụt rè, nói:

- Hay là mình nhân cơ hội này hỏi liền chuyện của chị đi

Cô Bẩy gạt đầu nhẹ nhẹ.

- Dạ, dạ... để em nói thử xem sao. Chị có mang tiền theo không?

Bà khách lật đật móc ra tờ giấy hai chục để lên bàn thờ, lấy cái chén uống nước đề lên. Lúc ấy mẹ Bé Hai cũng đã lết tới nơi. Hình như bà ta không thèm để ý tới cô Bẩy và cả bà khách đang đứng đó. Miệng vẫn lẩm bẩm:

- Cậu Hai Trạng... Cậu Hai Trạng, nhất định cậu đã về rồi. Cậu có thấy gì không. Cậu đừng trách mẹ nhe Cậu... ăi nghiệp mẹ chỉ có bấy nhiêu. Không có gì nữa đâu...

Bé Hai đứng bên cạnh Bạch Liên bỗng cuống lên, nhào vô mình mẹ cậu ta đang lê lết trên sàn nhà. Cả An và Bạch Liên cùng giật mình vì Bé Hai biến mất thực lạ lùng vô thân thể người đàn bà này. Lúc ấy người bà ta nẩy lên, vằn vẹo như đau đớn lắm và một lúc sau, tự nhiên giọng nói của bà thực sự là của Bé Hai.

- Má... má... con không có giận má đâu. Nhưng chú Bẩy kỳ cục quá hà, con không chịu đâu.

Bạch Liên sợ cậu bé nói tuệch toạch chuyện hồi nãy ra trước mặt mọi người, nàng lạnh trí hỏi lái qua chuyện khác:

- Bé Hai... Bé Hai có nghe cô nói không?

Bà Chín bỗng quay sang phía Bạch Liên trả lời..

- Cô Liên nói cái gì?

Bà khách và cô Bẩy chưng hửng, nhìn mẹ bé Hai kinh ngạc. Chú Bẩy cũng vừa từ trong nhà chạy ra, hốt hải hỏi:

- Chị Chín... chị... chị nói chuyện với ai đó?

Liên biết ngay là mọi người nghe được tiếng nói của bé Hai qua xác của mẹ cậu ta, nhưng không nghe được tiếng nói của nàng nên ai nấy đều sợ hãi. Nàng lợi dụng ngay cơ hội này, muốn cho bé Hai nói lên câu chuyện của mình và An ọi người biết.

- Bé Hai à, em còn nhớ câu chuyện chị nói với em ở nghĩa địa vừa rồi không?

Bà Chín bỗng cười khúc khích, nói:

- Chồng chị giết chị phải không?

Liên mừng rỡ, trong khi mọi người trong nhà ngơ ngác. Nàng nói ngay:

- Bé Hai nhớ giỏi lắm, thế chồng chị giết chị bằng cách nào hả?

Bà Chín cho tay vô miệng nút chùn chụt một lúc rồi nói:

- À! à cháu nhớ ra rồi. Chồng chị kêu con bỏ ông ta nhốt chị trong quán rồi đốt nhà chứ gì.

- Bé Hai có biết ông ta làm như vậy để làm gì không?

- Ông ấy lấy hết tiền của chị chứ gì? '

- Còn gì nữa?

Bà Chín ngơ ngác hỏi lại:

- Còn cái gì nữa chứ?

Bạch Liên nhắc khéo:

- Tiền bảo hiểm đó, một triệu đô la nữa có nhớ không?

Bà Chín cười khúc khích, nói:

- Ủ há, cháu nhớ ra rồi một triệu đô la tiền bảo hiểm nữa phải không?

Cả ba người trong nhà cùng há hốc miệng nghe bà Chín độc thoại. Bấy thi sĩ run run ngồi xuống bên cạnh bà Chín, hỏi:

- Chị Chín... chị... chị nói cái gì đó?

Bạch Liên thấy vậy nói thực mau:

- Bé Hai nói với ông ta là đang nói chuyện với chị đi. Bà Chín quay qua Bạch Liên hỏi:

- Nói cái gì?

Bạch Liên chưa kịp trả lời thì Bấy thi sĩ đã trả lời trước:

- Chị nói cái gì mà một triệu đô la bảo hiểm, rồi lại đốt quán giết chết người ta đó.

Bà Chín quay phắt qua Bấy thi sĩ quát:

- Tao không nói chuyện với mày. Ghét mày rồi.

Bấy thi sĩ không ngờ bà Chín trở mặt mau như vậy. Vừa mới đây ôm nhau hôn hít mà bây giờ bà ta lại giọng mày tao một cách phũ phàng như thế. Không lý cái chuyện Cậu Hai Trạng lại có thực được hay sao. Chàng còn lạ gì từ trước tới nay, vợ chồng chàng lợi dụng con mẹ què đồng bóng này làm tiền thiên hạ. Những câu chuyện đối đáp với khách hàng và dàn dựng bàn thờ đều do. một tay hai vợ chồng chàng dàn cảnh. Không hiểu hôm nay có cái gì trục trặc hay sao.

Bấy thi sĩ quay qua nhìn vợ, nhàn nhội bà khách không để ý tới chàng. Bấy nháy vợ ra dấu cứu bồ. Vợ chàng hiểu ý ngay, giả lả xà xuống sàn nhà, ngồi bên cạnh bà Chín nói:

- Cậu Hai Trạng ơi, cô Bấy mới mua bánh cho cậu trên bàn thờ kia. Cậu ăn đi rồi giúp cô Bấy nói chuyện với bà khách này đi nhe. Bả đặt hai chục rồi đó.

Vừa nói, một tay Lý vừa luồn vô hông bà Chín nhéo một cái thực mạnh. Nàng muốn nhắc nhở bà ta đừng giở chứng phá hoại công cuộc làm ăn của cả ba người. Lý đâu có biết lần này không phải như những lần trước; mọi người đồng kích với nhau gạt gẫm khách hàng. Hôm nay bé Hai đã thực sự nhập vô xác bà Chín, nhưng khi nàng nhéo bà Chín thì hồn Bé Hai xuất ra ngay. Bà Chín trở lại trạng thái bình thường, ngơ ngác hỏi:

- Có khách đó hả?

Lý cười như nịnh bợ.

- Dạ... dạ... thưa Cậu Hai Trạng giúp giùm người bạn cô Bấy làm phước mà.

Bà Chín biết ngay phải làm gì, bà nhái giọng trẻ con, nói:

- Ồ cô Bấy có mua bánh cho Cậu Trạng ăn không?

Lý nhắc khéo:

- Có chứ... có chứ. Bánh mua đầy nhóc trên bàn thờ kia. Có hai chục bà bạn cô Bẩy mới cho nữa đó, Cậu Trạng ăn bánh đi rồi giúp chị Thu đây ít câu đi nhé.

Bà Chín làm bộ cười khúc khích, hỏi:

- Bà Thu muốn hỏi Cậu Hai Trạng cái gì đó?

Biết bà Chín đã bắt đầu đóng tuồng rồi, Lý mời chào ngay:

- Chị Thu hỏi đi, Cậu Hai Trạng đang nói chuyện với chị đó.

Bà Thu vội vàng ngồi xuống sàn nhà bên cạnh bà Chín, rụt rè hỏi:

- Cậu Hai Trạng làm ơn chỉ dùm con xem chồng con đi đâu mấy bữa nay không về.

Bà Chín nhớ lại câu chuyện Lý kể cho bà nghe mấy bữa nay về bà khách này nên cười khúc khích, nói:

- Đi cả tháng rồi chứ mấy bữa gì.

Bà Thu chưng hửng, cuống quýt nói:

- Dạ... dạ... không dám dẫu gì Cậu Hai Trạng nữa.

Quả thực chồng con bỏ nhà đi cả tháng rồi, cậu làm ơn giúp dùm con tội nghiệp.

- Tại sao mà ông ấy đi chứ?

Bà Thu kể lể ngay:

- Ông ấy mê con dĩ ngựa đó từ lâu rồi. Không ngờ bây giờ mụ mẫm tới độ bỏ cả vợ con theo nó. Cậu Hai Trạng làm ơn kéo ông ấy về dùm con làm phúc.

Bà Chín gật gù.

- Thôi được rồi, tôi thấy hoàn cảnh của chị cũng tội nghiệp. Để thắng thắng tôi khuyên ông ấy về cho. Chị ra bàn thờ lễ Phật đi, để tiền mua ít nhang đèn nữa cho tôi làm phép cho.

Bà Thu lật đặt móc túi lấy thêm mười đồng nữa để lean bàn thờ. Rồi rít nói:

- Dạ, con xin gửi thêm chút ít nữa mua nhang đèn để Cậu Hai Trạng giúp giùm.

Bà Chín cười lên một tràng rồi bỗng nhiên nằm bật ra. Hai tay bà sải trên sàn nhà. Chiếc áo bà ba bật tung hàng nút trước ngực, để lộ cả vùng da thịt trắng nõn vươn cao. Lý vội vàng kéo tà áo cho bà Chín khép lại, gài mấy chiếc khuy bấm cho kín đáo. Từ trước tới nay, nàng vẫn có cái linh cảm bộ ngực nức lửa này sẽ đem phiền phúc tới cho nàng. Lý còn lạ gì tánh nết ông chồng lưỡi biếng mà lại

thực dâm dăng nữa. Cả ngày anh ta ở nhà làm thơ ca ngợi những mối tình tưởng tượng. Không biết ngày nào những chữ nghĩa kia rả lên khuôn ngực này thì nàng sẽ ra sao.

Hai vợ chồng ăn ở với nhau gần chục năm rồi, đàn con càng ngày càng đông, tiền trợ cấp xã hội eo hẹp. Nàng phải bôn ba hết chỗ này tới nơi nọ, kiếm tí tiền mặt phụ vào tiền xã hội cho đủ trang trải những chi phí hàng ngày mà vẫn còn túng thiếu đủ điều. Mấy năm nay nhờ cái màn Cậu Hai Trạng nên cung đỡ khổ. Bởi vậy, dù cho biết để chồng ở nhà bà Chín què này cũng có ngày mang họa mà nàng không làm gì hơn được. Còn đem hết cả đám con cái tới đây đâu có được Chỗ làm ăn mấn mung mà. Con nít đại miệng, nhờ có chuyện gì bế mấn lại khổ cả đám thôi. Bởi vậy, hai vợ chồng cứ đi đi về về. Dừng nhà bà Chín như một cơ sở thương mại. Vợ thì kiếm khách, chồng ở nhà đàn dưng cho bà Chín đối đáp, tiền bạc chia làm ba sòng phẳng cũng dễ chịu.

Bà Chín nằm vài phút rồi từ từ mở mắt tỉnh dậy. Bà nhìn mọi người mỉm cười, nói:

- Hôm nay không hiểu tại sao Cậu Hai Trạng về mạnh mẽ quá tôi đã tưởng du luôn địa phủ rồi chứ!

Lý cười dả lả.

- Chị chỉ nói bậy nói bạ thôi. Cậu Hai Trạng thông mẹ lắm, làm sao hại chị được,

Cả An và Bạch Liên đứng xem màn hài kịch một cách bực bội. Không hiểu sao hồn Bé Hai tự nhiên lại bắn ra khỏi xác mẹ cậu ta một cách bất ngờ như vậy. Đã mấy lần An và Bạch Liên bảo cậu ta nhập lại vô thân thể mẹ cậu mà cậu ta không thể nào làm được. Cuối cùng, cả ba đành đứng nhìn màn kịch hấp dẫn của cái sân khấu này.

Khi bà Thu ra về rồi. Bấy thi sĩ vội vã hỏi bà Chín ngay

- Chị Chín à, lúc này chị làm cái gì cho tụi tôi hết hồn vậy?

Bà Chín ngơ ngác hỏi lại.

- Tôi làm cái gì đâu?

Lý lấy tiền trên bàn thờ xuống, bỏ hai chục đô la vô túi, đưa cho bà Chín mười đồng, nói:

- Lúc này tự nhiên chị nói cái gì một triệu đô la bảo hiểm. Rồi lại đốt nhà, giết người nữa. Bộ không nhớ thực hay sao?

Bà Chín vẫn ngơ ngác hỏi lại.

- Bộ có chuyện đó thực à?

Bấy thi sĩ nói:

- Thì chị nói chứ làm sao tụi tôi biết.

- Tôi không nhớ gì hết.

Cả hai người cùng chưng hửng một lúc lâu, Lý mới nói:

- Nếu vậy không lý Cậu Hai Trạng có thể nhập vô xác chị thực hay sao?

Bấy thi sĩ cười.

- Chuyện Cậu Hai Trạng với người ta thì khác. Không lý chúng mình là người trong cuộc lại có thể tự lừa dối chính bản thân mình được hay sao? Có phải chị Chín muốn rờn chơi với tụi này hay không?

Bà Chín lắc đầu.

- Quả thực tôi không biết cô chú nói cái gì.

Bấy thi sĩ nín cười, trợn mắt hỏi:

- Chị không nói chơi đó phải không?

Bà Chín có vẻ hơi bực, gắt:

- Nói chơi cái gì kỳ cục vậy. Có chuyện gì xảy ra cô chú nói rõ ra cho tôi hay đi.

Bấy thi sĩ hồi hộp nói:

- Lúc con Lý dẫn bà Thu vô nhà, tự nhiên chị chạy ra la lên là Cậu Hai Trạng về rồi có phải không?

Bà Chín ngắt lời, nói:

- Phải, tôi có nhớ làm như vậy, vì tự nhiên nghe thấy lạnh người một cách kỳ cục mới la lên xem có phải là Cậu Hai Trạng đã về thực sự hay không. Rồi sao nữa?

- Kể đó chị làm như nói chuyện với ai chứ không phải tụi này nữa. Cái gì mà một triệu đô la, rồi đốt nhà, giết người nữa, làm tụi tôi hoảng hồn.

Bà Chín rùng mình nói:

- Bộ có chuyện này thực hả?...

Bạch Liên đứng cạnh bà Chín, nghe tới đây, quay qua hỏi Bé Hai:

- Bộ từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên em nhập vô xác mẹ em hay sao?

Bé Hai lắc đầu, nói:

- Ngày nào em cũng phải nhập vô xác mẹ em. Nhưng mà không có lần nào em nói chuyện với ai như lần này cả.

- Vậy em nhập vô xác mẹ em để làm gì?

- Em làm ẹ em mê man một lúc rồi nhảy ra đứng coi mọi người nói chuyện thôi.

Bây giờ Bạch Liên đã đoán ra tình trạng làm ăn của bộ ba này một cách chính xác. Hai vợ chồng Bẩy thì sẽ chắc chắn không tin có cái màn Cậu Hai Trạng nhập xác bà Chín rồi. Họ chỉ tưởng bà ta có cái máu đồng bóng, làm bộ, ngáp, hù khách hàng. Còn bà Chín biết là con mình có chồn vờn đầu đây, nửa tin nửa ngờ. Lúc Bé Hai nhập vô xác bà thì chính bà cũng không biết gì và nhớ mình đã làm gì. Nhưng ngay sau đó, Bé Hai nhảy ra khỏi xác bà thì lúc ấy bà Chín mới tỉnh lại và làm bộ đóng kịch hù thiên hạ tức Bé Hai nhập vô xác bà làm cho thân thể bà vụn vẹo, mắt trợn ngược, mồm méo xẹo, thân thể co giựt thì hai vợ chồng Bẩy thì sẽ tưởng bà làm bộ. Còn chính bản thân bà lại chẳng biết gì đang xảy ra ình, chỉ cảm thấy mơ mơ, màng màng rồi tỉnh dậy mà thôi.

Hôm nay, lần đầu tiên Bé Hai dùng cái xác của mẹ cậu, nói chuyện với với Liên làm cả làng tá hỏa. Không ai tin ai nữa, và cuối cùng mọi người đều đâm ra hoang mang về màn kịch của mình hình như không còn là kịch nữa...

8. Chương 8: Chương 8

Luận tới thăm Hoa được mấy lần thì một buổi chiều cuối tuần, nàng lại được “Mụ Phù Thủy” giám thị tới phòng làng cho hay có người nhà tới thăm. Hoa mừng rỡ, nhất định là Luận tới thăm nàng. Những vuốt ve, mơn trớn hôm nằm trong vòng tay chàng ở bãi đậu xe coi hát ngoài trời chợt tới thực nhanh. Tự nhiên người Hoa tê đi, nàng vội văng thay đồ thực nhanh. Cốt tình mặc chiếc váy rộng thùng thình, không quần lót bên trong. Nàng cũng không thêm mặc áo lót mà chỉ bận một chiếc áo sơ mi bằng vải thực dày hơi rộng.

Trông bề ngoài Hoa như một nữ sinh thật hiền thực, vì với quần áo này, mọi ngườì thấy nàng có vẻ đứng đắn. Chứ có biết đâu thâm ý của nàng. Chiếc váy rộng thùng thình kia chỉ vén nhẹ một chút lên là có thể làm bất cứ chuyện gì không cần cởi bỏ một chiếc nút nào. Cũng như chiếc áo sơ mi, luôn tay vô là đụng tới da thịt nàng rồi.

Với trang phục này, Hoa như một thôn nữ quê mùa vào thế kỷ trước, thật kín đáo và đáng hoàng. Mụ Phù Thủy nhìn cách ăn mặc của Hoa có vẻ hài lòng lắm. Mụ gật gù ra vẻ vừa ý và còn mỉm cười với nàng.

Nhưng khi Hoa xuống tới phòng khách thì người thăm nàng không phải là Luận mà lại là mẹ nàng. Bây giờ trông mẹ nàng đã khác hẳn. Bà trẻ và đẹp hơn những ngày qua rất nhiều. Tuy thất vọng vì người tới thăm không phải là Luận, nhưng Hoa cũng rất thương mẹ. Nàng mừng rỡ la lên:

- Mẹ, hôm nay mẹ đẹp quá. Càng ngày mẹ lại càng trẻ ra nữa.

Mẹ Hoa mỉm cười.

- Thế à có lẽ tại mẹ. bây giờ ít buồn hơn trước kia.

Hoa nhí nhảnh hỏi:

- Bây giờ chắc má thấy yêu đời rồi phải không?

Bộ con thấy má như vậy sao?

- Đúng vậy, má tươi thắm và trẻ trung hơn trước nhiều. Chú Luận có thăm má thường xuyên như trước không?

Mẹ Hoa không trả lời mà hỏi lại:

- Con thấy má trẻ lắm phải không. Trẻ như thế nào?

- Cỡ như là chị con là cùng.

Mẹ Hoa mỉm cười, nét mặt lộ vẻ hài lòng:

- Con nhỏ này học được cách ăn nói cho người ta vui mừng từ bao giờ thế không biết. Vậy con xem má có thể trẻ như một cô dâu được không?

Hoa ngạc nhiên vì câu hỏi của mẹ. Tự nhiên linh tính cho nàng biết mẹ nàng có ẩn ý gì trong câu nói đó. Hoa chưa kịp trả lời thì mẹ nàng đã hỏi:

- Này Hoa, nếu mẹ lại khoác áo cưới làm cô dâu thì con nghĩ sao?

Hoa nhìn mẹ sững sốt.

- Mẹ định lấy ai đó?

- Má biết lấy ai bây giờ. Nhưng nếu có người nào muốn cưới má, con nghĩ má làm cô dâu được không?

- Dĩ nhiên má còn trẻ mà.

- Nếu có người hỏi cưới má con có phản đối không?

- Chắc chắn là chẳng bao giờ con phản đối má lấy chồng rồi. Hơn nữa, trước kia ba cũng đâu có quan tâm tới má và con bao nhiêu đâu.

- Ba con mất rồi thì nhắc tới ổng làm gì nữa. Chuyện cũ cho qua đi. Bây giờ mẹ con ta phải tính chuyện tương lai.

Hoa gật đầu, nói:

- Mẹ nói rất đúng. Bộ gần đây có ai tỏ ý muốn lấy má sao?

- Má nói thế thôi, chứ bây giờ làm gì có ai thèm lấy má nữa mà lo.

- Không phải vậy đâu má. Má còn trẻ đẹp như thế này thiếu gì người ưng má chứ.

- Nghe con nói vậy má cũng yên tâm.

Cuộc viếng thăm của mẹ Hoa lần này hình như hơi vội vã và ngắn ngủi. Mẹ nàng cũng chỉ nói tới chuyện hôn nhân của bà một lần đó rồi thôi. Hoa lại trở về phòng nội trú với những ngày tháng trông mong và mơ mộng.

o o o

Thấm thoát đã tới lễ Giáng Sinh, Hoa về nhà với niềm vui hớn hởi. Nàng đã nôn nóng từng ngày, từng giờ cho kỳ nghỉ lễ này và hôm nay đã tới lúc được về nhà. Trong thâm tâm, Hoa tin chắc rằng Luận cũng trông mong giờ phút gặp gỡ này.

Ngồi trên xe bus mà lòng nôn.nóng vô cùng. Loại xe chở hành khách này cứ mỗi tỉnh lại ngừng lại đón khách thành thử thay vì lái xe riêng khoảng một tiếng thì Hoa đã phải ngồi hơn hai tiếng đồng hồ trên xe. Nàng nôn nóng vô cùng, lâu lâu Hoa lại dòm đồng hồ.và cảm thấy cuộc hành trình dài vô tận.

Khi xe vừa tới trạm San Jose, Hoa vừa nhảy xuống xe đã thấy có tiếng gọi.

- Hoa. Má đây nè.

Hoa quay lại nhìn, mẹ nàng đang đậu xe bên kia đường. Bà cũng vừa mở cửa xe đi về phía nàng. Hoa hơi thất vọng vì chỉ thấy có một mình mẹ nàng đi đón, nàng không thấy Luận đâu. Hoa vội hỏi:

- Chú Luận không đi đón con hả má?

Mẹ nàng xách dùm Hoa một cái vali, bà nói:

- Chú Luận bận đi công chuyện, nhưng tối nay con sẽ gặp chú ấy.

Hoa theo mẹ lên xe, nỗi thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt ngây thơ của nàng. Tại sao chàng lại không tới đón nàng. Hoa đã phải đi xe bus mà khi tới bến xe, Luận cũng không thèm ra đón nữa thì quả thực hơi quá đáng. Trên đường về nhà, Hoa hỏi mẹ:

- Chú Luận mắc công chuyện gì mà không đi đón con được hả mẹ?
- Chú ấy bận suốt buổi chiều nay tại sở. Hồi này nhiều khách hàng nên chú ấy ít có thời giờ rảnh rỗi lắm.

Lòng Hoa dịu lại, tự nhiên nàng thấy tội nghiệp cho Luận. Chắc chàng phải làm việc mệt nhọc ghê lắm. Nếu không như vậy làm sao Luận có thể không tới đón nàng cho được.

Xe gần tới nhà, mẹ Hoa mỉm cười nói:

- Nhà mình năm nay có một cây giáng sinh rất đẹp, do chú Luận mua đặc biệt tặng cho con đó.

Hoa mừng rỡ, nói:

- Thấy vậy sao mẹ?
- Chú Luận nói, lần này :con trở về. Nhà mình phải trang trí cho thực đẹp mắt và sang trọng.

Nghe mẹ nói, trong lòng Hoa rộn lên một niềm vui không tả, nàng chỉ mong sao gặp mặt người yêu ngay bây giờ, và làm sao được 'nằm gọn trong vòng tay chàng như hôm nào trong bãi đậu xe coi chớp bóng. Hoa tin chắc rằng hình bóng nàng đã ngự trị trọn vẹn trong trái tim chàng. Những nụ hôn say đắm, đam mê ngút trời của chàng trên da thịt Hoa không phải là một bằng chứng của tình yêu đó

sao.

- Chú Luận có tới ăn cơm tối Giáng Sinh với gia đình mình không hả mẹ?

Mẹ Hoa mỉm cười, mặt bà như bừng lên một niềm vui lạ lùng.

- Chắc chắn là chú ấy phải tới rồi.

Hoa để ý giọng nói 'của má có vẻ nhấn mạnh đặc biệt về tiếng "chứ". Nhưng Hoa tin rằng; bây giờ chàng. Không thể nào là chú nàng được nữa rồi. Luận phải là người yêu đầu tiên của nàng và chắc chắn chàng cũng sẽ là người yêu duy nhất trong đời nàng mà thôi.

Hoa nôn nóng hỏi.

- Chú Luận giờ nào mới tới nhà mình hả má?
- Khi thu xếp xong công chuyện là chú ấy chắc chắn sẽ tới ngay. Cuối năm rồi, chú ấy cũng đóng cửa văn phòng vài ngày, vì vậy phải thu xếp mọi việc trước khi nghỉ ngơi chứ.

Tim Hoa bỗng đập mạnh, nàng vui mừng pha chút hồi hộp.

- Chú Luận sẽ nghỉ lễ Giáng Sinh ở nhà mình phải không má?

Mẹ Hoa mỉm cười gật đầu nhẹ nhàng.

- Ừ chú Luận có hứa là sẽ nghỉ lễ Giáng Sinh và ăn Tết Tây ở nhà mình.

Hoa thở ra nhẹ nhõm, nàng thấy bao nỗi nhớ nhung, mong đợi từ bấy lâu nay không phải là vô ích. Xe vừa ngừng trong nhà để xe, Hoa vội vàng chạy ào vô phòng khách. Nàng nôn nóng trông thấy quà tặng Giáng Sinh của người yêu. Cây giáng sinh quả thực vừa to vừa cao. Ngọn cây muốn đụng tới trần nhà.

Một điều làm Hoa thật vừa ý là cây giáng sinh không có một giây kim tuyến hay một món đồ chơi nào treo trên đó, nhưng toàn thân cây được kết bởi những đóa bông bằng sợi vải màu sắc thực lộng lẫy, trông chẳng khác gì những đóa hoa rực rỡ. Chúng tỏa ra những màu sắc lấp lánh và hương thơm lạ lùng.

Hoa mừng rỡ la lên:

- Cây giáng sinh này toàn là bông !

Mẹ Hoa đã đứng bên cạnh nàng tự hồi nào, bà vui vẻ

- Đó là sáng kiến của chú Luận. Mỗi đóa hoa đều do chính tay chú Luận gắn lên.

Bông, tất cả đều là bông hoa !

Mẹ Hoa vòng tay từ phía sau ôm lấy nàng âu yếm nói:

- Thì con là hoa mà. Chú Luận nói vì con là hoa đẹp nên phải dùng toàn hoa trang trí cây giáng sinh này.

Hoa cảm động tới muốn ứa nước' mắt. Nàng không ngờ Luận đã chiều chuộng nâng niu nàng như một đóa hoa. Từ cây giáng sinh này Hoa biết chàng đã có rất nhiều tình ý với nàng.. Chẳng thế mà ngay từ lần đầu gặp mặt, chàng đã chẳng nói; nàng xinh đẹp hơn tất cả các loại hoa trên đời này là gì.

- Con thích cây 'giáng sinh này lắm phải không? Ngắm nghía lâu rồi, con đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi kẻo mệt.

- Dạ, con thích cây giáng sinh này lắm mẹ ạ. Con chưa bao giờ thấy một cây giáng sinh đẹp như thế này.

Mẹ Hoa mỉm cười, hôn nhẹ lên má nàng, vỗ về:

- Thôi, đi tắm đi, chút nữa muốn ngắm nghía bao lâu thì ngắm...

- Dạ, con đi tắm chó khỏe. Chắc lát nữa chú Luận mới mới hỏi mẹ?

- Ừ đi tắm đi con.

Hoa chạy vội lên' lầu. Nàng phải sửa soạn và trang điểm thật đẹp trước khi chàng đến. Đã lâu rồi, nàng và chàng không được gần nhau. Những rạo rức và nôn nóng dâng trào khủng khiếp trong thân thể. Lần này nhất định Hoa sẽ chứng tỏ cho chàng biết rằng; nàng đã trở thành một người đàn bà thực sự chứ không thể nhút nhát, trẻ con, như những ngày tháng qua nữa.

Pha đầy một bồn nước vừa ấm. Hoa nhảy vô ngâm mình trong nước. Nàng nhìn lên tấm gương treo đối diện. Tấm kính này hình như mới được treo ở đó. Hồi cha nàng chưa mất, Hoa không thấy tấm gương này. Thân thể nàng lồ lộ trong gương làm chính Hoa cũng phải ngẩn ngơ. Nàng không ngờ thể xác mình ngày hôm nay lại có thể nảy nở tới như vậy.

Ai có thể nói bộ ngực nung núc vương cao kia là của một cô bé gái nữa chứ. Chưa chắc gì ngực mẹ nàng đã lớn hơn ngực Hoa bây giờ. Hơn nữa, làn da căng đầy và ngồng cao không một nếp nhăn này lại không làm cho đàn ông ngây nhất được hay sao? Hoa rà tay lên vùng da thịt đó. Nàng càng cảm thấy rạo rức và thêm muốn bàn tay Luận như hôm nào. Chàng đã mò mẫm, vầy vò, sờn trớn tới tận cả ruột gan.

Những ngày nghỉ hôm nay, nhất định thân thể này phải được bàn tay Luận nâng niu, ấp ủ. Nàng sẽ cắn vô da thịt chàng như hôm nào. Sẽ rên rỉ và chà sát cho rã rời chân tay mới thỏa lòng mong đợi bấy lâu nay. Bước ra khỏi bồn tắm, Hoa lấy khăn lau mình và đi về phòng mình. Nàng biết chắc mẹ đang ở dưới nhà và trong nhà chỉ có hai mẹ con nên Hoa rất tự nhiên. Nàng không cần mặc quần áo gì khi di chuyển từ phòng này qua phòng kia như ở trong nhà nội trú nữa. Hoa thấy thoải mái lạ lùng. Gió lùa qua bộ ngực rung rinh theo từng bước đi. Hoa hát ke ke một bài tình ca ngoại quốc.

Về tới phòng ngủ, nàng đã không biết tốn hết bao nhiêu thì giờ để trang điểm. Hoa mặc lên một chiếc áo dài sang trọng và cột tóc lên. Nàng ngắm nghía chiếc gáy trắng nõn lồ lộ phía sau gương phản chiếu. Chiếc cổ thon dài này đã được Luận hôn vô đó không biết bao nhiêu lần. Hoa để ý, Luận thích nhất hôn trên cổ và ngực nàng. Không hiểu những cho đó đã làm chàng say mê như thế nào, nhưng khi đó Hoa đã phải rên lên vì bị kích thích tới cùng tột. Xịt một chút nước hoa lên mình, Hoa xoay một vòng, mỉm cười với hình dáng trong gương. Bỗng tiếng mẹ gọi nàng từ dưới nhà:

- Hoa ơi, chú Luận đến rồi kìa.

Hoa phóng xuống lầu thật nhanh, nàng thấy Luận đang cầm một bó bông đứng bên cây giáng sinh. Trông chàng mới tươi tắn và hấp dẫn làm sao. Nàng phóng tới, ôm chầm lấy chàng như một cô bé ôm mẹ đi chợ về. Chàng cũng ôm lấy Hoa, nhắc bổng nàng lên và quay một vòng Hoa hôn lên má chàng thật mạnh.

- Cháu lớn hơn trước nhiều quá rồi.

Luận buông nàng ra, hơi nghiêng nghiêng đầu nói tiếp:

- Bây giờ cháu đã trở thành một thiếu nữ hoàn toàn rồi.

9. Chương 9: Chương 9

Đúng như sự mong muốn của Hoa. Sự trang điểm này của nàng đã làm Luận nức lòng. Hoa nhìn thấy ánh mắt thèm khát của chàng trên thân thể nàng.

Hoa mỉm cười làm duyên:

- Cháu đã mười bảy tuổi rồi.

Luận cũng mỉm cười, nói:

- Nhưng còn thiếu bốn tuổi nữa.

Mẹ Hoa thắc mắc, cười hỏi:

- Tại sao lại thiếu bốn tuổi?

Luận quay qua mẹ Hoa giải thích:

- Cháu nó còn thiếu bốn tuổi nữa mới được uống rượu mạnh.

Mẹ nàng giật mình, nhìn Hoa, nói:

- Cái gì, con muốn uống rượu mạnh à?

Luận đỡ lời.

- Lần trước anh tới thăm cháu. Cháu muốn thử một ly rượu mạnh, nhưng nhà hàng không dám bán cho khách hàng dưới hai mươi một tuổi. Bởi vậy cháu mới phải uống nước cam thôi.

Không để ẹ Hoa kịp nói gì, Luận quay qua nàng, nói tiếp:

- Khi đủ tuổi uống rượu, cháu phải mời chú ly đầu tiên.

Mẹ Hoa tới sát bên nàng trừng mắt nói:

- Trời ơi, bây giờ con sài cả nước hoa và môi son nữa sao!

Hoa nhìn mẹ rồi liếc nhanh về phía Luận.

- Con lớn rồi phải không mẹ.

Luận mỉm cười.

- Em à, luật pháp có cấm thiếu nữ dưới hai mươi một tuổi sài nước hoa và sáp môi đâu.

Nói xong, Luận trao cho Hoa bó bông và tiếp:

- Bó hoa này để mừng cháu trở về nhà nghỉ lễ Giáng Sinh năm nay.

Hoa cười thực tươi.

- Chú đã tặng cháu biết bao nhiêu bông hoa đẹp trên cây giáng sinh này rồi.

Luận tát yêu trên má Hoa.

- Thì cháu là hoa mà.

Lòng Hoa bùng lên một niềm vui mừng, tim nàng đập mạnh. Hình như có một luồng hơi ấm luồn qua da thịt nàng. Mùa Giáng Sinh này chắc hẳn sẽ là mùa Giáng Sinh sung sướng nhất trong cuộc đời Hoa.

Đêm Giáng Sinh, Luận ở lại dùng cơm tối với gia đình Hoa.

Trong phòng chỉ có ba người. Không một người khách nào khác.

Mẹ Hoa nói:

- Lâu rồi con mới về nhà. Lần này má và chú Luận muốn ở cạnh con nhiều hơn.

Hoa mỉm cười gật nhẹ đầu, cảm ơn mẹ. Bữa cơm thực ngon miệng và vui vẻ làm sao. ánh mắt của cả ba người nhìn nhau tràn ngập tình thương trong đêm Chúa ra đời thật ý nghĩa.

Sau bữa cơm, Luận ra xe lấy vô hai món quà bao giấy màu thật đẹp, chàng nói:

- Đây là quà của em và Hoa.

Luận đưa gói to cho Hoa và gói nhỏ ẹ nàng. Hoa cảm thấy sung sướng vô ngần vì Luận đã đưa món quà to cho nàng, như vậy chứng tỏ chàng đã quan tâm và tôn trọng nàng hơn cả mẹ nàng nữa. Hoa bỗng sực nhớ tới không mua gì tặng cho Luận, nàng thanh thốt kêu lên:

- Thôi chết rồi, cháu quên mua quà tặng chú...

Luận cười thực dễ dãi.

- Cháu đã về đây rồi. Cách nhau đã lâu, được nhìn lại cháu là món quà quý hóa nhất trong đời chú rồi.

Lời nói của Luận làm Hoa cảm động tới muốn ứa nước mắt. Nàng đứng dậy, vòng qua chỗ Luận ngồi, ôm lấy chàng, hôn lên má trước mặt mẹ thật tự nhiên.

Mẹ Hoa nhìn nàng mỉm cười âu yếm. Không khí trong gia đình bỗng trở nên ấm cúng lạ lùng...

Đêm đã khuya, cả ba kéo nhau ra phòng khách nói chuyện. Hôm nay, quả thực Hoa đã mang về bao lời nói và tâm sự thổ lộ với Luận và mẹ nàng. Chỉ còn mối tình thầm kín trong lòng là nàng chưa dám nói ra. Nhưng có lẽ chỉ là thời gian thôi.

Tới gần sáng, mọi người có vẻ đã mệt mỏi cả rồi. Hoa thấy hai con mắt muốn nhắm lại. Luận tắt nhẹ vô má nàng nói:

- Cháu đã mệt lắm rồi, hay là lên lầu nghỉ cho khỏe đi

Mẹ nàng cũng nói:

- Cũng đã đến lúc đi ngủ rồi con ạ.

Hoa ngần ngừ, nói:

- Con không muốn đi ngủ chút nào.

Luận mỉm cười, bảo nàng:

- Cháu đi ngủ đi. Chú sẽ ngủ ở đây đêm nay để ngày mai dậy thực sớm nói chuyện với cháu.

Hoa mừng rỡ, nói:

- Chú nói thực đó phải không?

Mẹ Hoa đỡ lời Luận.

- Con cứ đi ngủ đi, chú Luận không nói dối con đâu.

Hoa vui vẻ đứng lên.

- Vậy sáng mai con gặp lại chú Luận và mẹ nhe.

Nói xong, nàng chạy mau lên lầu. Vào trong phòng ngủ, Hoa cảm thấy hạnh phúc tràn đầy. Sau bao nhiêu lâu thăm lên yêu Luận như một đứa bé. Ngày hôm nay, chàng đã tự miệng nói ra nàng trưởng thành thực sự rồi. Tình yêu đã tới trong sự chín mùi của tuổi xuân. Nhất định mùa Giáng Sinh năm nay phải là lúc ọi người biết mối tình nồng thắm này.

Cứ mãi nghĩ ngợi vẩn vơ mãi về sự công khai mối tình đầu với chàng, Hoa không làm sao chợp mắt được. Nàng lẩn qua lẩn lại hàng giờ trên giường. Có lúc Hoa luồn cả hai tay vô trong mình mò mẫm, sờ sờ, bóp nặn. Nhớ lại bàn tay Luận hôm nào trên da thịt nàng tới ngất ngư. Hoa thì thầm một mình:

- Anh... Anh Luận ơi. Anh có biết em thương anh như thế nào không? Bây giờ anh ngủ chưa. Có nhớ tới em không. Em phải làm sao để tổ mối tình này ọi người đều biết đây? Không lý cứ thắm lén với anh mãi mà ấp ủ trong lòng như mối tình câm được hoài hay sao?

Hoa biết cái khó là làm sao mở miệng ra ọi người hay tới mối tình của nàng và Luận mà chấp nhận một cách vui vẻ đây. Nhưng Hoa đâu có biết, cha nàng đang ngồi ngay trên đầu giường. Tâm sự của Hoa thổ lộ một mình vừa rồi đã lọt vô tai ông như một luồng điện cao thế.

An chồm lên. Chàng thét be be.

- Trời ơi? Trời... Hoa ơi, con cũng lại thương thằng lưu manh đã giết hại cha con sao?

Nhưng nào Hoa có nghe được lời nói của An. Giờ đây chàng chỉ là một oan hồn vất vưởng bên thế giới loài người.

Dẫu cho chàng có nhìn thấy những thủ đoạn gặt gấm trắng trợn của tên bạn lưu manh đang đưa vợ con chàng vào chỗ chết mà đành bất lực.

An đã làm hết cách để liên lạc với thế giới loài người, nhưng chưa có kết quả khả quan. 'Bé Hai khờ khạo và lại cứng đầu nữa nên chưa giúp ích được gì An. Tuy nhiên, đó vẫn là hy vọng cuối cùng của chàng. Còn phải một thời gian nữa để dụ dỗ cậu bé này. Cậu ta còn nhỏ quá, chẳng hiểu gì cả.

Vợ chàng đang nằm trong vòng tay tên sát nhân. Bây giờ An lại biết cả con gái duy nhất của chàng cũng lại si mê tên khốn kiếp Luận nữa thì làm sao chàng chịu cho nổi.

Lúc này An theo Hoa lên phòng ngủ vì không muốn ở dưới nhà nhìn thấy cảnh tên lưu manh ôm ấp vợ mình. Tới bây giờ lại nghe lời thối lộ tâm sự của con gái một cách chết người như vậy nữa làm chàng điên dại. Bỗng An nhìn thấy con mèo đang nằm ngủ ở góc phòng. Chàng chợt nhớ hôm trước vì chàng vỗ lên đầu nó mà nó cào vô tay vợ chàng, để Cúc phải cầu cứu tên lưu manh, tạo cơ hội cho y chinh

phục tình cảm của nàng một cách chớp nhoáng như vậy.

An nghĩ ngay ra cách dùng con mèo này để 'thức tỉnh con gái. Chàng từ từ đi tới chỗ con mèo ngủ. Dí sát mặt chàng vô mũi nó, thét lên một tiếng. Con mèo bật dậy ngay tức thì. Hình như nó linh cảm được sự có mặt của chàng nên gào lên, nhảy tung lên giường Hoa. An sợ nó lại cào con gái chàng như lần cào vợ chàng nên An nhảy lại phía nó thực nhanh, làm con mèo hoảng hồn phóng xuống giường, chạy điên lên vòng vòng trong phòng.

Lúc ấy Hoa tự nhiên thấy con mèo nhảy loạn lên. Nàng hơi hoảng hốt, nhưng lấy lại bình tĩnh ngay, mỉm cười nói:

- Thôi chết rồi, tao nhốt mày ở đây làm mày nổi giận phải không? Tới giờ đi gặp bạn gái mày rồi chứ gì. Để tao mở cửa ày ra ngoài nhé.

Nói xong, Hoa nhảy xuống giường mở cửa cho con mèo chạy ra ngoài. An nhân cơ hội lại làm cho con mèo điên lên và nó chạy tọt ra khỏi cửa như một làn chớp.

Hoa lại tưởng mình đoán trúng ý định của con mèo nên khoái trí mỉm cười. Nàng ló đầu ra khỏi cửa nhìn theo hướng con mèo vừa chạy. Bỗng nàng nhìn thấy ánh sáng trên cây giáng sinh lấp lánh. Hoa lại nhớ tới Luận ngay. Nàng chợt nảy ra ý nghĩ xuống nhà ngắm nghía tác phẩm của Luận tặng cho nàng.

Hoa đi ra khỏi phòng, bước nhẹ xuống lầu, nàng băng qua phòng đọc sách rồi tới trước cây giáng sinh. Nàng lặng yên nhìn ngắm những cánh hoa kết lại thực khéo léo. Mỗi cánh hoa chắc chắn phải là một niềm yêu thương thành kính. Hoa say mê vì số lượng chỉ chít những bông hoa trên cây.

Hoa cảm thấy tình yêu thắm kín nàng dành cho chàng thực xứng đáng. Chàng đã hồi đáp tình cảm của nàng bằng từng đóa hoa trên cây giáng sinh này. Hoa cảm thấy có lẽ mình là người con gái hạnh phúc nhất trên cõi đời này.

Bỗng Hoa giật mình vì vừa nghe thấy tiếng rên rĩ của một người đàn bà.

Tiếng rên lúc đầu nghe nhẹ nhàng, Hoa lại tưởng là ảo giác của mình. Nhưng khi nàng lắng nghe kỹ hơn, đúng là tiếng rên thực sự đang phát ra từ căn buồng phía trái của căn nhà. Hoa đứng dậy, từ từ đi về hướng đó.

Nàng lần mò trol-g ánh sáng 'nhấp nháy từ cây giăng sinh phát ra. Tiếng rên bắt đầu nghe rõ hơn. Nàng đã tìm thấy tiếng rên ấy phát ra từ căn phòng ngủ dành cho khách của gia đình.

Có lẽ Luận ngủ trong căn phòng này chứ còn ai khác hơn chàng nữa. Hoa nhớ rõ là mẹ nàng bảo Luận sẽ ngủ lại đây đêm rlay mà. Nàng rón rén, bước lẹ hơn tới căn phòng đó. Tiếng rên đã nghe thực rõ ràng và còn thốn thển từng cơn.

Hoa cảm thấy thực hồi hộp. Không biết ai đã ở trong phòng với Luận trong khi mọi người đang ngủ yên. Nàng đi tới gần cửa và ép tai vô :nghe ngóng. Bây giờ Hoa còn nghe thấy cả tiếng hơi thở phì phò hòa lẫn với tiếng rên rĩ của người đàn bà nữa.

Sự tò mò đã thúc đẩy Hoa nhẹ mở cửa nhìn vô trong. Cửa không khóa nên nàng đẩy hé ra thực dễ dàng. Ánh sáng trong phòng lơ mờ phát ra từ cây đèn ngủ để trên đầu giường, tuy không sáng lắm, nhưng Hoa cũng nhìn thực rõ một cặp nam nữ đang trần truồng ôm nhau trên giường.

Lưng của người đàn ông hướng về phía chỗ Hoa đứng. Nhưng nàng đã nhận ra ngay người đó chính là Luận. Còn người đàn bà nằm khuất dưới thân thể Luận nên Hoa không biết là ai. Nàng chỉ nhìn rõ từ phía sau. Hai chân cô ta đang

ra trắng nõn, đầy ấp bên trên, chính giữa đở ao...

Luận đang nhấp nhô trên mình cô nàng. Thân thể Hoa run lên bần bật. Lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng như thế này. Những bắp thịt căng cứng, thẳng tắp và phập phồng lên xuống, nhìn xem tới cháy da thịt

Họ vầy vò, cấu xé, dằn vặt lẫn nhau như hai con dã thú. Luận là người đã chinh phục được hết tình cảm của nàng, mà giờ đây, Hoa thấy chàng cởi bỏ hết quần áo ra, làm công việc này dưới ánh đèn, con người chàng mới thấy ghê tởm làm sao. Chàng đang như một con thú dữ, tấn công không ngừng người đàn bà nằm bên dưới. Hai người quấn quýt lấy nhau. Thắt chặt vào nhau bằng hai thân thể lửa lò.

Người đàn bà đang cong cớn rên rĩ. Mỗi lần Luận rập người xuống là nàng lại rú lên, âm thanh thật man dại và dâm dật không thể nào tưởng tượng được. Hoa không biết người đàn bà này là ai, tại sao nàng lại có mặt ở đây trong giờ phút này. Hoa không thể nào ngờ được lễ Giáng Sinh năm nay lại có thể tới với nàng một cách phũ phàng như vậy. Tim Hoa muốn vỡ tan từng mảnh, nàng nhói đau theo từng hơi thở dâm dật của người yêu.

Cũng ngay lúc đó, Luận rùng mình, nẩy lên mấy lần rồi gục xuống, nằm đè lên thân thể người đàn bà đó. Tất cả trở nên im lặng, và một lúc sau, tiếng Luận thì thào:

- Lần này là lần sung sướng nhất của chúng mình. Anh chưa hề đạt đến mức độ đó bao giờ.

Nói xong, Luận trở mình nằm vật qua một bên. Hoa hốt hoảng nhìn rõ người đàn bà nằm bên Luận. Có thể nào chuyện này xảy ra được hay sao!

Tại sao bà ta lại là mẹ nàng. Hoa không thể nào tin được mắt mình, nàng đưa tay rụi mắt cố xóa đi hình ảnh phũ phàng kia. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Khuôn mặt đó và thân thể kia không phải là mẹ nàng còn ai vào đó nữa.

Hoa có cảm tưởng như nàng vừa bị một nhát búa bổ trúng đỉnh đầu, nàng choáng váng, sững sờ.

Tại sao bà đó lại là mẹ nàng... ! Không, không thể nào được. Người đàn ông nàng đang say mê lại có thể ngủ với mẹ nàng như vậy hay sao!

- Anh Luận ơi Em cũng chưa bao giờ thấy sung sướng như lần này.

Giọng nói quen thuộc của mẹ Hoa nhẹ nhàng và khiêu gợi làm sao! Luận quay qua, ôm lấy mẹ Hoa. Hai người cuốn quýt lấy nhau, da thịt cọ sát khít khít.

Tim Hoa co thắt lại đau đớn, nàng ứa lệ. Nước mắt chảy xuống hai gò má tái xanh. Hoa không dám nhìn cảnh tượng trước mắt nữa. Nàng từ từ khép cửa lại. Tiếng cọt kẹt làm mẹ Hoa nhồm dấy, bà nói:

- Anh Luận à, em sợ con Hoa trên lầu nghe được tiếng chúng mình.

- Đừng lo Cúc à, con bé ngủ say rồi.
 - Em vừa nghe thấy có tiếng động.
 - Không có gì đâu, chắc là tiếng gió bên ngoài thôi. Hôn anh đi cưng, đừng để thời gian quý báu này trôi qua chứ em.
 - Ủ ừ Anh tham lam quá hà.
 - Thân hình vệ nữ của em thế này lại làm anh điên lên mất rồi. Cưng ơi, nữa đi...
 - Á á thôi mà anh. Để em nói cái này đã.
- Giọng nói của Luận ngắt quãng trong hơi thở hừng hực.
- Em... em muốn nói cái gì?
 - Con Hoa không còn trẻ con nữa anh ạ. Em muốn cho nó biết chuyện chúng mình.
 - Em nhất định phải cho nó biết hôm nay sao?
 - Dường nào nó cũng đã về đây. Chúng mình lại ở bên cạnh nhau. Phải cho nó biết rõ. Bây giờ nó không còn là tre con nữa. Nhất định nó phải hiểu.
 - Ủ em quyết định như thế cũng được.
 - Vậy ngày mai em sẽ nói với nó nhé.
 - Được rồi, còn bây giờ em nói với anh phải không.
 - Nói cái gì?
 - Cái này này...

Có tiếng rú nhỏ thật dâm dật của mẹ nàng. Hoa bật tai chạy nhanh về phòng. Nàng ôm lấy mặt, nằm vật lean giường khóc nức nở.

Bây giờ lâu đài tình ái củanànghoàntoàn sụp đổ? Người cướp đi tình yêu của Hoa không ngờ lại là mẹ nàng. Khi trở về nhà, Hoa đã tưởng lễ Giáng Sinh năm nay là những ngày hạnh phúc nhất đời, Có ai ngờ được lại là những ngày đau khổ nhất cuộc đời Hoa.

Ôi tình yêu... Mong đẹp trở nên phũ phàng vì bị phản bội và bỏ rơi. Hoa nghiến chặt răng để khỏi bật lên tiếng khóc uất hận.

Nàng nhất định phải trả thù và giết lại người yêu. Tình yêu này không thể nào để rơi vào tay người khác được dù người đó là mẹ nàng...

10. Chương 10: Chương 10

Hình như trời đã sáng, bây giờ Hoa mới bắt đầu ngủ thiếp đi. Khi nàng nghe thấy tiếng gõ cửa, Hoa trở mình ằm ừ không muốn trả lời. Nhưng tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn và nhiều hơn, rồi tiếng mẹ nàng và Luận bên ngoài kêu. Hoa dậy ần ần. Hoa buộc lòng phải lên tiếng:

- Con còn buồn ngủ lắm. Mẹ và chú Luận cứ ăn trước đi, tối trưa con dậy ăn luôn thế. Có tiếng mẹ nàng hỏi:
- Con có sao không?
- Con không sao đâu, chỉ buồn ngủ thôi.

Tiếng Luận cười bên ngoài, nói:

- Thôi, em để cho con nó ngủ đi. Chúng mình đi ăn sáng với nhau cũng được mà.

Cúc liếc Luận thật tình tứ. Nàng biết chàng đang muốn gì Luận nhẹ nhàng ôm lấy Cúc, cúi xuống hôn lên môi nàng nụ hôn thật say đắm.

Hai người ôm nhau hôn hít ngay trước cửa phòng Hoa, dinh ninh là Hoa còn đang ngái ngủ. Nhưng có biết đâu lại có An đang đứng ngay bên cạnh họ. Lần này chàng không điên lên như những lần trước khi thấy vợ trong vòng tay kẻ

thù. Trái lại, An lại mỉm cười vì nghĩ lại tối qua đã hướng dẫn Hoa chứng kiến cảnh ân ái thô bỉ này. Chàng đã cứu thoát, ít nhất đứa con gái của mình khỏi tay tên bạn lưu manh sát nhân.

Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ vẫn là làm sao liên lạc được với thế giới loài người để vạch trần hành động sát nhân của Luận. An lại nghĩ tới Bé Hai. Chàng thấy chỉ còn cách làm sao cho cậu bé này truyền đi tiếng nói của chàng tới thân nhân hoặc khách hàng của mẹ cậu ta là có thể hy vọng lôi được những tội ác của Luận ra ánh sáng công lý.

Chàng vội vàng bước ra khỏi nhà, đi tìm bé Hai. Hôm nay ngày lễ nên ngoài đường chẳng có ai. Phố xá vắng hoe, lác đác vài kẻ không nhà vất vưởng. Thật là trái ngược với không khí ở Việt Nam hồi nào; cứ lễ Giáng Sinh là thiên hạ đổ ra ngoài đường nhớn nhoe như bướm mùa xuân. Còn ở Mỹ này thật lạ lùng. Mùa này họ rúc trong nhà, hoặc kéo nhau đi chơi xa. Không biết có phải khí hậu lạnh lẽo nên không thích hợp cho những sinh hoạt ngoài phố hay không, hay vì phong tục tập quán của những người bản xứ ở đây là như vậy.

Nhưng dù sao, cảnh này cũng đã ảnh hưởng không ít tới tâm trạng ray rứt, lạnh lẽo và uất hận của chàng vì đã mất đi mái ấm gia đình. Không còn chỗ nương thân. Dù cho bây giờ chàng chỉ còn là một oan hồn vất vưởng. Chàng thấy bé Hai cũng đã chết như chàng, nhưng cậu ta còn có chút an ủi được gần gũi bà mẹ ngày đêm. Nếu An muốn được như bé Hai, ít nhất chàng phải làm sao loại bỏ tên bạn

khốn kiếp này ra khỏi gia đình chàng bằng một cách nào đó mới được.

Có lẽ chỉ còn trông cậy ở bé Hai mà thôi. Ngoài cậu bé này ra, An thấy không còn cách nào khác hơn nữa. Chàng vội vã rảo bước xuyên qua tường chui vào nhà cậu bé.

Vừa vô tới trong, An không ngờ nơi đây lại có thể tấp nập như vậy. Kẻ ngồi trong, người đứng ngoài, nói cười thật vui vẻ. Bỗng An nghe thấy có tiếng cười khúc khích thực quen tai, chàng nhìn lên bàn thờ, thấy bé Hai đang ngồi chồm hổn trên đó trước những đóa bích ngọc giấy xanh đỏ đầy ắp. Cậu ta đang cười và đưa tay vỗ vỗ chàng.

- Chú An, chú tới chơi hả. Lên đây, lên đây ăn bánh với bé Hai đi.

An mỉm cười, leo lên bàn thờ ngồi bên cạnh bé Hai.

- Hôm nay có cái gì mà ở đây đông người quá vậy hở bé Hai.

- Bao giờ cũng vậy chú ạ. Cứ ngày lễ là bà con kéo nhau tới đây nghe mẹ cháu nói chuyện.

An nắm lấy tay cậu bé cười lớn.

- Nghe mẹ cháu nói hay nghe cháu nói?

Bé Hai nheo mắt làm mặt xấu.

- Cháu có biết cái gì đâu mà nói:

- Thế Cậu Hai Trạng là mẹ cháu hay là cháu?

Bỗng bé Hai cười lên hăng hắc, nói:

- Là thằng cha Bầy thi sĩ.

An không ngờ bé Hai hôm nay lại có thể nói lên được

sự khôi hài dí dỏm như vậy. Nhưng chàng lại khám phá ra

một điều kỳ diệu khác nữa là mỗi lần bé Hai cười lớn tiếng

lên như thế là mẹ cậu ta lại run rẩy. Người bà nẩy lên, mắt

trợn ngó, miệng lắp bắp:

- Cậu Hai Trạng... Cậu Hai Trạng đó hả?

An nhớ ngay tới những lần bé Hai nhập vô xác bà ta cũng trong tình trạng như thế này. Chàng vội dục bé Hai:

- Bé Hai... bé Hai, cháu nhập vô xác mẹ cháu đi.

Bé Hai ngơ ngác hỏi:

- Nhập vô xác mẹ cháu để làm gì hả chú?

An không muốn nói mình sẽ nhờ vả cậu ta, vì kinh nghiệm những lần trước, mỗi khi nói về chuyện gia đình chàng là mọi người nhốn nháo cả lên. Vì vậy cậu bé này không chịu giúp chàng nữa.

An mỉm cười nói:

- Hôm nay nhà đông khách như thế này. Tại sao cháu không nhập vô xác mẹ cháu nói chuyện với khách hàng mà cứ để tên Bấy thi sĩ xúi mẹ cháu nói tầm bậy tầm bạ hoài vậy?

Bé Hai gật đầu, nói:

- Ủ hã, Cậu Hai Trạng là cháu chứ bộ. Nhưng mà nhập vô xác mẹ cháu rồi nói cái gì đây. Người ta hỏi cháu đâu có biết trả lời.

An làm bộ gật gù, nói:

- Đúng rồi, khi cháu nhập vô xác mẹ cháu rồi thì bà không còn biết gì nữa nên cháu phải nói thôi. Nhưng cháu nhẩy ra khỏi xác của bà rồi thì bà cũng chỉ nghe lời thằng Bấy thi sĩ, súi nói tầm bậy tầm bạ thôi, chứ nó có biết cái gì như chúng mình đâu mà nói chuyện với khách chứ.

- Cháu ghét thằng Bấy thi sĩ hôn mẹ cháu rồi.

- Phải đó, chúng mình chơi nó một keo, chịu không?

Bé Hai nghe An nói có vẻ thích thú lắm, chịu liền.

- Chú giúp cháu chơi nó hả?

- Nhất định là chú giúp bé Hai rồi chứ còn ai nữa. Vậy chú giúp đi.

An cười hì hì, nói:

- Bây giờ như thế này nhé. Cháu cứ làm những gì chú nói là thằng Bấy thi sĩ khốn đốn ngay.

Bé Hai mừng rỡ.

- Vậy chú nói đi, cháu làm liền.

- Được rồi, bây giờ cháu cười lên thật to cái đã.

Bé Hai vừa cười vừa hỏi:

Cười thật to là chơi được thằng Bấy thi sĩ hả chú?

- Không phải đâu. Bây giờ chú biết rồi, mỗi khi cháu cười thật to thì mẹ cháu sẵn sàng trong tình trạng để cháu nhập vô xác bà ta. Chứ đâu có phải cháu muốn nhập vô xác bà ấy lúc nào thì nhập đâu. Bé Hai gật đầu.

- Cái đó cháu biết rồi.

- Vậy cháu cười lên đi.

Bé Hai có vẻ khoái trí cười thật lớn.

Chín đang nói chuyện với một ông khách sồn sồn về vụ giúp ông ta mở một nhà hàng làm sao cho đông khách, tự nhiên người nàng nẩy lên, mắt trợn ngược, chân tay run lấy bầy, mồm méo sẹo, nước dãi, nước miếng chảy ra ướt cả chiếc áo bà ba đồng bóng. Mọi người trong nhà tá hỏa, nhón nháo cả lên. Thấy vậy An vội vàng nói, chàng sợ bé Hai cũng hoảng hồn nhảy ra thì hỏng việc.

- Bé Hai nói theo chú đi.

- Nói cái gì?

Tự nhiên mọi người trong nhà nghe Chín hỏi:

- “Nói cái gì”

Thì ngơ ngác nhìn nhau. Đâu có ai biết bé Hai đang nói chuyện với An. Bởi vì họ chỉ nghe thấy tiếng bé Hai trong xác của Chín chứ không nghe thấy tiếng của An. Bấy thi sĩ đứng cạnh Chín tưởng bà bí nên làm bộ nhắc tuồng.

- Thì Cậu Hai Trạng dậy ông đây làm cái gì cho nhà hàng đông khách đi.

Bé Hai đang ghét Bấy thi sĩ nên quay qua anh ta nói liền:

- Tao không nói với mày.

Bấy thi sĩ cười dả lả, tưởng bà Chín giả chứng vì khách khứa đông đúc mà bà chỉ được chia có một phần ba tiền nên nói:

- Thôi mà Cậu Hai Trạng, chuyện làm ăn đâu còn có đó chúng mình bàn lại sau cũng được, chứ Cậu Hai Trạng làm khó tụi tôi làm chi.

Bé Hai không hiểu Bấy thi sĩ nói gì, đang lúc tức thằng cha này cứ nhân cơ hội không có ai là ôm lấy mẹ cậu hôn hít lung tung nên choảng liền:

- Mày hôn mẹ tao rồi, tao không có nói chuyện với mày nữa.

Bấy thi sĩ tá hỏa, nhìn vợ đứng cạnh đang nghiến răng trèo trẹo Chàng không hiểu tại sao mẹ Chín lại giả chứng kỳ cục như vậy. Từ hồi nào tới giờ, mẹ ta năn nỉ, xin xỏ tình yêu với chàng. Mẹ thêm khát làm tình như khát nước. Nhiều khi chàng phải nhắm mắt chiều mẹ để lấy lòng cho yên chuyện. Vậy mà không hiểu tại sao hôm nay mẹ này lại nói tuệch toẹt ra giữa chốn đông đúc này là ý gì. Chàng cứng họng không nói được câu nào nữa.

Có lẽ chỉ có một mình An là hiểu được câu chuyện. Chàng cũng không ưa gì tên Bấy thi sĩ này, nhưng nếu cứ để cho bé Hai làm tới có thể hựchuyện của mình nên chàng vội vàng nói:

- Bé Hai cứ để chuyện thằng Bấy thi sĩ đó qua một bên đã. Bây giờ cháu lập lại những gì chú nói thôi nhé.

Bé Hai gật đầu nói:

- Được rồi chú nói đi.

Bấy thi sĩ lại tưởng mẹ Chín nói với chàng, nên lean tiếng liền:

- Cậu Hai Trạng nói gì kỳ cục vậy, tôi có hôn mẹ cậu bao giờ đâu.

Nghe Bấy thi sĩ nói, bé Hai không dẫn được nữa, rít lên:

- Mày hôn mẹ tao hoài bây giờ còn chối nữa hả?

Bấy thi sĩ tái mặt, ấp úng hỏi:

- Bộ... bộ... Cậu Hai Trạng về thật đó hả?

Bé Hai tức mình chửi liền:

- Tao về giả bao giờ hả thằng chó má kia.

Nửa tin nửa ngờ, Bấy thi sĩ cũng tức mình nói:

- Được rồi, chuyện đã tới nước này để chút nữa chúng mình tính toán cho 'bằng phẳng' một lần đi. Chứ đừng có làm bộ giả điên giả khùng nói bậy nói bạ nữa. Chị phải biết không có tui tui thì không có nhân vật Cậu Hai Trạng cho chị làm ăn đâu. Rồi chị sẽ biết tay tôi.

Bé Hai nghe Bấy thi sĩ hăm, sợ quá nhẩy ra khỏi xác mẹ cậu ta liền. Chín dẩy lên mấy cái, nằm vật ra rồi tỉnh dậy thấy không khí có vẻ khác thường, hỏi:

- Sao, bây giờ còn ai muốn nhờ Cậu Hai Trạng cái gì nữa không?

Bấy thi sĩ đang cơn tức giận, đả liên một câu.

- Nhờ cái gì nữa mới được chứ. Cậu ăn nói tầm bậy tầm bạ, nghe chói tai quá, còn làm ăn buôn bán được cái gì nữa đây?

Chín ngơ ngác, dùng giọng trẻ con như thường lệ, hỏi.

- Cháu nói cái gì mà tầm bậy tầm bạ hả chú Bấy? Bấy thi sĩ mĩa mai.

- Mới giờ chứng đây mà đã quên rồi sao hả Cậu Hai Trạng?

Chín không hiểu Bấy thi sĩ ám chỉ điều gì, vì khi hồn bé Hai nhập vô xác nàng thì Chín không còn biết gì nữa, lúc ấy sự sống của Chín bị dán đoạn mà chính nàng cũng không hay. Khi hồn bé Hai nhẩy ra khỏi xác Chín thì sự sống của nàng lại nối tiếp mà chính Chín cũng không biết vừa bị gián đoạn. Bởi vậy nghe Bấy thi sĩ nói nàng ngẩn ngơ, hỏi:

- Chú Bấy nói cái gì kỳ cục vậy. Tôi giờ chứng hỏi nào?

Lý đứng gần đó cố im lặng từ lâu, tới bây giờ không còn chịu nổi nữa. Nàng không biết Cậu Hai Trạng có về thực sự hay là bà Chín dựa cố nói toạc móng heo chuyện chồng chị lẹo tẹo với bà chọc tức chị. Nhưng dù cho là Cậu Hai Trạng có về thực sự hay là bà Chín giả bộ thì vụ Bấy thi sĩ lẹo tẹo với bà Chín cũng đã quá rõ ràng rồi. Máu hoạn thư bốc lên tới đỉnh đầu, chị bỗng chu lên:

- Đồ chó đẻ, thì ra hai đứa mày lẹo tẹo với nhau từ bấy lâu, qua mặt bà.

Nói tới đây, Lý nhào tới nắm tóc Chín ghì xuống sàn nhà. Chín tuy què quặt, hai chân nàng vất vẻo như không có xương, nhưng hai cánh tay Chín khỏe như tay đàn ông vì hàng ngày nàng phải dùng tay để di chuyển thân thể. Bởi vậy khi Lý nhào tới, ghì đầu Chín xuống. Phản ứng tự vệ, nàng ôm chặt lấy Lý vật xuống thật dễ dàng.

Cả nhà náo loạn, kẻ la, người hét. Bấy thi sĩ luỳnh quỳnh chạy vòng vòng. Hai người đàn bà lăn lộn dưới đất đã tới lúc xé quần xé áo nhau kịch liệt. Bộ ngực nung núc của Chín bật tung ra trắng ngần, nhẩy tung tưng. Chiếc quần của nàng cũng rách toạc, để lộ một bờ mông tròn lẳn, chắc nịch.

Còn Lý cũng chẳng hơn gì, quần áo nàng cũng bị Chín xé tả tơi. Cõi bộ còn thăm nảo hơn Chín một bậc. Thân thể gần như trần truồng, da thịt phơi ra trắng nõn. Có lẽ hai địch thủ có cùng một tâm lý; Xé quần áo nhau, làm xấu cho thiên hạ coi chơi. Tới khi tàn cuộc thì khách khứa cũng đã ra về hết tự bao giờ. Còn lại một mình Bấy thi sĩ và hai người đàn bà gần như trần truồng, nhìn nhau thở hồng hộc. Lúc đầu Bấy thi sĩ còn níu người này, kéo người kia, can ngăn, lúc nhỏ nhẹ, lúc quát tháo. Nhưng không ai nghe anh nên tức mình, mặc kệ cho cả hai muốn làm gì thì làm. Hơn thế nữa, khách khứa cũng đã về hết rồi còn cần gì. Bấy thi sĩ nghĩ cứ để hai con mụ này cấu xé nhau cho bỏ ghét. Anh ta ngồi xuống ghế sa lông giữa nhà nhìn hai người đàn bà vật lộn và cấu xé nhau.

Tới khi cả hai cảm thấy không còn lý do gì để quần thảo với nhau nữa thì tự động dang ra, mỗi người một góc ngồi thở hồng hộc.

Lý ôm mặt khóc rưng rức, kể lể:

-Tôi thấy chị tội nghiệp. Thân thể tật nguyên nên để chồng con giúp đỡ chị kiếm chác sống. Ai ngờ chị lại manh tâm giết chồng tôi. Còn bô bô cái miệng giả vờ Trạng này, Trạng nọ. Trơ tráo bêu xấu tôi giữa thôn hạ như vậy, thử hỏi còn trời đất nào nữa chứ...

11. Chương 11: Chương 11

Sau một màn vật lộn tơ bời, cho tới giờ phút này Chín vẫn không hiểu tại sao Lý lại biết được chuyện thâm kín của mình với Bấy thi sĩ. Nghe Lý kể lể, bà tự nghĩ không lý cậu Hai Trạng đã nhập xác vô nằng thực sự mà khai ra việc làm lén lút của mình với Bấy thi sĩ trước mặt mọi người thực hay sao? Chín ngần ngừ hỏi:

-Tôi hỏi thực... cô Bấy. Chuyện cô nói tôi làm bộ giả vờ Cậu Hai Trạng nói cái gì xin kể rõ cho tôi nghe. Đừng có tự nhiên nổi cơn tam bành lên nói chuyện tào lao vu oan giá họa cho người ta như vậy là không được.

Lý nhìn chồng căm tức, nói lớn:

- Đó anh Bấy, anh nói đi. Nói đi cho người yêu của anh nghe, để bà khỏi thắc mắc nữa. Đừng để tôi phải nói. Bà lại bảo tôi vu oan cho bà. Hai người có làm gì với nhau thì tự nói cho nhau nghe đi.

Bấy thi sĩ thấy lúc này yên lặng là vàng nên ngồi tĩnh bự, nhìn lên trời như đang tìm vần thơ, mặc cho ai nói gì thì nói. An thì đứng dựa vô bàn thờ từ nãy tới giờ nhìn mọi người mà không biết phải làm gì. Còn bé Hai thấy mẹ và Lý đánh nhau lúc đầu cuống lên, chạy vòng vòng, la hét. Nhưng nào có ai nhìn thấy, hoặc nghe thấy gì đâu. Bởi vậy chỉ một lúc sau, cậu ta cũng như An đứng trơ trơ mà nhìn.

Bỗng An nghĩ; tại sao không nhân cơ hội này, khích cho bé Hai nhập xác bà Chín nói rõ chuyện gia đình chàng. Không chừng sự xuất hiện của bé Hai trong giờ phút này vừa giúp chàng, vừa giúp vợ chồng Bấy thi sĩ làm hòa với nhau. Chàng quay qua bé Hai nói:

- Bé Hai à, cháu nhìn thấy cô Bấy có tức cười không?

Bé Hai từ nãy tới giờ rầu rĩ, tự nhiên nghe An nói vậy, nhìn chàng hỏi:

- Chú nói cô Bấy tức cười cái gì?

An mỉm cười, nói:

- Cháu coi kìa, cô ta bị mẹ cháu xé rách hết quần áo mà cứ ngồi đó khóc như em bé ấy.

Mặt bé Hai hơi tươi lên, nói:

- Ủ hén, sao cô Bấy không biết mặc cỡ hả chú. Coi kìa, hi hi...

- Cháu có muốn chọc cho cô Bấy điên lên chơi không?

Bé Hai lắc đầu nguây nguậy.

- Không đâu, không đâu... cháu chọc cô ấy, cô ấy lại đánh mẹ cháu đó.

An cười ha hả thực sảng khoái, nói:

- Chú có cách làm cho cô ấy sợ mẹ cháu thì sao?

- Chú làm sao?

- Chỉ là cháu có muốn không đã, chú làm liền.

Bé Hai gật đầu.

- Dạ, chú làm đi.

An giao hẹn.

- Nếu cháu muốn thì phải nghe lời chú chịu không?

- Chịu mà.

- Bây giờ cháu cười đi.

Bé Hai hỏi lại:

- Tự nhiên chú bảo cháu cười làm chi vậy?
- Thế cháu muốn nhập vô xác mẹ cháu thì phải làm sao?
- Hàng ngày khi nào mẹ cháu muốn thì cháu mới nhập vô xác mẹ cháu được...
- Còn như mẹ cháu không muốn thì sao?
- Thì cháu không nhập vô được đâu.
- Chú có cách làm cho cháu nhập được vô xác mẹ cháu mà không cần mẹ cháu muốn.

Bé Hai mừng rỡ hỏi:

- Chú làm sao, chỉ cho cháu đi.

An gật đầu nói:

- Tại cháu không để ý thôi. Ngoài lúc mẹ cháu muốn cháu nhập xác, cháu có thể nhập vô bả được. Còn một cách khác nữa là khi cháu cười thật lớn thì tự nhiên thân thể mẹ cháu cũng sẵn sàng mở ra cho cháu chui vô, không nhớ hay sao? Lúc này chú đã nói với cháu rồi mà. Bé Hai có vẻ thích thú, nói:

- Ủ hén.

An gật đầu:

- Cháu cười đi.

Bé Hai vươn cổ cười lên hả hả thật dễ dàng. Âm thanh của tiếng cười xoáy lên không gian, chạm trần nhà, ụp xuống...

Lúc ấy Chín đang nói qua nói lại với Lý, bỗng tự nhiên thân thể vụn vụn. Nàng lấy làm lạ, nhưng không thể nào cưỡng lại được, Chín mê đi không biết gì nữa.

Lúc hồn bé Hai đã nhập vô xác bà Chín rồi. An nói thật nhanh:

- Bé Hai nhớ nhé, cháu đừng có nói chuyện với chú. Chỉ được lặp lại lời chú nói thôi nghe không..
- Dạ.
- Đó ? đó chú đã nói không được nói chuyện với chú mà. Cháu chỉ được lặp lại lời chú nói thôi nghe không?
- Nghe.

An phì cười vì sự ngây thơ của cậu bé. Trong khi đó hai vợ chồng Bấy thi sĩ tự nhiên thấy bà Chín uốn éo như khi bà làm bộ có xác con bà nhập vô để hù khách hàng. Cả hai nhìn bà đăm đăm. Tới lúc nghe bà Chín nói: “Dạ” rồi lại nói: “Nghe” một mình thì cả hai cùng ngạc nhiên. Bấy thi sĩ nhớ ngay tới bữa trước cũng có một lần bà Chín nói cái gì tào lao chuyện vợ chồng giết nhau đoạt của. Sau đó hỏi lại, bà ta chẳng nhớ cái gì nên chàng cho là bà ta nói chơi nên bỏ qua. Hôm nay hình như sự việc này. lại tái diễn, chàng liền hỏi:

- Chị Chín, chị đang nói cái gì đó?

An nói ngay:

- Bé Hai lặp lại lời chú nhé.
- Rồi, chú nói đi. Cháu lặp lại liền.

An cười hì hì vì biết là không thể nào cho cậu bé này làm đúng như ý chàng được, nên chỉ còn cách nói đại:

- Tôi nhập vô xác mẹ tôi chứ không phải bả nói với các người đâu.

Bé Hai lặp lại lời An nói liền.

Hai vợ chồng Bấy thi sĩ chưng hửng, ráp lại hỏi.

- Chị nói cái gì, làm bộ hay nói thực đó?

An nói ngay:

- Đã bảo là tôi nhập vô xác mẹ tôi thực sự mà. Bây giờ bà không biết gì nữa đâu.

Bé Hai lại lập lại lời An. Cả Lý và Bẩy lần này có vẻ tin tưởng bà Chín không phải làm bộ như những lần trước. Nhưng Bẩy thì sẽ muốn thử lại nên hỏi:

- Nếu quả thực Cậu Hai Trạng nhập vô xác mẹ cậu thì cho tôi biết cái gì để tôi tin tưởng đi.

An cúi đầu, nhìn xuyên qua túi áo Bẩy thì sẽ, thấy trong đó có một bức hình hai vợ chồng chụp chung hôm đám cưới nên nói:

- Trong túi áo của chú Bẩy có một bức hình, hai vợ chồng chú chụp chung ngày đám cưới.

Bé Hai lại lập lại lời An. Bẩy thì sẽ ngạc nhiên, móc tấm hình ra coi. Lý chồm qua nhìn. Bổng nàng mỉm cười, nói:

- Thôi đi chị Chín, chị đừng có hù tôi nữa mà. Cái màn làm bộ Cậu Hai Trạng này là tôi dạy chị. Bây giờ chị lại đem ra hù tôi được hay sao. Hai người đã tư tình, lại còn tính diễn cho tôi coi một màn kịch mà tôi đã từng dạy mấy người đó à?

Bẩy thì sẽ nói:

- Anh không có làm chuyện này đâu. Em thử hỏi chị Chín đi cho biết rõ trắng đen.

Lý mỉm cười mỉa mai, hỏi:

- Được anh muốn như vậy để tôi thử coi.

Nói xong, Lý quay qua bà Chín hỏi một cách thực mỉa mai:

- Chị có' tài thì nói cho tôi biết trong túi tôi có bao nhiêu tiền mới là chuyện lạ. Chứ trong túi chồng tôi thì thừa quá đi.

An cúi xuống dòm vô trong túi vợ Bẩy thì sẽ không thấy gì Nhưng chàng lại nhìn thấy tiền cô nàng cột trong một cái bao nhỏ, may bên trong quần sì líp, chàng vội vàng nói:

- Bẩy tờ một trăm đô, ba tờ hai chục đô, sáu tờ một đô Nhưng mà không phải trong túi gì ráo trọi, mà ở trong cái bao may dính vô quần sì líp đó.

Sau khi nghe bé Hai lập lại. Lý hơi run run, lật đặt móc cái bao trong quần sì líp ra. Nàng đã biết mình có bẩy trăm đô la, nhưng còn mấy chục bạc lẻ thì không rõ lắm. Lý lấy tiền đếm xong chừng hững, nhìn bà Chín sợ hãi hỏi:

- Chị không làm bộ thực đó hả?

An thấy đây là cơ hội ngàn vàng, chàng nói ngay:

- Mẹ tôi không biết gì đâu. Tôi đang ở trong xác bà ta và nói chuyện với chị đây. Tôi muốn chị nghe tôi nói hết câu chuyện này để giúp người bạn tôi. Gia đình chú ấy đang mắc nạn. Bạn của chú ấy giết chú ấy và lấy cả vợ con cùng của cải. Lại làm bộ đóng bảo hiểm để lãnh cả bạc triệu nữa.

Bé Hai ú ớ:

- Mẹ tôi không biết gì đâu... Tôi... tôi... chú An ơi chú nói cái gì cháu quên hết rồi. Nói in ít được không?

Hai vợ chồng Bẩy thì sẽ ngơ ngác không biết bà Chín nói gì. Nhưng điều tin là có chuyện gì lạ lùng đây, chứ không phải bà Chín làm bộ nữa rồi. Bẩy thì sẽ lật đặt hỏi:

- Chị Chín, bộ chị đang nói chuyện với ai đó nữa hả?

An không trả lời, chỉ nói ý mình, sợ bé Hai không hiểu, hỏi bậy, vợ chồng Bẩy thì sẽ dễ hiểu lắm.

- Tôi là con bà Chín.

Bé Hai lập lại liền câu ấy..

- Đang trong xác mẹ tôi.

Bé Hai lại lập lại ngay.

- Xin cô chú lắng nghe tôi nói.

Cả hai vợ chồng Bấy thi sĩ cùng tái mặt, ngồi sát lại xác bà Chín.

- Mẹ tôi không biết gì đâu.

Bấy thi sĩ vội nói:

- Dạ... dạ.

- Chuyện chú Bấy và mẹ tôi là do tôi nói.

Lý nhìn chồng, miệng lắp bắp:

- Dạ... dạ... Cậu Hai Trạng nói con nghe.

- Cô Bấy bỏ qua đi nghe không.

Tuy ấn ức trong bụng, nhưng Lý cũng chấp tay nói: '

- Dạ... dạ...

Bây giờ xin cô Bấy, chú Bấy nghe chuyện quan trọng này.

- Dạ... chúng con xin nghe. Cậu Hai Trạng nói đi.

- Tôi muốn hai người giúp một người bạn tôi cũng đang có mặt ở trong phòng này.

Hai vợ chồng Bấy thi sĩ nhìn dáo dác, sợ hãi nói:

- Dạ... chúng con xin làm theo lời Cậu Hai Trạng.

- Bạn tôi là chú An.

- Dạ... dạ, chúng con xin chào chú An.

- Bạn chú An giết chết chú ấy.

- Dạ... dạ...

- Hiện nay đã lấy vợ chú ấy.

- Dạ... dạ...

- Trước khi giết chú An, thằng khốn nạn này xúi vợ chú ấy đóng tiền bảo hiểm nhân mạng cả triệu.

- Dạ... dạ...

- Bây giờ nó lấy cả vợ, cả tiền chú ấy rồi.

- Dạ... dạ...

- Chưa hết, nó còn định ngủ luôn với cả con chú ấy nữa.

- Dạ... dạ...

- Con chú ấy tên là Hoa, hiện học nội trú tại San Francisco.

Vợ Bấy thi sĩ nghe bà Chín nói một hồi, đã lấy lại được bình tĩnh. Vừa muốn thử lại xem câu chuyện này có thực con bà Chín nhập xác bà nói, hay bà Chín đóng kịch, tính che lấp tội nhặng nhút với chồng nàng nên hỏi:

- Vậy con xin Cậu Hai Trạng cho biết, tụi nó bây giờ ở đâu, để con tới rình coi.

An nhìn ở góc nhà thấy tờ báo, nói:

- Được cô Bẩy lấy tờ báo ở góc nhà. Giở trang báo quảng cáo mấy người bán bảo hiểm ra tôi chỉ cho.

Lý vội vàng chạy lại góc nhà lấy tờ báo, dở mấy trang có quảng cáo bảo hiểm, nói:

- Dạ... tên gì xin Cậu Hai Trạng nói cho con biết đi.

An nói rõ tên tuổi, địa chỉ và số điện thoại của Luận rồi bảo:

Bây giờ cô, chú Bẩy cắt tờ đó, làm bộ đóng bảo hiểm nhân mạng để làm quen.

- Dạ... chúng con xin đi ngay hôm nay.

- Không được, hôm nay ngày lễ. Tên Luận đóng cửa văn phòng.

- Dạ... để chờ nó mở cửa tụi con tới ngay.

An nhìn và nghe vợ Bẩy thì thầm, chàng biết ngay cô nàng còn chưa tin tưởng lắm. Chàng cố làm cho họ tin thực sự vào sự việc ngày hôm nay là sự thực, chứ không phải bà Chín bịa đặt, nên nói:

- Tốt lắm, bây giờ cô chú có thể gọi số điện thoại này. Hỏi tên nó và vợ chú An luôn, rồi làm bộ nói ở xa gọi loan số. Gọi đi, gọi đi... đi... đi...

Nói tới đây bé Hai bắn ra ngoài, nằm sõng sượt như thoi thóp. An hoảng hồn lay dậy bé day:

- Bé Hai, bé Hai... cháu làm sao vậy?

Bé Hai thều thào thở hắt ra. Một chiếc lưới từ trên cao chụp xuống ngay chỗ cậu bé nằm. An biết ngay là chuyện gì đang xảy ra. Chàng cầm đầu chạy một mạch, không dám ngoái cổ lại. An nhất định phải ở lại dương thế này để trả thù. Chàng chưa thể về địa phủ được. Tiếng bé Hai thánh thót đằng sau:

- Chú An... chú An... ở lại giúp mẹ cháu nhe. Cháu thương chú lắm...

Bẩy thì thầm quay số điện thoại gọi liền. Trong khi đó Luận đang ôm Cúc trong phòng ngủ. Hai vạt áo ngủ của nàng không được cột lại, rủ xuống hai bên, để bộ ngực trần trụi lồ lộ vươn cao trắng ngần. Nàng đang ngồi trên đùi Luận, hai tay bá lấy cổ chàng. Má áp sát mặt Luận, mắt nàng nhắm lại để nghe rõ hơi thở của chàng hừng hực trên da thịt. Luận luồn một tay qua lưng quần Cúc. Nàng hơi nhướn mình và dặng chân rộng ra hơn nữa. Bỗng chuông điện thoại reo vang. Luận cần nhẩn, rút tay ra khỏi quần Cúc, nhắc điện thoại nói:

- Alô... alô.

- Anh Luận hả, khỏe không?

Luận nói nhát gừng:

- Dạ... cũng bình thường thôi anh.

- Lễ Giáng Sinh gọi điện thoại chúc mừng anh vui vẻ nhé.

- Dạ... dạ, cảm ơn anh. Anh đang ở đâu đó.

Có tiếng cười lớn..

- Đang ở nhà chứ ở đâu nữa cha nội. Bộ anh đang khám bệnh cho cô nhân tình mới nào đó nữa phải không, bố ?

Luận đỏ khóc đỏ cười, nói:

- Xin lỗi anh, anh gọi điện thoại số nào đó.

Nghe người gọi máy trả lời xong, Luận nhăn mặt, nói:

- Đúng là số điện thoại của tôi, nhưng mà tôi không phải là bác sĩ. Hơn nữa, đây là số điện thoại ở nhà tôi, chứ không phải là văn phòng bác sĩ Luận nào đâu. Anh lấy số điện thoại này ở đâu ra vậy?

- Ô, ô xin lỗi anh, tôi ở tiểu bang khác, có người bạn là bác sĩ Luận ở San Jose nên hỏi tổng đài họ cho số anh. Xin lỗi anh nhé.

Cúc thấy Luận âm ừ, nhìn chàng hỏi:

- Ai gọi điện thoại vậy anh?

Luận gác máy điện thoại vào chỗ cũ, trả lời:

- Thằng cha cô hồn mắc gió nào đó, ở tiểu bang khác gọi qua đây chúc mừng Giáng Sinh cho bạn, nhưng mà lộn số.

Cúc cười khúc khích..

- Ít nhất tự nhiên mình cũng có người chúc mừng Giáng Sinh phải không anh.

Luận mỉm cười.

- Em có biết nó nói gì không?

- Nó nói gì hả anh?

- Nó bảo anh đang khám bệnh cho cô nhân tình mới nào đó nữa phải không?

Cúc bật cười thực lớn.

- Nó có nói sai đâu.

Luận xô Cúc xuống giường, đè nàng ra. Vực mặt vô bụng nàng.

- Vậy thì anh phải khám em một tăng nữa mới được. Hàm râu mấy ngày chưa cạo lởm chồm của Luận cọ trên da bụng làm Cúc cười ré lên.

- Nhột... nhột quá đi anh Luận ơi.

12. Chương 12: Chương 12

Luận rà mặt xuống phía dưới thực nhanh, chàng lấy cằm ủa cạp quần Cúc xuống làm nàng dấy lên đành dạch. Bụng Cúc nảy lên nảy xuống càng làm Luận thích thú, chàng nghiêng đầu quét hàm râu qua lại cho Cúc run lên hơn nữa. Bỗng chuông điện thoại lại reo vang. Luận lý lợm không thèm nhắc điện thoại. Cúc dục chàng.

- Nghe điện thoại đi anh.

- Mặc kệ nó em ơi.

Cúc năn nỉ...

- Thôi mà... nghe đi anh.

Luận bực mình ngồi dậy, nhắc máy điện thoại.

- Alô... alô.

- Dạ, xin anh cho em nói chuyện với chị Cúc ạ.

Dạ, xin chị chờ đầu dây một chút nhé.

Luận trao máy điện thoại cho Cúc nói:

- Có cô nào hỏi em đó.

Cúc ngồi dậy, sửa lại vạt áo, hỏi:.

- Ủa, ai vậy. Em đổi số điện thoại và chuyển qua tên anh rồi mà.

- Anh đâu có biết. Em thử nghe xem là ai, có thể bạn em gọi số cũ, điện thoại tự động cho số mới chẳng.

Cúc cầm điện thoại nói:

- Alô.

- Dạ... thưa có phải chị Cúc không ạ?

Dạ thưa tôi đây.

- Có phải chồng chị tên là An không.

Cúc ngần ngừ nói:

- Dạ, phải... thưa chị là ai đó ạ?

- Có một người bạn nhờ tôi nói chuyện riêng với chị. Nhưng phải hỏi rõ có đúng là chị không mới dám nói, vậy làm phiền chị nhé.

- Dạ... dạ không sao, chị cẩn thận như vậy cũng tốt.

- Chị có một người con gái, hiện đang học nội trú tại San Francisco. Cô ấy tên Bông phải không?

Cúc phì cười.

- Chị nói chơi thôi. Con tôi tên Hoa.

- Vậy thì đúng chị là người tôi muốn kiếm rồi. Tôi có tin tức về cái chết của chồng chị. Anh chàng Luận hiện giờ đang ở với chị có liên quan tới cái chết của chồng chị đó. Phải coi chừng. Hẹn lúc khác tôi gọi lại..

~~ Alô... alô...

Máy điện thoại ngừng tự hồi nào, mặc dù Cúc nói mấy lần nữa cũng không ai trả lời. Nàng run run đặt máy xuống, nhìn Luận trừng trừng...

Đầu dây máy bên kia, Lý cũng đã bỏ điện thoại xuống. Mặt nàng tái xanh và chân tay run rẩy. Câu chuyện nàng vừa nói với Cúc chứng tỏ là bà Chín không nói láo. Cậu Hai Trạng quả là có thực và vừa nói chuyện với vợ chồng nàng. Cúc buột miệng, nói:

- Đúng là Cậu Hai Trạng về thực sự rồi anh ạ.

Nói xong, Lý quỳ xuống hướng vô bà Chín xá lia xá lịa. Nàng tưởng con bà Chín vẫn còn ở trong xác bà ta.

- Con lạy Cậu Hai Trạng. Con có làm điều gì sai quấy xin cậu tha thứ cho con lần đầu. Dù cho chị Chín có gì... gì đi nữa con cũng hứa không dám xúc phạm tới chị ấy nữa đâu Con xin lạy cậu... lạy cậu.

Chín ngơ ngác nhìn Lý quỳ lạy mình xì xà xì xụp. Nàng không biết tại sao lại có sự thay đổi lạ lùng như vậy. Nghe những lời Lý nói thì cô nàng đang hối hận vì hành vi của cô ta đối với mình. Hơn thế nữa, lại hứa gần như để cho nàng tự do lãng nhăng với chồng cô ta mới kỳ lạ.

Vừa rồi sau một cuộc ẩu đả vì ghen, chính nàng cũng không hiểu tại sao Lý lại biết những chuyện kín đáo của mình với Bấy thi sĩ. Rồi cả Bấy thi sĩ và Lý gọi điện thoại cho ai đó, nói chuyện làm nàng càng hoang mang hơn.

Chín thấy lúc này hơn bao giờ hết, nên im lặng để xem tình trạng này ra sao. Nếu không nắm vững được tình hình thì không nên mở miệng nói bậy bạ cái gì nữa. Cả Bấy thi sĩ và Lý thấy Chín im lặng lại tưởng Cậu Hai Trạng sau khi xuất hiện thực sự, chỉ bảo cho hai vợ chồng giúp người bạn nào đó vậy mà cả hai người còn bán tín bán nghi, cố tình gọi điện thoại đi kiểm chứng lại mới tin là sự thực. Bây giờ chuyện hai năm rưỡi, có lẽ Cậu Hai Trạng cũng bức mình nên Bấy thi sĩ phụ vợ nói thêm:

- Dạ thưa Cậu Hai Trạng, vợ con nó dại dột và chính con cũng không phải, vì có chút nghi ngờ. Nhưng xin cậu tha thứ cho. Cậu nghĩ xem từ trước tới giờ, chúng con chỉ làm bộ mượn danh cậu kiếm ăn, chứ có biết đâu có cậu ở đây thực sự. Thôi thì hai vợ chồng con xin Cậu xá tội ột lần. Bây giờ cậu có sai bảo gì chúng con cũng không dám nghi ngờ nữa.

Nghe Bấy thi sĩ và vợ nói năng như vậy. Chín đã hiểu lơ mơ là chính con nàng đã về xác mình thực sự, và nhờ họ làm cái gì đây. Nàng tiếc rằng mình chẳng biết cái gì cả. Nhưng với kinh nghiệm hủ khách hàng

mấy năm nay. Chín nhân cơ hội hai người còn tưởng Cậu Hai Trạng đang nhập xác mình nên làm bộ đóng kịch, nói theo giọng Bé Hai ngay:

-Thôi được rồi, Cậu tha cho cô Bẩy, chú Bẩy đó. Lần sau không được nghi ngờ như thế nữa nghe không.

Hai vợ chồng Bẩy thi sĩ nghe Chín nói, lại tưởng Cậu Hai Trạng nên mừng rỡ, lật đật thưa:

- Dạ, chúng con xin đội ơn Cậu Hai Trạng. Chúng con không dám nữa đâu.

Bây giờ Chín thấy hai vợ chồng Bẩy thi sĩ bị gạt chằng khác gì khách hàng của bà từ trước tới nay. Họ đã tin tưởng vào Cậu Hai Trạng thực sự rồi. Muốn nắm vững tình hình, Chín làm bộ hỏi:

- Vậy công chuyện ta nhờ cô Bẩy, chú Bẩy đi tới đâu rồi?

Bẩy thi sĩ lật đật nói ngay:

-Dạ, con đã nói chuyện với thằng Luận rồi, nhất định là nó đang ở nhà với vợ chú An. Để khi nó mở cửa văn phòng, con sẽ tới đó làm bộ mua bảo hiểm dò xét tình hình xem sao.

Lý cũng nói thêm:

- Còn con nói chuyện được với vợ chú An rồi. Xem chừng bà ta cũng sốt nghe tin thằng Luận có dính líu tới cái chết của chú An lắm. Con cũng hẹn với bà ta sẽ liên lạc lại. Có lẽ bà ấy không ngờ người giúp đỡ và yêu mình lại có thể là người có dính dáng tới cái chết của chồng mình được.

Chín làm bộ gật gù nói:

- Tốt... tốt, như vậy thì tốt rồi. Cô Bẩy hãy ghi cái số điện thoại và địa chỉ của chúng nó ra đi, coi chừng quên.

Bẩy thi sĩ lật đật lấy giấy bút ra ghi rõ số điện thoại cũng như địa chỉ của văn phòng Luận.

Chín lại nói:

- Có điều này từ trước tới nay ta không nói với cô Bẩy và chú Bẩy.

Lý khúm núm nói:

- Dạ, xin Cậu Hai Trạng cứ dạy.

Chín gật gù.

- Ủi khi ta nhập vô xác mẹ ta thì bà không còn biết gì nữa. Vậy mỗi lần ta xuất ra thì cô Bẩy và chú Bẩy phải kể cho bà nghe hết mọi chuyện nghe không.

Bẩy thi sĩ nói ngay:

- Dạ, con xin nghe lời Cậu Hai Trạng dạy.

Chín thấy nhân cơ hội này, nói vợ Bẩy thi sĩ sửa soạn ra khỏi nhà để mình có dịp gần gũi Bẩy thi sĩ và hỏi han sự việc vừa rồi ra sao nên nói:

- Hôm nay có bấy nhiêu thôi. Bây giờ cô Bẩy đi mua một chậu bông hường vàng và mấy con gà con cho ta chơi. Sáng mai ta về sớm nhé.

Nói xong Chín làm bộ vịn vịn như mọi lần rồi nằm vật ra như là Cậu Hai Trạng vừa xuất ra khỏi người nàng. Vợ chồng Bẩy thi sĩ quì mọp xuống sàn nhà lạy thỉnh không để đưa tiễn Cậu Hai Trạng về cõi trên.

Một lúc sau, Chín làm bộ ngỡ ngác nói:

- Cô Bẩy ơi, thôi bỏ qua đi. Tự nhiên chị em mình lại hồ đồ gây lộn với nhau làm khách khứa bỏ đi hết. Nếu chị có gì không phải, làm cô Bẩy giận, xin cứ nói, chị sẽ xin lỗi cô Bẩy ngay.

Lý không biết Chín làm bộ, lại tưởng nàng muốn làm lành với mình. Hơn nữa, vừa rồi Cậu Hai Trạng lại chẳng nói, khi Cậu nhập vô xác bà ta, bà chẳng còn biết gì nữa. Và bây giờ, chuyện Cậu Hai Trạng không còn là tác phẩm tưởng tượng của vợ chồng nàng, mà thực sự có sự linh thiêng này rồi. Bởi vậy, dù sao nàng

cũng phải nể bà Chín phần nào, đâu có dám đối xử với bà như lúc trước nữa. Nhân cơ hội bà Chín muốn làm lành, nàng nói ngay:

- Chị Chín ơi, em cũng xin lỗi chị. Bị em nóng quá, thiếu suy nghĩ nên làm vậy. Thôi từ bây giờ, chúng mình hợp tác với nhau làm ăn. Dù chị có cái gì thì cũng như là chị em trong nhà thôi. Chúng mình chia sẻ với nhau được mà. Chị hiểu ý em nói không.

Chín không ngờ Lý lại có ý đó. Nàng mừng rỡ ôm lấy

Lý, thì thầm :

- Cám ơn em hiểu chị. Em tin đi, chị không có gì quá đáng đâu. Hơn nữa, chị biết thân phận tật nguyên của mình lắm chứ. Với Bấy, chỉ là chuyện làm ăn chứ không có gì đâu. Chị cũng lớn tuổi rồi, đâu còn như hồi con gái nữa. Lý cũng hơi cảm động vì những lời của bà Chín, nàng buông bà ra nói với chồng:

- Anh Bấy à, em về trước lo mua chậu bông và mấy con gà con cho Cậu Hai Trạng để sáng sớm mai đem tới đây. Còn anh ở lại kể cho chị Chín nghe những gì Cậu Hai Trạng dậy lúc này nghe. Xong anh về lo mấy đứa nhỏ kéo ngày lễ để chúng nó ở nhà một mình cũng tội nghiệp. (Truyện từ CoiThienThai.Com)

Bấy thì sĩ gật đầu.

- Em thay đồ đi, ra chợ ngay kéo họ đóng cửa mất. Anh nói chuyện với chị Chín một hồi rồi về nhà lo cơm nước liền.

Khi Lý đi rồi, Bấy thì sĩ cẩn thận khóa cửa bên trong, gài chốt an toàn vô rồi mới trở vào. Chín cũng đã vô phòng ngủ. Bấy thì sĩ gọi mấy tiếng, rồi mở cửa vô phòng bà Chín. Chàng thấy bà Chín nằm xấp trên giường, đang bôi dầu xanh vào những vết bầm trên mình. Bà ấy vẫn chưa thay quần áo. Bộ đồ rách tả tơi để lộ thân thể trắng ngần trông thực man dại và hấp dẫn tới mê hồn.

- Cô Bấy về rồi hả chú?

- Dạ, con tỵ nó đi rồi. Chị có sao không?

- Chú bôi dầu dùm tôi mấy chỗ bầm phía sau đi.

Bấy tới sát bên bà Chín, cầm chai dầu, dốc ngược, thấm vô ngón tay.

- Chị muốn bôi ở đâu.

Chín kéo áo lên, nói:

- Phía sau lưng đó.

- Tôi đâu thấy chỗ nào có vết bầm đâu.

- Chú thoa khắp lưng cho tôi vậy. Cái lưng tôi nhức nhối quá đi.

Bấy ngồi lên mép giường, dốc thêm dầu vô tay rồi thoa đều trên lưng bà Chín. Chiếc lưng trắng nõn và chắc nịch, không một vết nhằn làm thân thể Bấy thì sĩ tự nhiên nóng lên. Nhất là khoảng da thịt vùng ngực bị bà ép xuống giường, lộ ra một bên mồi khiêu gợi làm sao.

Chín nằm im một lúc để Bấy thì sĩ thoa dầu rồi nói:

- À, lúc này cô Bấy bảo Cậu Hai Trạng nói gì tôi đó hả Bấy?

- Trời ? Chút xíu nữa quên. Cậu Hai Trạng nhập vô xác chị rồi: Khi Cậu nhập vô xác chị rồi thì chị mê man không biết gì nữa. Bởi vậy Cậu Hai Trạng nói khi chị tỉnh lại rồi phải kể cho chị nghe những gì Cậu Hai Trạng dạy.

- Vậy sao, từ hồi nào tới giờ, tôi đâu có biết vụ này. Cứ tưởng Cậu Hai Trạng là mình làm bộ thôi. Bộ Cậu Hai Trạng về thực hay sao?

Bấy thì sĩ lật đật gật đầu. Chàng kể lại hết những gì xảy ra ngày hôm nay. Chàng cũng không quên nhắc lại vụ mấy bữa trước. Phần sau này Chín làm bộ đóng kịch hù vợ chồng Bấy thì sĩ thì nàng biết rồi. Nhưng Chín không ngờ lại có những chuyện mà lúc nàng mê man thực sự đã xảy ra. Vừa mừng, vừa hồi hộp trong

lòng, nàng trở mình nằm ngửa lên. Bộ ngực vung lên phía trước, ngồng lên trên không, rung rinh trước mặt Bấy thi sĩ làm chàng ngẩn ngơ. Tuy nhiên, hôm nay chàng không dám bạo phối như mấy bữa trước nữa. Phần vì vợ chàng làm dữ Yừ rồi. Phần thì dù sao Chín cũng là mẹ Cậu Hai Trạng nên chàng chỉ còn lấy mắt ngó mà không dám hành động gì lỗ mãng như mấy bữa trước.

Phần Chín thì ngược lại. Lúc đầu nàng còn hơi ngại ngần sau vụ ghen tương của vợ Bấy thi sĩ. Nhưng sau khi nghe Bấy thi sĩ kể lể hết mọi chuyện xảy ra. Nàng nhớ lại hành động và lời nói của vợ Bấy thi sĩ vừa rồi, Chín mới hiểu rõ ngọn ngành. Lòng mừng khắp khởi. Nàng nhìn Bấy thi sĩ với cặp mắt thật tình tứ. Chín cũng đã thấy hơi thứ Bấy thi sĩ khác thường rồi. Tay chân chàng đang luyến

quýnh Khi nàng xoay người nằm ngửa trước mặt chàng.

Chín mỉm cười thực đ, vòng tay bá lấy cổ Bấy thi sĩ kéo xuống, thì thầm:

- Bộ anh hết muốn em rồi hả?

Có lẽ chỉ chờ có thế. Bấy thi sĩ xà xuống thân thể Chín ngay. hai cánh tay chàng khép chặt, ôm gọn thân thể nàng ép sát vô mình. Miệng chàng như mọi bữa tìm môi Chín thực nhanh. Chiếc lưỡi Chín luôn qua miệng chàng ngọt lịm.

Chỉ một lát sau, cả hai đã lột hết quần áo ra tự hồi nào. Chín cong người lên hứng trọn những ái ân cuồng nhiệt điên cuồng của Bấy thi sĩ mà từ trước tới nay chưa bao giờ nàng thấy mạnh bạo như ngày hôm nay. Thân thể nàng vụn vụn, khép chặt như muốn nghiền nát da thịt Bấy thi sĩ hòa nhập vào da thịt mình...

13. Chương 13: Chương 13

Suốt ngày Hoa nằm khóc trên giường. Bảy giờ người nàng đã mệt mỏi hết sức. Nàng nằm bất động như chết. Mắt Hoa xum lên, nàng phải lấy nước đá ướt vô mắt.

Cho tới quá trưa, mẹ nàng lên gõ cửa. Hoa đã không thèm trả lời, nhưng sau đó, lại có người đập cửa rầm rầm, nàng mới bất đắc dĩ phải lên tiếng:

- Ai nữa đây?

Một giọng nói dịu dàng:

- Cháu Hoa, cháu đang ngủ hay thức đó?

Đó là Luận, giọng nói vẫn dịu dàng và dễ thương như mọi lần. Nhưng chỉ một giây sau, những hình ảnh tối qua lại hiện ra thực rõ trong đầu óc nàng. Hoa rùng mình, ghê tởm cho hành động dâm tiện và vô liêm sỉ đó.

Tiếng gõ cửa của chàng càng mạnh bao nhiêu, hình ảnh lỏa lồ và những động tác ghê tởm trên giường của Luận làm Hoa phát sợ. Đó là điều không thể nào Hoa có thể tha thứ cho chàng được. Nàng thét lên.

- Cháu không ra đâu.

- Cháu không muốn mở cửa ra xem hay sao. Má cháu đang chờ cháu đó.

Hoa hơi dịu giọng:

- Cháu không được khỏe. Cháu không muốn ra khỏi phòng.

Hình như chàng vẫn quan tâm tới nàng.

- Sao, cháu bệnh rồi à? Cháu thấy thế nào? Cho chú biết đi, Có cần mời bác sĩ không?

- Không cần đâu. Chú xuống lầu dùng cơm với má cháu đi. Lát nữa cháu sẽ xuống sau.

- Cháu nghỉ đi nhé, chú và má cháu chờ ở dưới nhà.

- Vâng.

- Khi nào tỉnh ngủ, cháu hãy xuống nhà mở quà Noel nhé.

Hoa trả lời cho qua.

- Dạ...

Trái tim nàng đã tan nát từng mảnh vụn. Con người Hoa như thân cây trước gió, gập xuống thật phũ phàng. Từ bây giờ trở đi, Hoa không biết nàng sẽ phải sống ra sao với đôi nam nữ này nữa.

Nàng làm sao có thể trốn tránh cái thực tế phũ phàng ngày hôm nay. Nàng có thể nào sống mãi với tình trạng trốn tránh trong căn phòng nhỏ hẹp tù túng này được.

Điều chắc chắn là cuộc tình giữa mẹ nàng và Luận sẽ hợp thức hóa một ngày không xa. Chính mẹ nàng cũng đang nôn nóng cho nàng biết điều này. Hoa biết chắc không thể nào nàng trốn tránh được.

Hoa đứng dậy, ảo não tới trước bàn trang điểm. Nàng không ngờ chỉ qua một đêm mà thân thể nàng tiêu tụy tới thế. Đôi mắt sưng húp, đỏ mọng. Bây giờ làm sao nàng có thể đối diện được với Luận và mẹ đây.

Nhưng Hoa lại tự trấn tĩnh. Nàng đã mười bảy tuổi rồi. Hoa không còn là đứa con nít lên ba nữa. Nàng phải mạnh bạo đối diện trước mọi hoàn cảnh. Hoa đưa tay dụi mắt, chải lại tóc. Nàng hít mạnh một hơi thở lạnh lẽo trong phòng. Trang điểm qua loa rồi ra mở cửa, từ từ bước xuống lầu.

Trong phòng khách, cây Giáng Sinh vẫn còn rực rỡ với những đóa hoa trước đó tượng trưng cho tình yêu của nàng. Bây giờ đã thành ra mối cảm thù.

Tiếng mẹ Hoa mừng rỡ.

- Hoa, con thức dậy rồi đó hả?

Hoa nhìn thấy Luận đang ngồi cạnh mẹ nàng trong phòng ăn cơm. Hai người đang dùng cơm trưa. Vừa nhìn thấy hình ảnh này, tự nhiên hình ảnh họ tối qua trên giường lại hiện về ngay trước mắt.

Hoa cảm thấy thật buồn nôn, Thật là vô liêm sỉ. Nàng gần như muốn nhào đến tát vô mặt Luận cho hả dạ.

Mẹ Hoa nhìn nàng âu yếm nói:

- Hoa, con tối đây ăn cơm trưa nhé.

Hoa im lặng bước về phía bàn ăn. Nàng thấy Luận và mẹ nàng ăn uống thực thoải mái. Điều bộ âu yếm rõ ràng. Nàng vừa tới gần thì Luận hỏi:

- Ủa, tại sao mắt cháu đỏ như thế này?

- Có lẽ cháu bị cảm, mùa này hay bị dị ứng, với lại tối qua thức khuya quá.

Mẹ Hoa nói:

- Lát nữa con uống vài viên Vitamin C nhé.

Hoa ngồi xuống, nàng trông thấy trên bàn có hai món quà mà Luận đã tặng cho Hoa và mẹ nàng ngày hôm qua.

- Chú và má cháu đang chờ cháu thức dậy để mở quà Giáng Sinh. Nào, cháu mở ra xem có thích không?

Hoa ngồi bất động. Luận cầm món quà lên đưa cho nàng, nói:

- Bộ không phải cháu nóng lòng muốn mở quà ra coi hay sao?

Khi tay Hoa chạm tới món quà, nàng không có một cảm giác háo hức gì như ngày hôm qua. Tự nhiên nàng thấy nó không còn một chút giá trị gì nữa.

- Mở quà ra coi đi con, má muốn biết đó là cái gì.

Hoa im lặng rút sợi giây và tháo giấy bông ra. Trong đó là cái hộp bằng nhung trông rất đẹp.

Có lẽ mẹ Hoa hơi nóng lòng nên dục nàng.

- Mở nhanh ra coi đi con.

Hoa mở hộp ra một cách thực dửng dưng. Đó là một sợi dây chuyền đeo cổ nam vài ba hột xoàn thực sang trọng.

Mẹ Hoa khen:

- Đẹp quá ! Sao anh Lllận lại tặng cháu món quà đắt tiền như vậy? Cháu còn nhỏ quá so với món quà đắt tiền như thế.

Hoa vẫn im lặng không nói năng gì. Luận cầm sợi dây chuyền đeo vô cổ nàng. Chàng có vẻ triều mến lắm. Nhưng trái tim Hoa lại đau thắt lại. Chàng đã phản bội nàng và còn đang đóng kịch yêu thương thật lộ bịch. Đeo xong sợi dây chuyền trên cổ Hoa, Luận nghiêng đầu ngắm nàng thực lâu

- Đúng như chú đã dự đoán. Sợi dây chuyền này càng đẹp đề hơn khi đeo trên cổ cháu.

Hoa vẫn giữ im lặng. Mẹ nàng nhắc.

- Con hãy cảm ơn chú Luận đi chứ.

Hoa khẽ nói:

- Cảm ơn chú.

- Bây giờ tới lượt tôi.

Mẹ Hoa cầm gói quà lên với vẻ mặt thực phấn khởi. Nét hân hoan hiện rõ trên khuôn mặt trắng hồng của bà.

- Phải xem cái gì trong đó mới được.

Mẹ nàng bắt đầu mở quà. Cái hộp quà này nhỏ hơn chiếc hộp của Hoa nhiều. Khi bóc giấy ra, đó là một chiếc hộp bằng nhung đỏ thẫm. Vừa thấy chiếc hộp này, toàn thân Hoa bỗng run lên. Trái tim nàng như một khối đá đang rơi xuống vực thẳm ngàn dặm.

Mẹ Hoa mở hộp ra, một luồng ánh sáng rực rỡ, chói mắt tỏa ra trước mắt mọi người. Đó là một chiếc nhẫn kim cương thực lớn.

Mẹ Hoa sững sờ thốt lên tiếng kêu mừng rỡ:

- Ô!

Bây giờ Hoa từ đầu thương tới chỗ tuyệt vọng. Mẹ nàng mừng quá, nói không nên lời:

- Đẹp quá anh Luận... Anh...

- Để anh đeo vô tay cho em nhé.

Luận cầm tay mẹ Hoa lên, đeo chiếc nhẫn vô tay bà. Tim Hoa tan ra từng mảnh. ánh mắt mẹ Hoa nhìn Luận một cách tình tứ. Bà quay qua Hoa nói:

- Con, lần này con về. Mẹ có chuyện muốn nói với con.

Mẹ Hoa nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay. Không cần nghe mẹ nàng nói. Hoa cũng đã biết ngay bà đang định nói gì rồi. Tối hôm qua nàng còn thấy tận mắt tất cả mọi việc. Mẹ nàng đã cướp giật người tình của nàng.

- Ba con mất đi. Con thì chưa trưởng thành. Má vẫn còn quá trẻ. Cái gia đình này cần phải có một người đàn ông...

Hoa vẫn nhìn mẹ nàng và im lặng.

- Phải có một người đàn ông để trông nom má và con.

Mẹ Hoa nói với vẻ thực cảm động, ngưng một chút, bà lại tiếp:

- Căn nhà to như thế này chỉ có một mình má thì thật là cô đơn và lạnh lẽo.

Hoa cố gắng bình tĩnh nhìn mẹ. Giả vờ hỏi:

- Thế má định thế nào?

- Từ khi ba con mất, chỉ có chú Luận đến thăm má thường xuyên, chưa bao giờ gián đoạn.

Hoa gật đầu không nói gì. Mẹ nàng lại tiếp:

- Hơn nữa, chú còn tới trường thăm con. Con cũng có vẻ mến chú ấy lắm.

Hoa vẫn im lặng chờ đợi.

- Má chuẩn bị...

Bỗng mẹ Hoa ngưng lại nhìn Luận. Luận vừa cười vừa nói:

- Chú muốn cưới má cháu làm vợ.

Hoa không ngờ lời nói này lại thốt ra từ chính miệng của chàng. Điều đó càng làm Hoa đau lòng hơn.

Hoa há miệng thực to. Tim nàng như đang bị bàn tay tàn ác của Luận bóp nát. Nỗi đau của nàng còn khủng khiếp hơn khi nhìn thấy hai người làm tình trên giường tối qua.

Chàng đã quyết định lấy mẹ nàng và bỏ rơi Hoa. Và bây giờ chính miệng chàng đang nói những lời đau đớn kia ột sự phản bội.

Có lẽ mẹ nàng chẳng biết gì, bà có vẻ ngạc nhiên khi thấy nàng sững sờ.

- Con... việc này, con phải hiểu.

Cũng trong giây phút đó, tự nhiên Hoa chợt hoàn toàn thấu hiểu. Mọi việc đã được xếp đặt và an bài sẵn sàng. Quan hệ giữa mẹ Hoa và Luận đã thắt chặt như hai thể xác tối qua trên giường ngủ. Không còn hy vọng may mắn nào có thể cứu vãn được nữa.

Tự nhiên Hoa lấy lại được bình tĩnh. Nàng nói:

- Con chỉ hơi ngạc nhiên, không ngờ má làm cô dâu thật.

-Chú Luận sẽ trở thành một người cha rất tốt của con. Con hãy yên chí.

Mẹ Hoa vừa nói vừa trao cho Luận một nụ cười thật âu yếm.

Đúng vậy, họ đã đan díu với nhau từ lâu rồi. Đó là điều không bao giờ Hoa ngờ tới. Nàng thấy không thể nào có thể thay đổi được một sự việc đã xảy ra như thế này. Tất cả đều đã quá muộn màng để làm một cái gì khác hơn.

Hoa biết chắc nàng đã mất chàng thực sự. Mất tất cả, kể cả những gì đã dâng hiến cho chàng. Mặc dù chưa tới nỗi quá đáng nhưng như thế cũng đã là quá nhiều đối với nàng rồi. Bây giờ làm sao, có thể lấy lại được nữa.

Hoa cố cười gượng gạo.

- Đúng là một tin mừng.

Mẹ Hoa có vẻ mừng rỡ nghe nàng nói vậy.

- Thật vậy sao con. Thật sự con cho đó là một tin mừng à?

Nhưng Luận có vẻ tỉnh táo hơn mẹ Hoa nhiều. Dù sao thì chàng cũng biết nhiều hơn mẹ nàng, vì chính chàng là người trong cuộc. Những đam mê cuồng nhiệt trong bãi đậu xe coi phim ngoài trời kia làm sao chàng có thể quên được một cách nhanh chóng như thế chứ. Nhưng thực sự chàng đã phản bội nàng. Phải nói làm sao đây? Hình như chàng đã bắt đầu lẩn trốn ánh mắt của nàng. Luận hơi cúi đầu

xuống.

- Lúc đầu con quá ngạc nhiên. Bây giờ thì con cho đó là một tin mừng to lớn nhất trong mùa Giáng Sinh này. Đây là món quà đặc biệt chú Luận dành cho con. Con sẽ ghi nhớ mãi những giây phút này. Không bao giờ quên được. Chắc chắn mẹ Hoa không hiểu sự thực nàng đang nói gì Nhưag bắt buộc Luận phải hiểu. Chàng phải trả cái giá phản bội một cách trắng trợn và quá phũ phàng này. Lễ Giáng Sinh này đáng lẽ là

những ngày hạnh phúc nhất đời của Hoa. Nhưng Hoa có ngờ đâu những người thân nhất của nàng đã biến nó thành những ngày đau đớn nhất đời nàng.

Nghe Hoa nói, mẹ nàng tươi hẳn nét mặt, hỏi:

- Như vậy là con bằng lòng rồi hả.

Hoa mỉm cười nhìn Luận một cách mỉa mai.

- Dạ, con bằng lòng chứ.

Rồi không để ai kịp nói gì, nàng tiếp luôn:

- Chúc mừng chú đã trở thành... ba của cháu.

Mặt Luận hơi đỏ sẫm, nhưng chàng lấy lại được bình tĩnh ngay. Hoa phải phục sự can đảm n lợm của chàng. Luận chìa tay ra bắt tay nàng. Cái bắt tay tráo trở thay đổi cả cuộc đời con gái của Hoa. Nhưng không hiểu sao, con tim nàng vẫn còn rung động khi chạm vào da thịt chàng. Người đàn ông mà nàng hằng thầm yêu trộm nhớ va tiến tới trao cả thân xác lẫn linh hồn cho chàng.

Tự nhiên Hoa có ý nghĩ phải giết lại người đàn ông này với bất cứ giá nào. Bởi vì dù sao đi nữa, chàng vẫn là người đàn ông trong mộng của Hoa. Nàng không thể nào để chàng ra đi một cách dễ dàng như vậy. Bây giờ thì dù sao chàng cũng đã trở thành người trong gia đình. Vấn đề còn lại là thời gian mà thôi. Xem cuối cùng ai sẽ thắng.

14. Chương 14: Chương 14

Sau cái bắt tay. Hoa lại muốn chàng phải nhớ lại cái đêm hôm đó. Nàng đứng dậy, vòng qua chỗ Luận ngồi, ôm lấy chàng một cách thực táo 'bạo' và hôn lên má chàng. Người Luận hơi run lên, dù rất nhanh nhưng Hoa cũng đã cảm nhận ra ngay tức thì. Khi Hoa buông chàng ra, Luận âu yếm xoa đầu nàng, nói:

Hoa mỉm cười, nói:

- Nếu con không bằng lòng thì ba má có cho bà con biết không?

Mẹ Hoa ngạc nhiên, ngó nàng đăm đăm.

- Dĩ nhiên là ba má luôn luôn đặt hạnh phúc của con lên hàng đầu.

Hoa nghĩ thầm: "Thực là dối trá." nhưng dù sao thì bà cũng vẫn là mẹ nàng. Nếu mỗi Unh này không có sự khuyến khích của mẹ nàng thì Luận liệu có dám tiến tới hay không. Chàng phải nhỏ hơn mẹ nàng vài tuổi là ít.

Luận vừa nói vừa nhìn mẹ Hoa.

- Con Hoa nó muốn biết chúng mình sẽ lâm hôn lễ ngày nào à?

- Có lẽ vào lễ Phục Sinh.

Nghe mẹ nói, Hoa buột miệng lặp lại.

- Lễ Phục Sinh?

Mẹ Hoa mỉm cười.

- Đúng, đó là một ngày rất tốt. Vả lại vào dịp đó con sẽ được nghỉ học, về nhà dự đám cưới mẹ một cách thoải mái hơn.

Luận nhìn Hoa nói:

- Đó sẽ là một ngày vui nhất của mẹ con. Chắc chắn con phải về.

Hoa nói:

- Dạ, con sẽ về.

Trong thâm tâm, Hoa tự nghĩ; nàng sẽ bắt buộc phải trở về để giết lại người yêu và trả thù sự phản bội này bằng mọi giá. Nàng sẽ làm cho Luận đau đớn ê chề bằng ngàn lần hơn những gì chàng đối xử với nàng trong mùa Giáng Sinh này.

Sau bữa cơm trưa. Hoa xin phép mẹ ra phố chơi và thăm vài người bạn. Mẹ nàng vui vẻ cho Hoa đi ngay và không quên dúi vô tay Hoa ít tiền. Hoa nói:

- Có lẽ tối nay con về hơi khuya. Mẹ cứ đi ngủ trước đi nhé.

Mẹ Hoa ngần ngừ hỏi:

- Con định đi đâu?

Hoa nói đại.

- Con đi mua ít đồ rồi tới tới rủ bạn bè đi coi hát.

Mẹ Hoa có vẻ bằng lòng, nói:

- Con phải cẩn thận nhe. Đường xá mùa này nhiều kẻ uống rượu, lái xe ẩu tả lắm đó.

Khi Hoa thay quần áo xong, gọi xe Taxi xuống phố. Cúc mới trở vô nhà, ngồi bên cạnh Luận đang coi truyền hình. Nàng lấy máy điều khiển truyền hình tầm xa, bấm nút đổi tần số qua một đài truyền hình dành cho người lớn Đài này luôn luôn chiếu phim khỏa thân. Những phim thực mới chưa được đem ra bán ở thị trường. Luận vòng tay ôm lấy Cúc mỉm cười.

- Bây giờ thì em hết lo rồi phải không?

Cúc luồn một tay vô ngực Luận cười khúc khích:

- Lúc nói cho con Hoa nghe, em chỉ sợ nó giận hờn tội mình. Ai ngờ nó dễ chịu như vậy.

- Tối nay em sẽ an tâm hơn mọi lần rồi phải không?

Cúc cười khúc khích.

- Em không chờ tới tối đâu, bây giờ cơ.

Luận cười hì hì, cúi xuống hôn lên miệng Cúc. Nàng há miệng ngậm lấy môi chàng nức chùn chụt. Quần áo Cúc tuột ra thực nhanh. Nàng luồn tay qua lưng quần Luận mò mẫm. Bộ ngực Cúc ép sát vô mình càng. Bây giờ là giây phút nàng cởi bỏ mọi lo âu cho cuộc tình lén lút bấy lâu nay.

Hoa vừa ra phố, tới tới nó mới về thì Cúc có ít nhất mấy tiếng đồng hồ nữa để ngụp lặn trong niềm vui trọn vẹn từ cả chục năm nay nàng mong đợi. Thân thể nàng căng lên thực mau. Những bắp thịt lực sĩ của Luận làm nàng tê tái. Cúc đẩy dụa, rên rỉ, vắn vẹo, cong cớn, đồ đẫn trong niềm hoan lạc tuyệt vời chưa bao giờ có trong đời nàng. Những cảm giác mê mê dâng lên ào ạt bằng ngàn lần hơn tối qua.

Cúc thét lên, nhưng âm thanh chỉ ăng ặc trong cuồng hộng nàng.

- Chết... chết... em chết mất... anh... ơi...

Luận rung mình liên tiếp. Chàng không ngờ hôm nay Cúc lại có thể dẻo dai như vậy. Tối qua nàng đã làm cho chàng ngất ngừ mấy lần. Vậy mà bây giờ Cúc vẫn còn sức.

Chàng có cảm tưởng như trời long đất lở. Mặc dù Luận đã chuẩn bị trước, chàng đã uống mấy lần thuốc kích thích mà vẫn cảm thấy thua sút Cúc một trời một vực.

Luận thấy rằng, hơn lúc nào hết, thời gian này rất quan trọng cho việc hợp thức hóa tình trạng hôn nhân thì chàng mới có thể hưởng được số tiền bảo hiểm đầu tư trong cái chết của An, thằng bạn già. đồng nghiệp xấu số của chàng.

Cũng vì vậy mà chàng không thể nào để Cúc thất vọng trong sự thèm khát của nàng bấy lâu nay. Thân thể Cúc như muốn nổ tung ra bất cứ lúc nào. Đặc biệt giờ phút này. Nàng lỏng lẻo như một con dã thú tới kinh hồn.

Thân thể Cúc vùng lên, toang hoác từ bờ hông tới vòng ngực. Chiếc lưới dây cộm và bờ môi nóng cháy thịt xương. Có những lúc tưởng chừng như chàng phải tan ra nước, bốc thành hơi, đi vào cõi thiên thu bất tận. Luận đã quẩn quại và rên rỉ. Cho tới lúc tất cả da thịt chàng nhào ra. Luận không còn biết trời đất ở đâu nữa, chàng lịm đi trên mình Cúc vẫn còn nóng hổi...

Trời đã thực khuya và lạnh ngắt. Vậy mà mình mẩy Cúc ướt đầm mồ hôi. Nàng lật Luận nằm ngửa trên sàn nhà, chồm lên trên mình chàng. Hình như Luận đã ngủ tự lâu Cúc biết chàng đã uống thuốc giữ cho những bắp thịt ở tình trạng căng cứng dù chàng không còn cảm giác gì. Luận dẫu nàng điều này, nhưng chàng làm sao qua mặt được Cúc vì nàng đã từng cho An dùng loại này cả chục năm nay. Nếu không, với tuổi tác của chàng, An có thể làm gì được nữa. Tuy nhiên, loại thuốc này với những người trẻ như Luận uống vô, sự công hiệu của nó mới đáng kể. Dù gì thì An cũng già rồi, da thịt đâu còn bao nhiêu. Dù cho có thuốc kích thích cũng chỉ có thể thôi. Còn Luận thì ngược lại Những bắp thịt lực sĩ của chàng một khi đã cứng lại, cương lên vì thuốc thì dù cho chàng có mê man bất tỉnh nó

vẫn ở trạng thái kinh hồn đó.

Cúc nhìn lên máy truyền hình. Cảnh hai thằng Mỹ thực to con đang đè một con nhỏ ra ở giữa cánh đồng thực hoang dại. Nàng ao ước được nằm trên thảm cỏ chỗ con bé đó đang nằm. Cúc leo lên ngồi trên bụng Luận. Nàng rập mình xuống thực sâu và dút một ngón tay vô miệng, mắt vẫn không rời khỏi cảnh con nhỏ Mỹ trong phim với hai thằng đàn ông ấy...

Cho tới khi chân tay Cúc rời rã, nàng mới gục xuống nằm im lìm trên mình Luận.

Hình như trời đã thực khuya. Cúc không biết nàng đã nằm như thế này bao lâu. Cúc nhìn ra cửa chính. Nàng đã cẩn thận gài chốt bên. trong để phòng trường hợp Hoa có về cũng không có thể tự động mở khóa vô nhà được. Cái chốt vẫn còn khóa, như vậy có nghĩa là Hoa còn chưa về. Cúc yên trí vì dù sao nàng cũng không muốn con gái nhìn thấy cảnh ân ái giữa nàng và Luận quá sớm như thế này, và nhất là những dồn nén xác thịt trong nàng bùng nổ như vừa rồi thì lại càng chẳng bao giờ Cúc muốn cho Hoa nhìn thấy. Tuy nhiên, nàng cũng hơi lo vì không biết Hoa đi đâu mà tới giờ này vẫn chưa về. Mặc dù trước khi đi, Hoa đã xin phép về hơi trễ rồi.

Sự thực thì chính Hoa ra khỏi nhà vẫn chưa biết phải đi đâu Nàng chỉ muốn khỏi phải nhìn thấy cảnh âu yếm giữa mẹ nàng và người tình của mình. Hoa đi lang thang trong khu chợ Việt Nam một hồi cũng chán. Nàng vừa định bụng chui vào một rạp hát nào coi cho hết ngày giờ thì gặp Rose. Con nhỏ này cũng cùng một cảnh ngộ như nàng. Mẹ nó nhặng nhít với nhiều người đàn ông. Ba nó cuối cùng phải ly dị và bỏ đi. Rose nói ít nhất mẹ nó có tới sáu, bảy nhân tình. Cuối cùng, bà ta tóm được một lão khá giả nên mới yên phận. Nhưng ông chồng già này lại không muốn có con cái bên cạnh. Bởi vậy mẹ Rose phải đưa con gái mình vào nhà nội trú như Hoa. Mỗi tháng bà gửi tiền tới nhà trường, mặc cho Rose muốn làm gì thì làm. (Truyện từ CoiThienThai.Com)

Ở trong trường hợp như vậy, lẽ dĩ nhiên Rose làm sao có thể là một học sinh tốt được. Con bé học rất dốt lại có rất nhiều tật xấu. Nó thường hay trốn trong cầu tiêu hút thuốc lại còn có rất nhiều bạn trai như mẹ nó. Lẽ dĩ nhiên trong trường Hoa chẳng bao giờ chơi với nhỏ này, vì hai đứa khác hẳn nhau. Vậy mà hôm nay Hoa gặp nó đi lang thang ở đây, tự nhiên nàng lại thấy mừng rỡ. Hoa chồm từ đằng sau, ôm lấy nó từ một cái thực lớn.

Con Rose giật bắn người lên, tính la hoảng, vừa kịp nhìn thấy Hoa, nó cười như nắc nẻ ôm lấy nàng la lên:

- Cái cơn quỷ cái này, mày làm tao hết hồn à. Đi đâu mà lang thang ở đây?

Hoa thở dài, nói:

- Chuyện buồn lắm, nói ra làm gì.

Rose tròn mắt hỏi:

- Mày mà cũng có chuyện buồn sao. Nghĩ lẽ về gặp thằng bồ già của mày không đã hả?

Hoa lắc đầu:

- Mà có ngờ được chính miệng y vừa nói với tao..

Thấy Hoa ngáp ngừng, Rose nóng lòng hỏi:

- Nó nói cái gì, không chịu mua quà Giáng Sinh à?

Hoa lại lắc đầu, chỉ vô sự đây chuyện đang đeo trên cổ, nói:

- Không phải, đây là quà Giáng Sinh nó vừa cho tao.

Rose suýt soa.

- Trời ơi, thằng khựa lão này sai sang như vậy sao! Vậy mà mày còn buồn cái nỗi gì nữa ?

- Nhưng khi y trao quà cho tao rồi, mày có biết nó nói cái gì không?

- Nói gì?

- Y cho biết sẽ hỏi má tao làm vợ nó.

Rose buột miệng.

- Đồ chó đẻ, thế mày có tán cho nó một bậ tai không?

Hoa lắc đầu:

- Tao không có can đảm làm như vậy.

- Mày hiền quá đi. Thế mẹ mày có biết nó là người yêu của mày không?

- Không, bởi vậy mới nói.

- Tại sao mày không cho bà biết?

- Mày còn lạ gì nó là bạn của ba tao. Khi yêu nó, tao đâu có dám cho ai hay. Nhưng đã định bụng là nhân dịp lễ Giáng Sinh này sẽ về lựa dịp nói với mẹ tao. Ai ngờ...

Rose cười hì hì.

- Ai ngờ nó là thằng chó đẻ.

Hoa nhìn Rose bật cười.

- Mày chửi người ta hơi nhiều rồi đó.

- Bộ còn bình nó hả.

- Bình cái con mẹ tao.

Rose chỉ một ngón tay vô mặt Hoa, nheo mắt.

- Bây giờ mày cũng đã biết chửi thề rồi há.

Hoa cười, hất ngón tay Rose ra.

- Đồ quỷ cái Mày bảo tao phải nói cái gì về “thằng chó đẻ” đó bây giờ?

- Thôi quên nó đi. Hôm nay chúng mình làm loạn một phen chơi, mày có dám không?

Vừa nói Rose vừa chìa ra cho Hoa một điếu thuốc. Hoa lắc đầu nói:

- Tao không biết hút.

Rose đưa điếu thuốc vừa mời Hoa lên môi, châm lửa, hút một hơi, nhả khói ra rồi nói:

- Cũng vì tao bị cái thể giới này bỏ rơi. Tao tức lên là hút thuốc. Hút xong cảm thấy đỡ buồn hơn. Mày thử mà xem.

Nói xong Rose lại chìa bao thuốc ra trước mặt. Hoa không nói năng gì, nàng rút một điếu thuốc, đưa lên môi. Rose châm lửa cho nàng. Hoa hít một hơi thật dài. Nàng chưa kịp nhả ra đã bị ho sặc sụa.

- Coi chừng, coi chừng, mày đừng hút quá mạnh. Hãy từ từ hít vô thôi.

Vừa nói Rose vừa đập nhẹ nhẹ sau lưng Hoa. Cử chỉ săn đón của Rose lại làm Hoa nhớ tới mẹ nàng. Nhưng những hình ảnh dâm dật cuồng loạn của bà tối qua lại hiện lên trong đầu nàng thật nhanh. Những cong cớn, rên rỉ, vằn vẹo, vưỡn lên, dập xuống đó đã xóa đi tất cả sự âu yếm săn sóc hàng ngày của bà. Hoa chắc chắn bây giờ, nhân dịp nàng đi khỏi, thế nào hai người đó cũng lại quện lấy nhau mà ân ái như tối qua. Tim nàng nhói lên đau như dao cắt.

- Đừng buồn như vậy nữa. Trên đời này đàn ông, đàn bà gì dính vô nhau rồi cũng đều có những chuyện súc vật như vậy cả thôi.

Rose và Hoa tiếp tục hút thuốc. Lúc đầu Hoa bị sặc khói thuốc hoài, nhưng nàng càng hút bạo hơn vì lúc này Hoa chỉ muốn phá hủy đi chính cái thân xác của nàng. Hình như Rose hiểu được tâm trạng nàng, lại tiếp:

- Mày đừng giận chính mình chứ. Mày phải giận mẹ mày và thằng đàn ông chó má đó mới phải.

- Mày nói đúng, tao căm thù bọn nó lắm.

Vừa nói Hoa vừa cắn mạnh vào cán thuốc.

- Tao đã từng căm thù như thế. Nhưng khi tao nổi cơn lên thì nhất định phải làm cho chúng đau khổ như tao chứ không phải tự hành hạ mình đâu. Mày có hiểu không?

Hoa gật đầu đồng ý. Rose lại nói tiếp:

- Nhưng trước khi mày làm cho chúng nó đau khổ, mày phải làm ày vui lên đã.

- Làm sao mà vui được đây?

- Hôm nay là ngày lễ. Muốn vui có khó khăn gì đâu. Để tao gọi điện thoại cho tụi nó.

Nói xong, Rose tiến tới chiếc máy điện thoại công cộng gần đó, bỏ tiền quay số. Rose vốn là đứa học trò hư hỏng. Nhưng bây giờ Hoa không còn đánh giá nó là tốt hay xấu nữa. Nàng đang cần một người bạn để vui chơi cho quên đi sầu hận.

Đứng đợi Rose gọi điện thoại. Bây giờ Hoa mới để ý tới cách thức ăn mặc của Rose; Chiếc áo mỏng manh bó sát lấy người, cổ áo cắt vòng xuống thực thấp để lộ gần như trọn vẹn bộ ngực thật vĩ đại. Chiếc váy ngắn cũn cỡn, xòe ra, như mời mọc. Hoa không ngờ con' nhỏ này lại ăn mặc táo tợn như vậy. Nàng nhìn đắm đuối vô bộ ngực hờ hang, căng tròn không một vết nhăn của Rose. Nó mỉm cười quay qua Hoa nói:

- Sao, mày không ngờ tao có bộ ngực lớn như vậy phải không?

Nói xong, Rose lại quay vô máy điện thoại tĩa lời người đang nói chuyện với nó:

- A, không. Em nói với cô bạn gái đi chung thôi. Người ta là học sinh tốt mà, đâu có như cái mặt anh. Thấy: là vực mặt vô rồi.

Vừa nói, Rose vừa quay sang nháy mắt với Hoa thật dĩ. Chờ cho Rose nói chuyện điện thoại xong, Hoa mới nói:

- Mày ăn mặc như vậy giống mấy cô gái không đàng hoàng quá.

- Cái gì gọi là không đàng hoàng chứ? Đây là là thời trang mày không biết sao. Coi mày ăn mặc kia. Trông giống như một bà già ?

Vừa nói Rose vừa nhìn đắm đuối vô bộ ngực Hoa làm nàng ngượng ngùng đưa cả hai tay lên che lại.. Dĩ nhiên ngực Hoa không thể nào so sánh được với bộ ngực núi lửa của Rose. Nhưng từ ngày Luận rời vô, Hoa biết chắc rằng nó đã lớn hơn rất nhiều.

15. Chương 15: Chương 15

Rose thở dài.

- Xem mày kia. Tao chỉ nhìn sơ vô ngực mày một cái mà đã quỳnh lên rồi.
- Mày là Mỹ mà, làm sao tao có thể dạn dĩ như mày được

Rose cười.

- Cho mày là gái Đông phương đi, nhưng cũng đâu có phải cái gì cũng muốn che hết đi như vậy được, còn gì là thắm mỹ nữa.

Nhưng mà tao đâu có bụi như của mày.

- Bụi cũng vậy mà nhỏ cũng vậy. Cái nào cũng có cái đẹp của nó.
- Mày nói đúng, nhưng tao vẫn không hiểu tại sao tụi con trai cứ thích những cái bụi là làm sao. Mày xử dụng của quý đó để làm gì cho tụi nó?

Rose cười thực lớn.

- Thì làm gối ấy thằng đàn ông chứ còn làm gì nữa.

Hoa đập mạnh vô vai bạn, nói lớn:

- Đồ vô lương. Không ngờ mày vừa rời nhà trường một quãng đường đã dỏ chứng ra ngay rồi.
- Thì tao với mày cùng là con gái, sợ gì mà không nói.

Bộ mày không có cái đó hay sao?

Đồ mắc dịch, của tao nhỏ sùu có nhằm nhò gì..

- Nhỏ cũng có cái hay của nó chứ.

Hay ở chỗ nào?

- Tụi con trai đứa nào lại không thích những cái cứng, săn lại như của gái phương Đông. Chứ càng lớn càng nhão nhoẹt, bộ mày không biết hay sao?

Mặt Hoa tự nhiên đỏ lên, nàng nghĩ đến những tiếng thì thầm rên rỉ của Luận ngày nào trên vùng ngực mình. Rose lại nói tiếp:

- Bởi vậy mày phải phát huy những ưu điểm mà mình có để quyến rũ đàn ông.
- Mày muốn tập cho tao hư hay sao?
- Hoa, tao biết mày khác với tao. Mày lớn lên trong gia đình trưởng giả, phần đông đều bảo thủ. Không biết hưởng thụ. Nhưng trong thời đại này, mày phải thay đổi mới được.

Hoa lắc đầu.

- Tao không muốn quá khoe khoang.
- Đàn bà phải biết cách hấp dẫn đàn ông. Mày biết tại sao mày thất bại không?
- Tao... thất bại?
- Thì thằng đàn ông của mày đã bị mẹ mày giựt ngang. Đó không phải là một sự thất bại à?

Hoa thấy hình như Rose bắt đầu có lý với quan niệm sống của nó nên im lặng. Rose lại tiếp:

- Như tao đã nói, đàn bà là phải biết cách quyến rũ đàn ông. Mày đã không biết làm như vậy. Trong khi đó, mày có rất nhiều ưu điểm mà người khác không có. Khuôn mặt của mày phải là khuôn mặt của một hoa hậu hoàn vũ.

Nhưng chỉ vì mày không biết tụi đàn ông chúng nó thích cái gì, cho nên già như cả mẹ mày mà cũng trắng được mày nữa thì quả là một tám bi kịch có một không hai trên đời này rồi.

- Tao phải làm sao?

- Từ đây trở đi, mày cứ theo tao. Tao sẽ làm ày trở thành một con người mới.

Cả hai đã đứng ở góc đường này khá lâu. Bỗng một chiếc xe du lịch thực sang trọng đậu lại ngay sát lề đường bên cạnh hai người. Hoa nhìn thấy trong xe tên Bob học cùng trường và một thằng con trai khác ngồi bên cạnh nó. Bob mở cửa xe, miệng cười toe toét. Rose giới thiệu ngay. Bob thì mày biết rồi. Còn đây là John bạn thân của tụi tao.

Trong khi Hoa cúi chào, Rose lại quay sang hai người bạn giới thiệu:

- Đây là Hoa, bạn học của em. Cô nàng hiền như mà sơ ít ra ngoài lắm.

Nói xong Rose bước lên xe, trong khi John mở cửa xe mời Hoa leo lên phía sau. Chưa kịp ngồi yên, Hoa đã thấy Rose ôm lấy cổ Bob hôn vô môi bạn nó thật say đắm. Nàng không ngờ con nhỏ bạn này lại táo tợn như vậy. Không phải chúng nó chỉ hôn nhau mà là đang nút lưỡi nhau chùn chụt. Ngày thường, Hoa chỉ tưởng Rose là một học sinh tẻ, nhưng không ngờ bây giờ có nhìn thấy mới tin. Nó như một cô gái lẳng lơàn và dâm dật quá mức.

Xe bắt đầu chạy. John quay qua Hoa hỏi:

- Hoa học cùng lớp với Rose à?

Hoa mỉm cười gật đầu. Nàng biết anh chàng bắt chuyện làm quen.

- Dạ, em với Rose học cùng lớp với nhau.

- Hoa có thường hay đi chơi với Rose không?.

Đây là lần đầu đi chơi với Rose, nhưng Hoa không muốn làm anh chàng con trai này mất hứng nên nàng nói dối:

- Tụi em thỉnh thoảng cũng đi chơi với nhau.

Anh không hiểu tại sao ở San Jose thiếu gì trường học mà Hoa và Rose phải lên mãi tận San Francisco làm gì cho xa xôi như vậy?

Hoa nhìn John. Anh chàng cũng khá đẹp trai, có lẽ tuổi tác cũng xấp xỉ với nàng và Rose. Nhưng y to con và trông có vẻ sành đời lắm. Hoa không trả lời câu hỏi của John, nàng hỏi lại:

- Anh học chung với Bob à?

John lắc đầu.

Năm ngoái tụi anh học chung trường. Bob còn một năm nữa mới lên Đại Học.

- Bây giờ anh học ở đâu?

- Đại Học San Jose. Sang năm em có tính về đây học không?

- Em cũng không biết nữa. Cái đó còn tùy ở má em.

John mỉm cười, nói:

Tại sao lại tùy thuộc vào má em cơ chứ. Em phải tự chọn nơi mình ưng học chứ.

Hoa lắc đầu.

- Những gia đình phương Đông hầu hết con cái phải nghe lời cha mẹ. Tụi em không được tự do như các anh đâu...

- Như vậy thì bất công quá. Tụi mình lên đại học là đã hết tuổi vị thành niên rồi. Không lý chọn lựa tương lai cho chính bản thân cũng phải nghe lời cha mẹ nữa hay sao?

- Dù sao thì người lớn cũng có nhiều kinh nghiệm.

- Chưa hẳn là như vậy. Thời đại của cha mẹ mình hoàn cảnh và sự văn minh lúc đó khác. Bây giờ tới thế hệ chúng mình, khoa học và xã hội đã đổi thay. Hệ thống giáo dục hoàn toàn đổi mới. Làm sao cha mẹ có thể hiểu được giá trị của các đại học bây giờ như thế nào. Hơn thế nữa, khả năng và sở thích của mình hạp với cái gì nữa mới được chứ. Có chắc cha mẹ chúng mình hiểu rõ nội tâm chúng mình

hay không?

Hoa mỉm cười, tự nhiên nàng có cảm tình với người con trai mới quen này.

- Có ai hiểu rõ con cái hơn cha mẹ?

Em không nghĩ là có ai hiểu mình hơn chính bản thân mình hay sao?

Hoa phì cười vì lý luận chắc nịch của John.

- Anh nói như một triết gia.

John cười ha hả. Vừa lúc ấy, xe quẹo gấp, Hoa ngã xô vào lòng John. Anh chàng vòng tay ôm lấy nàng, chồm về phía trước la lên:

- Ê Bob, mày làm cái gì đó.

- Tao chạy xe ra xa lộ. Tụi mình ra bãi biển Half Moon Bay chơi.

- Mày có điên không? Đêm Giáng Sinh mà ra đó gặp ma à?

Rose nói:

- Phải đó Bob, John nó nói đúng. Bây giờ ra đó lạnh chết cóng thôi, về nhà đi. Em không có mang theo áo lạnh đâu.

Xe lại nghiêng qua thực bạo. Có lẽ Bob bẻ quặt tay lái đổi hướng. Bốn bánh xe cộ xuống đường rít lên chói tai. Hoa lại đổ ào vô lòng John một lần nữa. John ôm cứng lấy nàng, lần này Hoa thấy rõ cánh tay chàng chạm mạnh lên vùng ngực một cách khác thường. Nhưng nàng làm bộ không để ý gì tới những va chạm bất thường đó.

Chiếc xe phóng như bay, lắc qua, lắc lại. Thân thể Hoa như con súc sắc quay tròn. Bây giờ chính Hoa tự ý ngồi ép sát vô mình John. Anh chàng này cũng không bỏ lỡ cơ hội ôm chặt lấy nàng.

Xe chạy càng lâu, Bob lái càng ẩu. Hình như vừa lái xe vừa đùa nghịch với Rose nên tay lái cứ siêu siêu, vẹo vẹo hoài. Tới một ngã tư, bỗng chiếc xe lại quẹo một lần nữa thực gấp. May mà con đường vắng vẻ, không có một chiếc xe nào, nếu không chắc chắn từ nãy tới giờ cũng có tai nạn rồi. Hoa nghe tiếng bánh xe lại rít lên. nàng la lớn:

- Cẩn thận.

Chiếc xe lại lách qua một bên làm cả John và nàng cùng mất thăng bằng, nhào về phía trái. Hoa hoảng hốt ôm cứng lấy John. Tiếng John thì thào bên tai nàng thực ấm:

- Hoa đừng lo. Anh giữ em thực chặt rồi, không có sao đâu. Chẳng Bob có cái máu chần bò nên lái xe như đua ngựa, ít người ngồi yên được với nó lắm. (Truyện từ CoiThienThai.Com)

Hoa cười khúc khích cho đỡ sợ, nhưng khi nàng vừa ngước mặt lên thì John cũng vừa cúi xuống và miệng chàng đã gắn chặt lấy môi nàng.

Hoa định sờ John ra, nhưng tự nhiên những hình ảnh tối qua của Luận và mẹ nàng lại hiện ra thực rõ. Người nàng run lên, không hiểu sự cảm hận lại xuất hiện hay những bắt thịt và hơi nóng của John cùng những hình ảnh kích thích tối qua làm Hoa ngồi yên để hưởng thụ.

Hoa đã cảm thấy những bắt thịt của John đang cọ sát nóng bỏng trên da thịt nàng. Những va chạm này đang tạo nên những cảm giác kỳ diệu. Nàng nhớ lại những ái ân với Luận hôm đi coi hát trong bãi đậu xe trên San Francisco.

Từ từ, Hoa thấy bàn tay John mò mẫm trên vùng trước ngực. Nàng lại nhớ tới Luận, nhưng lần này sự căm thù đã hiện rõ trong đầu óc Hoa. Tại sao chàng lại trở thành kẻ phản bội. Không thể nào tưởng tượng được mẹ Hoa có thể làm cho Luận say mê chàng tới quên lãng nàng được. Mẹ nàng còn gì để dâng hiến cho Luận đây. Trong khi Hoa, với tất cả lòng nhiệt thành từ tâm hồn tới thể xác đã trao cho chàng. Vậy mà tại sao chàng lại phản bội nàng một cách phũ phàng như vậy?

Hoa hơi ưỡn ngực lên đón nhận bàn tay ve vãn của John. Anh chàng cũng không đến nỗi dở lắm. Có thể nàng dùng người thanh niên đầy nhựa sống này trả thù ối tình vô vọng với Luận được chẳng. Hoa nghĩ con Rose nói có lý Trước khi làm cho thằng đàn ông phụ tình đau đớn ê chề, hãy tự làm mình vui' lên đã. Hơi thở và da thịt của John giờ đây chẳng đã đang tạo cho nàng những cảm giác

ngây ngất là gì. Có kém gì Luận hôm nào đâu, nếu không muốn nói là nó còn sung mãn, mạnh bạo vượt qua cả Luận không chừng.

Xe vừa ngưng lại. Hoa vội mở mắt và ngồi đang ra một chút. John cũng đã buông nàng ra. Trước mặt Hoa là một ngôi biệt thự thật đồ sộ John nhảy xuống xe thực gọn gàng, anh chàng lẹ làng chạy vòng sau xe, sang phía Hoa ngồi, mở cửa xe cho nàng. Bob cũng đã nắm tay Rose vô mở cửa nhà. John và Hoa theo sau hai đứa.

Rose quay ra sau nói với Hoa.

- Gia đình Bob rất giàu, Căn nhà này có tới mười mấy phòng ngủ, nhưng cha mẹ của Bob cả năm mới về vài lần.

Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Tại vì hai ông bà đó dắt nhau đi du lịch khắp thế giới. Không bao giờ ở một nơi nào nhất định cả.

Vậy Bob ở nhà một mình sao?

- Trong giờ làm việc có người trông coi và săn sóc nhà cửa. Còn ngoài giờ làm việc và những ngày lễ chỉ có mình Bob ở nhà thôi.

Bây giờ Hoa mới để ý. Căn nhà cất trên một sườn núi thật cao, phía sau là rừng cây âm u, dù có những ngọn neon điện cao thế rọi vô đó, nhưng ánh sáng cũng chỉ giới hạn một khoảng rừng cây chứ không thể soi rõ tới tận cùng phía sau nhà. Còn phía trước và bên phải nhìn xuống là thành phố San Jose, xa xa lấp lánh ánh đèn. Chung quanh đây hình như không thấy một căn nhà nào khác. Hoa chỉ nhìn thấy vài tia sáng nhấp nháy dưới chân núi, nàng đoán có lẽ nhà hàng xóm của gia đình này phải ở cách xa họ vài cây số là ít.

Còn bên trái là một chiếc bể bơi thật lớn, cạnh đó là sân chơi quần vợt. Những ngọn đèn chiếu sáng như ban ngày. Nàng nhìn rõ làn nước trong xanh phẳng lì.

- Vô nhà đi Hoa, trời lạnh lắm đó.

Tiếng John làm Hoa như tỉnh cơn mê, nàng lú lú bước vô nhà. Quang cảnh ở đây lại làm Hoa sững sờ một lần nữa. Nàng có cảm giác như đang đứng trong một đại sảnh đường của một dinh thự vị nguyên thủ quốc gia nào đó chứ không phải là một tư gia ở thành phố San Jose nghèo nàn này được Căn nhà của gia đình nàng đã lớn, nhưng đem so sánh với nơi này có lẽ chỉ bằng cái nhà để xe là cùng.

- Ngồi xuống đi Hoa.

Hoa nhìn bạn, nàng thấy nó như là chủ nhà này chứ không phải là Bob. Rose có vẻ quen thuộc nơi đây hơn căn phòng nội trú ở trường học trên San Francisco nhiều.

Hoa lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế dài bọc da hổ to như một cái giường. Nàng nhìn chung quanh, quả thực nơi đây chỉ có bốn đứa tụi nàng trong căn phòng rộng thênh thang này.

Hoa hỏi:

- Lúc này mày nói có mục gì thật vui vẻ để ăn mừng lễ Giáng Sinh hả Rose?

- Đúng, chúng ta sẽ ăn mừng.

Tiếng Bob vang lên ở phía góc phòng sau một quầy rượu.

Ngay sau đó, tiếng nhạc kích động nổi lên thật lớn. Những âm thanh ồn ào trong một thị viện quên vô không khí làm căn phòng nhộn nhạo lên. Đèn tự động mờ dần, hình như đồ đạc trong phòng đang di chuyển. Chiếc ghế Hoa và Rose đang ngồi cũng từ từ dịch qua một bên. Chỉ trong vài giây căn phòng khách biến đổi thành một nhà hàng thực sang trọng. Đèn màu lấp lánh như ánh sao đêm, thơ mộng và sang trọng không thể nào tưởng tượng được Rose trao cho Hoa một ly rượu.

- Hãy cạn ly cho bốn kẻ cô đơn này.

John cười khanh khách.

- Sao lại cô đơn được. Bốn chúng ta tụ họp lại thì hết cô đơn rồi.

Bob cũng nói:

- Vậy thì hãy cạn ly mừng ngày tụ họp.

- Không, chúng ta phải mừng Chúa ra đời.

Bob cười hì hì tiếp lời Rose.

- Mừng Chúa ra đời cũng được, có em ở bên cạnh anh là vui vẻ rồi.

Hoa cầm ly rượu bất động.

John cạn ly xong nhìn nàng hỏi:

Sao Hoa không uống?

- Em chưa tới tuổi uống rượu.

John cười.

- Nơi đây không có luật pháp nào hết. Chúng ta hoàn toàn tự do.

- Không phải là vấn đề luật pháp mà là lời hứa của em với một người.

Rose tò mò hỏi:

- Lời hứa gì vậy?

- Tao đã hứa với một người là không uống rượu. Cho tới khi hai mươi mốt tuổi.

Rose cười chế diễu.

- Thật là ngây thơ.

- Không phải thế đâu. Bởi vì tao đã hứa với người đó sẽ uống ly rượu đầu tiên vào ngày sinh nhật thứ hai mươi mốt của tao. Hơn nữa, lúc ấy...

Nói tới đây bỗng Hoa nghẹn lời. Giọng nói của nàng nghẹn ngào, lòng nàng đau đớn.

16. Chương 16: Chương 16

Tất cả những gì nàng đã nói với Luận nàng còn nhớ rõ như in vào đầu, dù là những chuyện nhỏ nhặt nhất. Nhưng Luận đã không thêm nhớ tới lời hứa với. nàng.

Chàng không giữ nàng trong trái tim chàng. Không buồn nghĩ tới tình yêu của nàng đối với chàng. Chàng đã phản bội nàng để lấy mẹ nàng và bây giờ sắp sửa trở thành cha ghẻ nàng. Đó là câu chuyện không thể nào tưởng tượng được.

Ba người bạn trẻ thấy bỗng nhiên Hoa ghen ngào như muốn khóc, ai nấy đều sững sờ. Sau một vài phút im lặng, Rose hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Hoa như chợt tỉnh từ cơn mộng, nàng vội trả lời:

- Không là ai cả.

Nói xong Hoa cố giữ vẻ thản nhiên, tiếp:

- Cha ghẻ tao thôi mà.

Rose đưa ly rượu vô môi Hoa nói:

- Mà có điên không? Nó là thằng đàn ông phản bội, sắp cưới má mà mà giữ lời hứa cái nỗi gì. Chính y phản bội mà trước. Nó là thằng chó đẻ mọi rợ nhất trên đời này. Hãy quên loài cầm thú đó đi.

- Nhưng ông ta có hứa gì với tao đâu.

Rose bực tức.

- Ngay cả lời hứa nó cũng không thêm nói thì mà việc gì phải quan tâm tới nó chứ.

Nghe Rose nói vậy, nỗi bất bình tự nhiên nổi lên trong lòng Hoa cuộn cuộn. Nàng tự nghĩ: Bây giờ nhất định là chàng đang ôm mẹ nàng trong lòng, diễn lại cái cảnh ái ân cuồng loạn tối qua. Hai người chắc chắn đang vụng vụng trên giường ngủ và hưởng thụ những khoái lạc mê hồn.

Hoa vừa ghen vừa tức. Hoa ghen mình bấy nhiêu nay đã yêu Luận tới mù quáng. Nàng càng căm thù Luận và mẹ nàng. Ly rượu Rose kề trên môi Hoa, nàng ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Chất men nóng hừng hực, chạy dài theo cổ họng làm Hoa rung mình.

Cả ba người cùng vỗ tay hoan hô.

- Chịu chơi thực.

Bob cười cổ vũ.

- Thì ra Hoa không uống thì thôi, đã uống thì làm một hơi cạn sạch. Bái phục, bái phục.

Hoa lấy tay quẹt những hạt rượu còn dính dưới môi nói:

- Tao phá lời hứa rồi.

Rose nắm tay Hoa nói:

- Không đúng. Bây giờ mà uống rượu mừng Chúa ra đời chứ có uống rượu mừng sinh nhật mà hai mươi mốt tuổi đâu mà mất lời hứa với người đó.

- Đúng rồi.

John vỗ lên vai Hoa thực mạnh và chàng lại rót cho Hoa một ly rượu nữa. Hoa nhìn ly rượu, người nàng lạnh lùng.

Bob cười ha hả:

- Uống đi Hoa. Đây là nhà tôi, dù cho đứa con nít lên ba cũng có quyền uống rượu.

Vừa nói Bob vừa rót đầy ly ọi người.

- Chúng ta cạn ly.

Rose cũng nâng ly lên nói:

- Hôm nay chúng ta phải uống cho thực say, mới vui được

Hoa nói:

- Tao không thể say rượu ở đây được.

Rose cười ha hả.

- Đây là nhà của Bob, có say thì cứ nhào xuống mà ngủ. Có gì đâu mà sợ.

Hoa biết là Rose và cả hai người bạn mới này đang cố khích nàg uống rượu. Lòng nàg bỗng bốc lên một ngọn lửa. Ngọn lửa mỗi lúc một bốc lên thực cao, nóng hôi hổi. Đó là ngọn lửa căm hờn. Ngọn lửa này đang cháy bùng bùng và xúi dục Hoa tự tàn phá chính bản thân mình. Phải đốt cháy tất cả... tất cả...

Hoa nâng cao ly rượu, nói lớn:

- Tao có.sợ gì đâu. Hãy uống đi, uống đi các bạn của tôi

Nói xong Hoa ngửa cổ làm một hơi cạn ly liền. Sự táo bạo của nàg làm cả ba sững sốt tới ngẩn ngơ. Hoa cạn ly xong, phát lên cười sảng sặc, nàg la lớn

- Mười bảy tuổi. Tao đã lớn rồi, tao đã biết uống rượu ha.. ha.. ha...

Hoa lại đưa cái ly không cho Rose rồi nói:

- Tại sao tụi mày lại đứng đực mặt ra như thế. Hãy uống nữa đi chứ. Chúng ta mừng Chúa Giáng Sinh mà. John lấp bắp hỏi:

- Hoa muốn uống nữa hả?

Thì chúng mình chẳng giao ước với nhau là uống cho say rồi gục xuống đây mà ngủ là gì?

- Phải rồi, nhưng mà...

Nhưng mà cái gì, em đã ngã gục xuống vì tình yêu từ lâu rồi. Không có đứng dậy nổi nữa đâu. John rót cho Hoa một ly rượu khác. Hoa nhìn ly rượu, nàg đã biết thừa tâm ý của John, nhưng bây giờ còn gì nữa mà không hưởng thụ.

Rose và Bob đang ôm ghì lấy nhau, lui vô góc phòng. Hoa nhìn thấy chiếc áo lót của Rose rơi trên sàn nhà. Ánh sáng lơ mơ ma quái đầy vẻ quyến rũ. Hoa uống luôn ly rượu John vừa trao. Nàg ném chiếc ly ra xa, ôm choàng lấy người thanh niên trước mặt.

Đèn đuốc trong nhà tự nhiên tắt hết. Âm nhạc trở nên thật êm dịu. Hình như John đã dìu nàg ngã xuống ghế sa lông. Bàn tay John luồn qua cổ áo Hoa. Nàg cố hất tay John ra nhưng không hiểu sao mất hết sức lực và cảm thấy yếu ớt như một đứa trẻ nhỏ.

- Đứng... đứng... mà...

Bàn tay ấm áp của John vẫn không dừng lại ở đó. Hình như nó đã kéo tuột tất cả núc áo trước ngực Hoa ra và đang từ từ lần mò qua lưng quần nàg. Nhưng tự nhiên Hoa thấy bàn tay đó dịu dàng và dễ thương làm sao. Chưa chắc Luận đã khéo léo như vậy...

Bỗng Hoa cảm thấy trong tận cùng tâm can nàg có một luồng hơi nóng bốc lên ngùn ngụt. Nó tràn qua thân thể, tụ lại vùng ngực làm cho các thớ thịt nơi đó căng lên, rung động. Từ cơn mơ màng, Hoa nhìn thấy hình ảnh lơ mơ trước mặt không phải là thằng con trai Mỹ mới quen nữa. Hình như khuôn mặt này, hình dáng đó là người đàn ông tình nhân của Hoa. Phải rồi, người đó chính là Luận, chàng đang ôm nàg trong vòng tay cuồng nhiệt và từ từ đẩy nàg nằm ngửa trên ghế nệm.

Bờ môi chàng táo bạo và nóng bỏng làm sao. Khắp châu thân Hoa run lên. Trước mắt nàg giờ đây toàn là hình ảnh Luận, Luận, Luận.., Luận vô số kể. Cái hình ảnh tối hôm qua lại hiện lên thực rõ trước mắt nàg.

Luận đã trần truồng trên giường.

Chàng đang đè nặng trên mình nàng. Vòng tay chàng như hai thanh thép nguội ôm cứng lấy nàng. Hoa không còn cự quật được nữa, và chính nàng cũng không muốn cự quật trong giây phút này.

Hoa biết việc gì đang xảy đến. Chàng muốn chiếm hữu nàng cũng như chàng đã chiếm hữu mẹ nàng. Nàng phải thuộc về chàng, đó là số trời. Lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt của chàng, Hoa đã biết việc này phải xảy ra. Còn chàng, nhất định chàng phải thuộc về nàng. Không ai có thể ngăn cách được cuộc tình này.

Hoa ôm ghì lấy người yêu. Nàng nhất định phải giữ được người tình trong vòng tay nhỏ bé này. Nàng nhất định không bao giờ buông thả chàng ra nữa. Chàng phải thuộc về nàng vĩnh viễn, không bao giờ xa nhau.

Bây giờ chàng đang say đắm trong vòng tay nàng. Hoa nhất định phải ôm thực chặt. Nàng mê mẩn gọi tên chàng:

- Luận.., Luận ơi.

Chàng đang thì thầm trong cơn say mê. Hoa nói như van xin.

- Đừng xa em nữa... đừng bỏ em nhe anh.

- Không, không bao giờ anh xa em đâu.

Tiếng nói này bên tai Hoa bốc lên như lửa. Ngọn lửa này đang thiêu rụi nàng. Cả thế giới có lẽ cũng đang tràn lan trong biển lửa. Hoa càng xiết chặt lấy người yêu hơn nữa. Nàng nhất định không bao giờ thả chàng ra nữa đâu.

- Luận... anh Luận ơi..anh phải là của em...

-Đúng, anh là của em... từ đêm nay trở đi, chúng mình không bao giờ xa nhau nữa.

Tuyệt vời! chàng trước sau vẫn một mực yêu nàng. Chàng không thể nào thuộc về mẹ nàng được.

Hoa cảm thấy chiếc áo của nàng vừa rơi xuống sàn nhà. Nàng cũng biết bây giờ đã say mềm và chiếc quần của nàng cũng vừa bị lột ra. Cảm giác lạnh lạnh của không khí lùa qua da thịt làm Hoa run mình. Nhưng bàn tay của chàng đang vuốt ve thân thể làm cho nàng ấm lại. Những ngón tay của chàng như mang theo những luồng điện kích thích.

Đây là lần đầu tiên Hoa được đàn ông vuốt ve thoải mái như thế này trong một căn phòng sang trọng. Điều này chưa bao giờ Hoa có thể tưởng tượng được.

Nhưng Hoa đã gặp chàng làm điều đó trên giường ngủ với mẹ nàng. Nàng đã khám phá ra điều bí mật đó vào đêm Lễ Giáng Sinh.

Mẹ Hoa đã lợi dụng xác thịt của mình để chiếm hữu chàng làm của riêng. Bà đã cướp giết chàng từ trong tay nàng. Cũng vì sự quan hệ tình dục đó nên chàng đành phản bội nàng. Bây giờ Hoa cũng phải giết lại người yêu bằng cách đó.

Mặc cho chàng vuốt ve nàng. Hoa cảm thấy bàn tay như lửa cháy của chàng đang nhào nặn trên ngực nàng. Hoa không chống cự mà còn uốn mình lên đón nhận. Hoa biết chắc là bộ ngực nàng phải đẹp hơn của mẹ nàng nhiều. Dù cho có nhỏ hơn, nhưng chắc chắn phải cứng hơn và tươi thắm hơn của mẹ nàng rồi. Hoa đã mười bảy tuổi, da thịt của nàng không như nụ hoa mới nở được hay sao.

Với thân thể của mẹ Hoa, làm sao đem so sánh với thân thể của nàng được. Mẹ nàng là người đàn bà đã có con. Ngực phải xệ, thịt phải nhão. Còn đâu là nhựa sống và sinh lực rồi rào rào của nàng. Bàn tay của chàng mới thần thánh" làm sao. Nó mạnh bạo mà như nâng niu nhẹ nhàng. Hoa rên lên nho nhỏ:

- Em có đẹp không... anh ơi..

- Đẹp rất đẹp...

Bàn tay chàng từ trên ngực bắt đầu rờ xuống bụng Hoa làm nàng lại run mình. Thân thể nàng vặn vẹo. Hoa vội vàng nhắm mắt lại vì biết là bàn tay đó phải tiến tới chỗ ấy. Nàng cảm thấy sự dâng hiến này là lẽ đương nhiên. Nhưng chỉ có điều không hiểu sao Hoa không thể tự chủ được. Thân thể nàng đã cương cứng

lên. Hoa cảm thấy một luồng điện cao thế rung lên giữa hai chân nàng, truyền đi khắp châu thân. Cả người Hoa run lên bần bật.

Hoa biết đã đến lúc chuyện đó phải xảy ra. Chắc chắn nó cũng giống như những gì đã xảy ra tối qua trên giường với mẹ nàng. Da thịt nàng phải căng ra vì những bắp thịt lực sĩ no tròn thẳng tắp ấy.

Nhưng nàng mặc kệ, nàng nhất định phải giựt lại người yêu, bằng bất cứ giá nào. Nàng là trinh nữ, chưa hề gần gũi một người đàn ông nào. Tại sao lại có thể thua sút mẹ nàng trong vấn đề này được. Hoa ôm xiết lấy chàng như bám lấy một thứ gì duy nhất trong đời.

Đừng bỏ em... đừng buông em ra nghe anh.

Tiếng chàng thì thảo trong hơi thở hừng hực bên tai Hoa.

- Không, anh không buông em ra đâu.

Khi thân thể chàng chạm vào mình nàng. Hoa cảm thấy thân thể chàng nóng như lửa. Ngọn lửa này như sắp nổ tung. Mình mấy trần trụi. Quần áo chàng đã lộ ra từ hồi nào Hoa cũng không hay.

- Anh đừng xa na em, anh vĩnh viễn là của em nhe anh... Anh không thể nào là của mẹ em được đâu. Em không bao giờ đang tâm để anh trở thành cha ghé em được...

- Ô... ơ...

Tiếng thở hào hển bên tai Hoa nghe thoang thoảng. Chàng đang hôn lên môi nàng nóng như hơi lửa. Toàn thân chàng đã đè lên người nàng. Hoa hoàn toàn say mê, đầu óc nàng mơ màng. Nhưng nàng nhất định dâng hiến tất cả, không một chút luyến tiếc. Nàng phải giựt lại người yêu bằng bất cứ giá nào, kể cả cái giá nhất của đời con gái ngày hôm nay. Chàng là người đàn ông đầu tiên, cũng là người đàn ông sau cùng của đời nàng.

Chàng đang đi tới mức độ sau cùng của tối hôm nay một cách thực mãnh liệt. Hoa phải bấu chặt lấy vai chàng. Hình như móng tay nàng đã ăn sâu vô da thịt chàng. Mức độ cuồng nhiệt ở những phút sau cùng này như vũ bão. Thân thể Hoa co thắt, run rẩy tới tận trời cao. Nàng thét lên thanh thót:

- Anh... anh... anh ơi...

Khi chàng nằm lịm trên thân thể Hoa thì nàng cũng đã rã rời. Hoa biết là con người nàng đã khác đi. Nàng không còn là con gái nữa. Nàng đã trở thành một người đàn bà. Tự nhiên nước mắt Hoa chảy dài xuống hai gò má. Nhưng chính nàng cũng không hiểu tại sao...

Và sau đó Hoa lịm dần đi trong cơn đau nồn nhưng khoái cảm cùng cực. Nàng không còn biết gì nữa, có điều chắc chắn là mọi việc chưa chấm dứt hẳn, vì trong cơn mê, khoảng một thời gian dài trống vắng, nàng lại thấy mình bồng bềnh trên sóng nước, trên mây cao...

Cho tới khi Hoa tỉnh lại. Nàng thấy mình nằm trên tấm da hổ trải dưới sàn nhà trước lò sưởi. Căn phòng tranh tối tranh sáng. Hoa cảm thấy như mình từ một thế giới khác trở về cuộc sống. Nàng trở mình và phát giác ra bên cạnh có người đang nằm. Đó là một thân thể trần trụi. Như vậy là Luận vẫn còn nằm bên cạnh nàng chăng. Hoa ôm chặt lấy chàng, chàng cũng trở mình quay lại ôm ghì lấy Hoa.

Dưới ánh sáng lơ mơ. Hoa bỗng trông thấy khuôn mặt của người đàn ông. Người đó là John chứ không phải là Luận! Như vậy là thế nào. Người đã chiếm hữu thân thể trong trắng của nàng là một thanh niên ngoại quốc mới quen sơ như vậy hay sao!

Hoa bàng hoàng, không lý nào nàng lại trần truồng mà ôm cứng lấy John như vậy được à. Hoa há miệng thực to kinh hãi. Nàng thét lên. Sự thật quá phũ phàng, người mà nàng hèn dăng thân thể ngọc ngà của mình tối qua không phải là người tình của nàng. Luận đâu rồi. Tại sao lại là John được chứ.

Tiếng thét của Hoa làm John giật mình, hoảng hốt ngồi bật dậy.

- Hoa, em làm gì vậy?

Hoa vùng lên, vơ lấy quần áo chạy thực nhanh vào buồng tắm. John níu nàng lại. Hoa thét lên thực lớn:

- Đừng đụng tới tôi.

Nàng nhảy lên như điên dại, chạy như bay vào buồng tắm, đóng cửa lại. Nhìn vô tấm gương lớn ráp bên tường, Hoa nhìn thấy tấm thân lỏa lồ của mình. Nàng chẳng thấy có gì khác lạ, nhưng Hoa biết chắc đã hoàn toàn thay đổi. Không thể nào trở lại như trước kia được nữa.

Người Hoa choáng váng trước một sự thực quá phũ phàng. Nàng xấu hổ và tức giận. Hoa lại thét lên:

- Không... Không... không thể nào như vậy được?

Hoa nhào xuống sàn nhà.

Cũng lúc đó, nàng nhìn lên thấy Bob, John và Rose cả ba cùng trần truồng.

- Chuyện gì vậy?

Rose lên tiếng, giọng hốt hoảng. Hoa vùng dậy.

- Đừng đụng đến tôi.

Bob nói:

- Hoa đã uống rượu say.

Hoa giấu mặt ra sau nức nở khóc.

- Tụi mày làm tao say.

Rồi không để ai kịp nói gì, nàng quay nhanh lại chỉ tay vô mặt John thét lên:

- Mi thừa lúc tao say rượu đã làm nhục tao.

John ngơ ngàng, nói:

- Hoa nói gì kỳ vậy. Chính em ôm lấy tôi, đòi hỏi thỏa mãn đấy chứ.

- O?

- Hoa còn nói với tôi rằng: Đừng bỏ rơi Hoa. Hãy hỏi Bob và Rose xem có đúng không. Chúng nó nằm cạnh chúng mình, chắc chắn phải nghe rất rõ.

Hoa đưa tay bịt miệng mình lại. Làm sao nàng có thể chịu đựng được sự thực phũ phàng này. Cảnh tượng đêm qua lần lượt hiện rõ từng hồi trong đầu nàng, nhưng chỉ có điều rõ ràng, người tối qua là Luận chứ đâu có phải John.

Hoa òa lên khóc, nàng lăn xuống đất. Như vậy là hoàn toàn sụp đổ. Nàng lại thét lên:

- Các người cút đi, cút ra ngoài hết! để cho tôi yên. Rose đẩy John và Bob ra ngoài, đóng cửa lại. Con nhỏ lấy một cái khăn, nhúng vào nước nóng xong đưa cho Hoa.

- Thôi.Hoa ồùng khóc. nữa. Dù cho bây giờ có chửi rửa thằng John cũng vô ích. Tối qua thực tình chính tai tôi nghe thấy Hoa ngỏ lời muốn nó làm tình cơ mà.

Hoa vừa khóc vừa nói:

- Nhưng lúc đó tao say rượu. Tại sao mày không bảo vệ tao mà lại để nó làm như vậy.

Rose sẵng giọng:

-Mày còn nói cái gì nữa? Chính mày muốn uốngrượu rồi mới nổi cơn lên muốn đàn ông cơ mà.

- O ơ tại sao vậy?

Rose lại nói, giọng nó có vé bực tức:

- Đàn bà muốn đàn ông, có ai lại phản đối. Mày đừng đổ tội cho người khác nữa.

Hoa không còn nói được gì hơn là ầm ục khóc. Nước mắt chan hòa, những giọt nước mắt ngày hôm nay phải chăng là để tiễn đưa một đóa hoa đã tới lúc tàn úa. Nàng nghĩ tới cha, phải chi ôngkhông mất sớm như thế này làm gì nàng chịu khổ.

17. Chương 17: Chương 17

An chạy bán mạng, chàng biết là đã tới giờ quỷ đầu trâu mặt ngựa đòi Bé Hai về bên kia thế giới rồi, nếu đứng lơ quơ ở đó vô phúc chúng bắt lắm thì khôn. Bởi vậy An chạy thực mạng, không dám ngoái đầu nhìn ra sau.

Chàng không biết chạy được bao lâu, nhưng tới khi mệt ngất ngư, An dừng lại. Chàng nhìn xuống thấy nhà cửa san sát bất giờ An mới biết mình đang đứng trên cao, dưới chân chàng, những áng mây bay lơ lờ. Thì ra trong lúc hoảng hốt, An đã phóng mình lên cao, đạp trên mây, nương theo gió mà chạy. Quả thực chàng không ngờ được bây giờ mình lại có những khả năng phi phàm như vậy. An nhún chân, thử nhảy một cái thực dài, bỗng người chàng lướt đi như một cơn gió. Chàng muốn nghiêng chiều nào, thân thể tuôn theo chiều đó. An mừng rỡ cười ha hả.

Bây giờ chàng mới khám phá ra; tất cả cử động của chàng không tùy thuộc vào thân thể mình nữa, chúng phát sinh ra từ trí tưởng. Chàng muốn nhảy một cái xuống đất, đã tới nơi. Vừa nghĩ tới Bạch Liên, tự nhiên đã thấy nàng đang lom khom ngồi trên gò mả. Nét mặt tươi thắm và đặc chí. Hình như nàng đang có chuyện gì thực vui. An lắc mình hiện ra trước mặt nàng làm cho Bạch Liên hoảng hốt. Nàng la lên:

- Trời! Anh An, anh làm em hết hồn, lại tưởng là quỷ đầu trâu mặt ngựa tới rước em đi chứ.

An ôm lấy người yêu. Thân thể nàng mềm như một giải lụa quện lấy chàng. An vực mặt trên tấm thân thon dài hun hút ấy.

- Em đang làm gì mà có vẻ vui mừng như vậy?

Bạch Liên cười ỏn ẻn.

- Thằng chồng em đã bị bắt rồi.

An ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy. Không lý người ta khám phá ra y phá bộ thắng xe đó hay sao?.

- Không phải.

- Vậy thì tại sao hắn bị bắt?

- Quả thực lưới trời tuy thưa mà khó lọt. Chẳng ai ngờ thám tử của hãg bảo hiểm lại khám phá ra y là người hại em.

- Trong vụ đó y có sơ hở gì sao?

- Thực sự thì có, nhưng nói cho cùng, đó cũng là công của Bé Hai.

An ngạc nhiên, hỏi:

- Bé Hai ư. Lại có chuyện này à?

Bạch Liên gật đầu:

- Anh còn nhớ hôm chúng mình theo Bé Hai về nhà cậu ta lần đầu tiên không?

- Nhớ chứ, rồi sao nữa?

- Cậu ấy nhập vô xác bà mẹ, cho vợ chồng Bẫy thi sĩ hay; chồng em giết em đoạt của và dàn cảnh để lãnh bảy trăm năm chục ngàn đô la bảo hiểm nữa.

- Vụ này anh thấy các thám tử cũng khó có bằng cứ truy ra hắn. Hơn nữa, hôm đó Bé Hai nhập vô xác mẹ cậu ta, chưa nói hết lời đã bật tung ra ngoài rồi. Chưa có đủ chi tiết cho đám Bẫy thi sĩ tố cáo chồng em.

Bạch Liên mỉm cười.

-Đúng vậy, nhưng nó lại liên quan tới vụ tai nạn đụng xe của vợ.lcon thằng chồng em sau này.

- Liên quan như thế nào?

- Như anh đã biết. Vụ tai nạn đụng xe của vợ, cơn và bố mẹ vợ của thằng chồng em, hãng bảo hiểm phải đền lên tới cả bạc triệu. Văn phòng luật sư mà thằng khốn nạn đó tới nhờ lo vụ này, sau khi lấy được tiền bèn quảng cáo um lên thành quả của văn phòng mình. Đồng thời lại nhờ anh chàng ký giả nào đó làm một màn phỏng vấn về chiến thắng đó. Trong khi tởm 'lời những câu hỏi của anh chàng ký giả này. Vị luật sư lại khoe khoang thêm là đã đòi được cho thân chủ mình bảy trăm năm chục ngàn đô la trong vụ cháy nhà chết người cách đó không lâu.

Vợ chồng Bấy thì sẽ đọc được bài báo này. Có lẽ vì tò mò muốn em có thực mẹ Bé Hai nói thực hay giỡn chơi nên y gọi điện thoại cho hãng bảo hiểm nói là chính chồng em đốt nhà giết em để lãnh tiền bảo hiểm, vì vậy nội vụ mới các thám tử của hãng bảo hiểm truy tầm ra..

An ngạc nhiên nói:

- Anh mới ở nhà Bé Hai ra, sao không thấy ai nói năng gì tới vụ này cả?

Bạch Liên mỉm cười.

- Có lẽ bây giờ thằng Bấy thì cũng chưa biết gì về vụ này. Bởi vì hôm gọi điện thoại cho hãng bảo hiểm, hẳn không muốn rắc rối nên dùng điện thoại công cộng và giấu biệt danh tính. Hơn thế nữa, thằng chồng em cũng mới bị bắt sáng nay thôi. Chưa ai biết gì đâu. Em cũng không hiểu người ta đã tìm ra những sơ hở gì của hắn.

- Tại sao em biết hắn bị bắt?

- Từ hôm đó tới nay, em vẫn lẩn quẩn ở nhà. Phần vì buồn Bé Hai không giúp gì được mình. Phần vì muốn theo dõi vụ tai nạn đụng xe sau này ra sao. Nên khi cảnh sát tới bắt y, em mới biết. Rồi lại nghe những thám tử của hãng bảo hiểm nói chuyện với nhau trong góc cảnh sát nữa.

An mỉm cười, nói:

- Hèn chi chưa ai biết gì cả. Vụ này cơ quan cảnh sát chưa phổ biến cho công chúng hay mà.

Bạch Liên cũng mỉm cười, nàng nhìn An thực tình tứ hỏi.

- Anh An'oi, còn anh tại sao lại có thể biến hóa được như vậy?

An luôn tay vô mình Bạch Liên vuốt nhẹ nhẹ. Từ từ kể lại chuyện vừa xảy ra tại nhà Bé Hai. Bạch Liên kêu lên thán thốt:

- Như vậy thì chết rồi, bây giờ làm sao anh có thể nhờ cậy vào ai để trả thù nữa..

An cố an ủi nàng.

- Chẳng qua đó là luật lệ của trời đất thôi. Những hồn ma như chúng mình không có quyền sống trên dương gian. Tuy nhiên, trong cái rủi cũng có cái may. Anh đã khám phá ra được những quyền phép của trời đất đều nằm trong trí tưởng của chúng mình.

- Anh nhắm chúng ta có thể nhờ đó mà tự trả thù được hay không?

Anh cũng chưa rõ lắm. Điều cốt yếu là làm sao chúng mình có thể sờ mó vào được người dương thế. Lúc ấy mới có thể trả thù dễ dàng được.

- Anh đã thử chưa?

- Chưa.

- Vậy anh thử ngay xem sao.

An gật đầu. Chàng buông Bạch Liên ra. Tập trung trí tưởng, nắm lấy cành cây gần đó. Bàn tay chàng vẫn xuyên qua cành lá. An thử lại một lần nữa cũng vô ích. Chàng bực bội đá vô gò mả. Cả bàn chân chàng cũng vẫn lại lướt qua một bia, xuyên qua phía bên kia làm An suýt té nhào. An tức tối chạy thụcnhanh vòng quanh Bạch Liên. Có lẽ bây giờ, ngoài sự di chuyển thân diệu, lướt mây cười gió và nhìn xa muôn dặm thì

An vẫn chưa làm gì khác hơn được. Chàng tập chung tư tưởng cố chạy thật nhanh chung quanh Bạch Liên cho đã tức. Bỗng An nghe thấy tiếng Bạch Liên la lên mừng rỡ.

- Anh An ơi, hay quá... hay quá. Anh chạy nhanh hơn nữa đi.

An chỉ định chạy cho đã tức, nhưng nghe Bạch Liên la lên như vậy, chàng hứng chí càng tập trung tư tưởng chạy nhanh hơn nữa. Tiếng Bạch Liên lại vang lên.

- Thành công rồi... thành công rồi.

An ngạc nhiên đứng dừng lại hỏi:

- Em nói cái gì thành công hả Liên?

Bạch Liên chỉ những cành cây đang lay động chung quanh nói:

- Anh coi kìa, khi anh chạy thật nhanh chung quanh em đã làm cho những cành cây lay động. Thậm chí đất cát quay cuồng, bốc lên khỏi mặt đất.

An ngạc nhiên nhìn những cành cây còn đang rung rinh như trong cơn gió lớn. Chàng mừng rỡ, ôm lấy Bạch Liên hôn lên môi nàng, nói:

- Như vậy chúng ta có thể trả thù được rồi.

Bạch Liên ôm ghì lấy chàng, sung sướng nói:

- Cứ mỗi lúc chúng ta lại khám phá ra những điều mới lạ như vậy chẳng bao lâu phép thuật chúng mình càng ngày càng nhiều, phải không anh?

- Nhưng điều quan trọng vẫn là làm sao di chuyển được mọi vật theo ý mình muốn.

- Anh đã thấy, khi anh chạy vòng vòng thật nhanh thì mọi vật trong vòng tròn đó bị sức hút cuốn theo. Như vừa rồi, cây rung, đất lở. Em nghĩ, chỉ cần như vậy chúng mình cũng đã có thể làm cho những tên lưu manh khiếp hồn khiếp vía mà chết rồi. Lo gì không trả được thù.

An cười khanh khách. Tiếng cười của chàng giờ đây vang vọng bốn phương lại làm Bạch Liên ngơ ngẩn. Nhưng liền khi đó, một chiếc lưới chụp xuống ngay chỗ hai người đang nằm. An biết ngay là chuyện gì sắp xảy ra. Chàng vội vàng buông Bạch Liên ra nhảy một cái mất hút. Phía sau lưng, tiếng la hét của Bạch Liên hòa lẫn tiếng cười đắc thắng của quỷ đầu trâu mặt ngựa.

An lại tìm ra một điều mới lạ rùng rợn. Tiếng cười của chàng có lẽ thấu tới địa phủ, lôi kéo quỷ đầu trâu mặt ngựa về dương gian. Vô tình, chàng đã hại Bạch Liên đi trước chàng một bước.

18. Chương 18: Chương 18

Thấm thoát những ngày nghỉ lễ đã qua.. Hoa đã trở lại trường học. Nàng đi rồi, người vui mừng nhất có lẽ phải nói là Luận, vì chàng đã nhận ra những phản ứng ngấm thậ nguy hiểm từ đứa con riêng của người vợ sắp cưới cho cuộc tình rắp nổi của chàng và Cúc.

Từ hôm Luận và Cúc cho Hoa biết ý định kết hôn. Phản ứng của Hoa h'ên ngoài như đồng ý và mừng rỡ. Nhưng hơn ai hết, Luận đã nhìn thấy những con sóng ngầm uất hận tóe lửa xuyên qua ánh mắt của đứa con gái mới lớn lên này. Nhất là sau đêm Giáng Sinh, Hoa lảm lỵ ít nói và miết trong phòng cho tới ngày trở lại trường học.

Cũng vì vậy, khi Hoa đi lòi, Luận mới thở ra nhẹ nhõm. Tuy nhiên, chàng vẫn còn hồi hộp, vì hình như Cúc cũng đã linh cảm thấy có điều gì bất ổn trong cuộc hôn nhân này, Nhiều khi Luận thấy nàng ngồi trầm ngâm cả giờ không nói năng gì. Không biết Cúc có nghi ngờ gì về âm mưu của chàng trong tai nạn xe hơi của chồng nàng hay không. Nhưng dù sao đi nữa những liên hệ tình cảm lén lút của chàng và Cúc từ ngày

khi chồng nàng còn sống có thể làm cho Cúc tin tưởng vào Luận. Nhất là sự đòi hỏi xác thịt của nàng ở mức độ này, chắc chắn tất cả những trở ngại gì đi nữa cũng phải bị quên lãng một cách dễ dàng.

Quả đúng như những gì Luận suy nghĩ. Chính Cúc mới là người khổ tâm hơn ai hết. Hình như nàng đã đi hờ một nước cờ. Cú điện thoại chiều hôm Giáng Sinh của một người đàn bà nặc danh cho tới nay vẫn cứ ám ảnh nàng. Đáng rằng nàng ngoại tình, nhưng không thể nào nhẫn tâm để cho tình nhân nàng giết chết người chồng nàng được. Cúc vẫn để bụng chuyện này và cố chờ đợi cuộc tiếp xúc với

người đàn bà cho tin tức kia. Nhưng cho tới hôm nay vẫn không thấy người đàn bà đó gọi lại. Không lý lại có người nào muốn đùa rỡ với nàng như vậy thôi hay sao?

- Em suy nghĩ gì mà thờ người ra vậy?

Cúc giật mình vì tiếng nói của Luận sát bên tai. Chàng tới sau lưng nàng từ lúc nào không hay. Hai tay Luận từ sau đã vòng qua bụng Cúc kéo nàng ngã vô người chàng. Cúc vừa nghiêng đầu về phía sau, bờ môi Luận đã gần chặt lấy miệng nàng.

Tất cả những ưu tư trong người nàng tự nhiên tiêu tan thực mau. Máu trong người Cúc bắt đầu chảy mạnh. Hơi thở nàng dồn dập khi bàn tay Luận luồn xuống dưới. Trong nhà bây giờ chỉ còn hai người. Sự hồi hộp vì sợ đứa con gái

bắt gặp những hành động ân ái này không còn nữa. Hơn bao giờ hết, Cúc tự buông thả những ham muốn xác thịt thật dễ dàng.

Nàng uốn người lên để cho quần áo rơi rớt xuống sàn nhà thật nhanh và luồn tay vô trong mình Luận bầu chặt lấy những bắp thịt săn cứng như thép nguội của chàng.

- Anh ơi..

- Em...

Luận đã biết phải làm gì; Chàng dịu nhẹ Cúc nằm ngửa trên tấm thảm dưới sàn nhà. Bây giờ không phải là lúc xê dịch xa xôi nữa. Khi hơi thở của Cúc đã dồn dập, người nàng hơi cong lên là lúc Luận biết phải nhập cuộc ngay. Luận đã có nhiều kinh nghiệm trong những trường hợp như thế này rồi.

- Anh... anh... ơi...

Bờ môi Luận rà lên ngậm chặt lấy miệng Cúc. Lưỡi chàng lùa qua môi nàng. Thân thể Cúc bắt đầu run lên thực dễ dàng. Nàng vận vẹo, co rút, rên rỉ...

Bỗng chuông điện thoại reo vang. Luận vừa nhồm lên đã bị Cúc kéo ghì xuống.

- Không...

Nhưng chuông điện thoại vẫn reo làm cho cả Luận và Cúc cùng không chịu nổi nữa. Luận nói nho nhỏ:

- Để anh trả lời cho rồi nhe em.

Cúc mỉm cười, gật đầu.

- Không biết thằng cha nào mà lý lợm quá vậy. Làm người ta mất hứng hết trơn.

Luận tổng ngồng chạy ra góc nhà nhấc máy điện thoại lên, trong khi Cúc chạy vô buồng tắm. Nàng vừa mở nước thì tiếng Luận gọi ới ới bên ngoài.

- Cúc ơi Điện thoại của em.

Cúc nói với ra:

- Ai đó anh?

- Anh cũng không biết. Một người b3n gái của em.

Tự nhiên Cúc có linh cảm một điều gì quan trọng sắp xảy ra. Nàng lật đặt lấy chiếc khăn lông lớn quấn quanh mình, chạy ra đỡ ống nghe điện thoại từ tay Luận.

- Alô, Cúc tôi nghe đây ạ.

- Chị có nhận ra giọng nói của tôi không. Tôi đã gọi điện thoại cho chị chiều hôm Noel ấy mà.

Tim Cúc đập mạnh, nàng hấp tấp nói: '

- Dạ... em nhớ chứ, nhớ chứ. Bây giờ chị ở đâu, em có thể gặp chị được không?

- Vậy đúng mười hai giờ trưa nay, chị tới thương xá Lion, chỗ người ta bán đồ ăn, tôi sẽ gặp chị.

Cúc lật đật nói:.

- Dạ, dạ nhất định em sẽ tới đó.

- Thú thực tôi chưa biết mặt chị, vậy để nhận diện nhau, xin chị hãy mặc áo trắng và cầm nơi tay một bông hồng màu vàng. Khi tới đó, gặp chị, tôi sẽ nói: "Chào chị An Bình." để chị biết người đó là tôi.

- Dạ... như vậy thì tốt rồi...

- Chào chị...

Cúc bỏ điện thoại xuống mà lòng hồi hộp. Nàng vừa quay qua thì Luận cũng vừa từ buồng tắm đi ra, hỏi:

- Ai mà gọi điện thoại lý quá vậy?

Cúc cố mỉm cười, nói:

- À một người bạn lâu ngày không gặp. Chị ấy hẹn em mười hai giờ trưa nay đi ăn cơm chơi.

Luận tới bên Cúc ôm lấy nàng, thì thầm:

- Nếu hôm nay anh không có hẹn, tới nhà bà đồng bóng mang danh "Cậu Hai Trạng" gì đó thì anh sẽ đi với em được rồi.

Cúc mừng thầm, nhưng nàng cũng làm bộ tiếc rẻ.

- Dạ, nếu có anh chắc' vui hơn.

- Vậy để anh bắt đền cho em trước khi em đi nhé.

Vừa nói, Luận vừa dìu Cúc nằm ngả xuống sàn nhà. Tháo nhẹ chiếc khăn lông quấn quanh mình nàng ra, chồm lên trên. Thân thể Luận vẫn còn nóng hôi hổi và mình chàng cứng ngắt.

Tâm trí Cúc lúc này còn mang mang cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi nên nàng không còn chút hứng thú nào nữa. Nhất là cuộc gặp gỡ này 'lại liên quan tới tội ác của Luận với chồng nàng. Nhưng nàng không muốn Luận nghi ngờ, bởi vậy Cúc cũng vòng tay ôm lấy tuấn ghì xuống như mọi lần.

Dù vậy, Cúc cũng đã làm Luận hơi ngạc nhiên, vì khi chàng chồm lên, thân thể Cúc vẫn còn lạnh ngắt và mềm sèo Chàng đã cố mấy lần mà vẫn trật vụt hoài. Thân thể nàng hình như đang khép kín và lạnh tanh.

Nhưng điều khác thường này lại làm cho Luận hứng chí hơn bao giờ hết. Chàng có cảm tưởng như đang ôm trong lòng một người con gái chưa biết mùi đời là gì. Cái lạnh tanh của Cúc bây giờ như một sự rụt rè và sợ hãi của một thân thể chưa chín mùi. Luận có cảm tưởng như được ăn một trái cây xanh, mùi vị chua chua, chát chát...

Trong khi Luận như một con cọp dữ trên thân thể nàng thì Cúc lại càng bị ám ảnh bởi cuộc hẹn trưa nay. Những lời nói úp mở như: "Có liên quan tới tai nạn của chồng nàng", "Hãy coi chừng"... lại càng làm Cúc phân tâm hơn bao giờ hết. Nàng đã buông tay, nằm im lìm dưới mình Luận từ bao giờ cũng không hay.

Mấy bữa trước, Cúc có đọc một bài báo dài, nói về một anh chàng bán bảo hiểm, dàn cảnh đốt chết vợ lãnh được một triệu đô la. Rồi lại phá thắng xe của người vợ sau, gây ra tai nạn cho bốn mạng người, lãnh được hơn một triệu nữa. Những hình ảnh ấy làm nàng nghĩ tới tai nạn của An và món tiền bảo hiểm Luận và nàng vừa lãnh tuần trước. Bây giờ lại có cú điện thoại kia nữa làm tinh thần nàng càng bồn loạn hơn. Nhưng dù sao thì trưa nay chuyện trắng đen phải rõ ràng.

Luận đã mệt lả người. Anh chàng nằm vật qua một bên đi vào giấc ngủ thực dễ dàng. Cúc biết Luận đã phí sức quá nhiều. Nàng cũng hơi ngạc nhiên, không hiểu sao tự nhiên Luận lại hùng hổ như vậy để bây giờ nằm ngất ngư như một xác chết thế này.

Cúc lồm cồm bò dậy. Nàng đi nhanh vào buồng tắm như trốn chạy. Cái thân thể tổng ngồng bất động của Luận dưới chân nàng làm cho Cúc chán ngán pha lẫn cảm giác buồn nôn. Nàng mở nước xả thật mạnh và cố tình chịu độ nóng cao hơn mọi ngày. Hơi nước bốc lên mù mịt như một phòng tắm hơi. Da Cúc đỏ lên vì sức nóng của nước. Nàng cảm thấy dễ chịu hơn.

Tắm rửa xong, Cúc lại vội vã mặc quần áo thật mau, xuống nhà xe, lấy xe phóng ra phố như trốn chạy một điều gì chính nàng cũng không biết. Tới khi nhìn lại, đã thấy mình lái xe tới thương xá Lion tự bao giờ. Nàng lái xe vòng vô bãi đậu xe. Nhìn đồng hồ thấy còn quá sớm. Cúc xuống xe, lững thững đi dọc theo các cửa hàng.

Hôm nay trời vẫn còn lạnh lạnh, may mà nàng có mang theo chiếc áo dạ khoác ngoài, nếu không mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh như bên trong này để cho người dân bà gọi điện thoại cho nàng nhận diện, có lẽ chết công vì lạnh cũng không chừng.

Cúc lại chợt nhớ lời người đó dặn nàng phải cầm nơi tay một bông hồng màu vàng. Cúc tự nhiên mỉm cười, nghĩ tới con người này mới ngộ nghĩ làm sao. Bà ta có vẻ bị lạm vì những phim ảnh trinh thám, gián điệp mất rồi. Cứ làm như đi trao một tài liệu quốc phòng vừa đánh cắp được ở đâu đó nên phải dãn cảnh cuộc gặp gỡ bí mật và ly kỳ như thế này.

Bỗng Cúc nhìn thấy trong tủ kính một tiệm bán tạp hóa có trưng bày nhiều loại bông vải. Nàng nghĩ người đàn bà kia chỉ nói nàng phải cầm một bông hồng màu vàng mà không nói bắt buộc phải là bông thiết hay giá. Bởi vậy Cúc thấy mình có thể vô đây mua một chiếc bông hồng bằng vải cũng được rồi, và có lẽ như vậy còn dễ coi hơn là bông thật nữa.

Đi lòng vòng một hồi tới gần mười hai giờ. Cúc trở lại khu ăn uống mua một đĩa bánh cuốn ngồi ăn. Ăn xong, nàng vẫn chưa thấy có ai tới hỏi han gì. Cúc lại mua một ly chè ngồi nhâm nhi hơn một tiếng đồng hồ nữa cũng chẳng thấy ai. Nàng nghĩ, không lẽ người đàn bà nào đó có thể đùa giỡn một cách lố bịch như vậy. Cúc không còn đủ kiên nhẫn ngồi chờ lâu hơn nữa. Nàng chán nản ra về. Nhưng Cúc có biết đâu, từ lúc nàng cầm chiếc bông hồng vàng vô khu ăn uống là Lý đã bám sát lấy nàng rồi. Mục đích của Lý hôm nay là chỉ muốn nhận diện Cúc mà thôi. Nàng thấy chưa tới lúc phải ra mặt nên cứ để Cúc chờ đợi cho tới khi nàng ra về và Lý cũng đã lái xe theo tới tận nhà Cúc. Đợi cho Cúc vô nhà xong. Lý mới lái xe tới một nơi điện thoại ông cộng gọi cho Cúc.

Khi Cúc về tới nhà, vừa cởi hết quần áo thì chuông điện thoại reo vang. Nàng lật đật chạy lại nhấc điện thoại thì đầu bên kia Lý nói:

- Xin lỗi, hôm nay tôi không nói chuyện được với chị, vì có người theo sau mà chị không biết.

Cúc cười hần học.

- Không biết tôi có nên tin chị 'nữa hay không. Làm gì có ai theo tôi đâu.

Lý nói ngay.

- Chị cho là tôi không tới đó phải không?

- Có thể như vậy.

- Tại sao?

Tại vì chị chỉ muốn đùa giỡn một cách vô ý thức. Chứ đâu có thì giờ tới nơi hẹn.

- Thế chị có muốn tôi :nói cho chị hay chị tới đó và làm gì không?

Cúc cười mỉa mai.

- Chị thử nói xem.

- Chị cầm nơi tay một bông hoa hồng màu vàng nhạt bằng vải chứ không phải bông thật có đúng hay không. Hơn nữa, tôi còn biết chị ăn một đĩa bánh cuốn và sau đó mua thêm ly chè ngồi nhâm nhi cho tới lúc ra về. Chị đi chiếc xe Toyota màu trắng và đậu ở trước tiệm phở Hòa có đúng không?

Cúc đỏ người, nàng lật đặt nói:

- Trời ơi, thì ra chị có tới đó à. Bộ có ai theo tôi nữa hay sao. Có phải anh Luận hay không?

Không có tiếng trả lời. Cúc hỏi thêm mấy tiếng nữa mới biết đầu dây bên kia đã cúp máy rồi. Nàng bàng hoàng không biết kể theo mình là ai. Không lý nào Luận có thể làm được chuyện đó. Lúc Cúc tắm rửa xong, Luận còn mệt nhoài nằm bất động thì làm sao chàng có thể theo nàng được. Nhưng ngoài chàng ra còn có ai biết nàng đi gặp người đàn bà lạ lùng kia nữa đâu. Tự nhiên Cúc thấy rờn rợn. Bây giờ phải làm sao...

Trong khi đó, Luận đang ở nhà bà Chín. Dù cho chàng mệt ngất ngư và lịm đi vào giấc ngủ vì phải quần thảo với Cúc, nhưng chỉ một lúc sau Luận từ từ tỉnh dậy. Chàng biết Cúc lật đặt tới nơi người bạn gái hẹn ăn cơm trưa nhưng chân tay bải hoải, chàng đành nằm yên. Nhấm nhát lại nghe những bước chân đi vội vã của Cúc. Linh tính cho Luận biết Cúc đang dấu chàng một điều gì bất thường. Bởi vì hơn ai hết, Luận biết con người của Cúc. Nàng không thể nào giữ được một điều gì trong lòng mà không lộ ra nét mặt.

Ngay cả tới lúc Luận chồm mình trên thân thể nàng. Điều bất thường đó đã trải dài trên da thịt Cúc. Lúc đó Luận chưa nghĩ ra vì chàng còn đang hăm hở với những cảm giác mê mị lạ lùng. Nhưng khi nằm sải chân tay thì trí óc chàng lại làm việc không ngừng, và những gì biến đổi trên da thịt Cúc lại tới với chàng.

Cũng vì vậy, Luận đã cố nán lại nhà hai ba tiếng đồng hồ mà Cúc vẫn chưa về. Sau cùng, chàng đành phải đi tới nhà bà Chín vì lẽ' hẹn bán một cái bảo hiểm cho đám người này. Nhất là bà Chín đã gọi điện thoại dục chàng hai ba lần rồi nên không thể nào chần chừ được nữa. Sau khi Luận trình bày sơ qua về các chương trình bảo hiểm ọi người nghe. Chín nói:

- Anh thấy đó, chỉ tôi và con em vợ anh Bẩy này là cần mua bảo hiểm nhất. Tôi thì vì công việc làm ăn. Còn con Lựu vì mới bảo lãnh qua, nó không được hưởng một đồng nào của chính phủ, cũng như chẳng có quyền lợi chi nên cũng phải mua bảo hiểm cho nó. Phòng khi ốm đau còn có tiền mà lo.

- Thế còn gia đình anh Bẩy đây thì sao?

Bẩy thì sĩ gãi đầu, cười hì hì:

- Tụi tôi ăn tiền xã hội nên cũng chưa cần thiết lắm.

Khất anh khi nào khá giả mới xin nhờ anh sau.

Luận gật gù.

- Cũng được, để tôi lo cho hai chị đây trước, rồi sẽ trình với anh những điều cần thiết trong trường hợp gia đình anh sau nhé. Bây giờ xin chị Chín với cô Lựu điền những điều cần thiết vô mấy cái tờ đơn này là xong ngay.

Chín cười khúc khích, nói:

- Tôi đâu có biết tiếng Anh tiếng em gì đâu mà anh bảo tôi viết chứ.

Luận mỉm cười, nói:

- Những lá đơn này chúng tôi có in cả tiếng Việt bên dưới nên chị đừng lo.

Lựu cầm tờ đơn cười cười.

Nhưng mà chị Chín cũng không đọc được tiếng Việt nữa thì ông phải lo rồi đó.

Luận vừa đưa mắt lên nhìn Bẩy định nhờ viết dùm Chín thì anh ta nói ngay.

- Xin lỗi quý vị nhé, tôi phải tới trường đón nháy đứa nhỏ đi học về rồi.

Nói xong Bẩy thì lật đặt ra cửa ngay. Bỗng Lựu la lên:

- Anh Bẩy, ai đưa em về đây?

Bấy đứng lại gỡ đầu, tỏ vẻ khó khăn:

- Em biết anh đón mấy đứa nhỏ về rồi là phải lên phi trường đón chị em liền phải không. Làm sao trở lại đây đón em được.

Lộ lệt đặt xuống mấy tờ đơn xuống bàn chạy theo Bấy, miệng nói tíu tít.

- Bà hú anh, bộ không cho em đi đón chị Bấy nữa hay sao.

Bấy nói:

- Còn vụ bảo hiểm này thì sao?.

Lộ nhanh nhẩu.

- Thôi, để hôm khác đi. Ai bảo ông này tới trễ chứ.

Bấy thì sĩ quay qua Luận cười dả lả.

- Vậy anh Luận làm ơn lo cho chị Chín đi nhé. Tôi biết con bé này nó chướng lắm. Chúng mình hẹn nhau ngày khác nhe anh.

Luận cũng không biết làm sao hơn. Chàng đành nói theo lấy lòng thân chủ mình vậy:

- Dạ... Không sao mà. Hôm nay anh chị bận thì tại mình gặp nhau hôm khác chứ có gấp gáp gì đâu.

Đợi cho hai người đi rồi, Chín mới nói với Luận.

- Anh tính dùm em coi, mua cái bảo hiểm nhân thọ khoảng một triệu thì thế nào?

19. Chương 19: Chương 19

Luận lật đặt lấy bảng chỉ dẫn giá cả chỉ cho Chín coi. Chàng không ngờ người đàn bà què quặt này lại muốn mua một cái bảo hiểm lớn như vậy. Tự nhiên Luận nhìn xuống thân thể Chín thực mau. Chàng cảm thấy ở người đàn bà này có một cái gì lạ lùng. Cái nhìn tò mò của Luận không qua khỏi mắt Chín, nàng làm bộ ngồi sát vô mình Luận nhìn bảng chiết tính giá cả rồi mỉm cười.

- Cái gì mà chỉ chút những con số như thế này làm sao em biết được. Bây giờ anh cứ điền đại cái đơn cho em đi, đem giấy tính tiền lại cho em, hàng tháng em trả anh tiền mặt cũng được.

Luận mỉm cười.

- Tôi đâu có làm như vậy được. Hãng bảo hiểm sẽ gửi giấy cho chị rồi chị viết ngân phiếu gửi cho họ. Còn phần tôi, nếu chị có thắc mắc gì cứ gọi điện thoại là tôi xin trả lời chị ngay.

Chín cười ỏn ẻn.

- Như vậy cũng được.

- Vậy chúng ta bắt đầu điền đơn nhé?

- Dạ, anh giúp dùm em chứ em có biết gì đâu.

Luận bắt đầu hỏi Chín những điều cần thiết. Khi biết rõ thân thể nàng, tự nhiên Luận cảm thấy có điều gì hứng thú trong vụ bán cái bảo hiểm này. Chàng vui vẻ hỏi:

- Chắc chị Chín làm ăn cũng khá lắm phải không?

Chín lúc lắc thân thể, cười khúc khích, nói:

- Dạ, cũng nhờ Cậu Hai Trạng. Mỗi tháng em kiếm được vài ngàn nên mới dám mua bảo hiểm để dalth như vậy chứ. Anh tính xem, em mồ côi mồ cút. Gia đình họ hàng chẳng có ai, sống ở đất nước người ta. Tiếng

Tây tiếng u chẳng biết một chữ. Lại tật nguyên như thế này mà không tự lo liệu mình thì có ngày chết không có manh chiếu mà chôn.

Luận tự nghĩ, không lý người đàn bà này lại có thể kiếm tiền một cách dễ dàng được như vậy hay sao. Chàng tò mò hỏi:

- Chắc Cậu Hai Trạng linh lắm phải không chị.

Chín gật đầu.

- Còn phải nói nữa. Cậu chết vào giờ Thần nên linh hiển vô cùng. Cậu đã từng giúp đỡ không biết bao nhiêu gia đình trong lúc khó khăn rồi đó. Chứ anh tính coi, em làm cái gì để cho người ta đem tiền tới đây cho em nhiều như vậy được.

Luận tò mò hỏi:

- Thế Cậu thường giúp người ta như thế nào?

Chín vươn hẳn người ra phía trước hãnh diện nói:

- Xin gì được đó, Cậu linh hiển vô cùng.

- Nếu tôi muốn hỏi Cậu vài câu có được không?

Chín nhìn Luận một cái thực nhanh. Trong đầu nàng tự nhiên nảy ra một ý nghĩ thực táo bạo. Theo kế hoạch của Bấy thi sĩ là chỉ cốt để dụ Luận tới đây cho Lý chơi trò ú tim với Cúc. Nhưng bây giờ Chín muốn đi thêm một bước nữa. Nàng lật đật nói:

- Được chứ, được chứ... để em mời Cậu về cho anh hỏi cái gì thì hỏi nhé. Nhưng anh phải giúp em một việc.

Luận lại tưởng Chín vói tiền. Chàng nghĩ, dù có phải đóng vài trăm cũng không sao. Vì với số tiền hoa hồng chàng vừa bán cái bảo hiểm bạc triệu này có thấm thía vào đâu Luận nói thực dễ dãi:

- Được, chị cần gì cứ xin cho biết.

- Khi em mời Cậu Hai Trạng về xác em rồi thì em mê đi, không còn biết gì nữa. Ngay cả khi tỉnh lại cũng không nhớ mình đã làm gì và nói những gì. Bởi vì Cậu nhập xác em mạnh lắm. Thường thì có anh chị Bấy ở đây đỡ xác cho em khỏi vật vã mình mẩy. Thí dụ như có thể va đầu vào tường hay té xấp té ngã không chừng. Vậy anh phải coi chừng đỡ em kéo té chết đó chứ không chơi. Anh có chịu

không?

Luận nói ngay.

- Được rồi, cái đó có gì khó đâu. Xin chị đừng có lo. Tôi không để chị té mang thương tích đâu.

Chín cười ỏn ẻn, quay qua bàn thờ cổ tình khẩn lôn tiếng cho Luận nghe thấy:

- Man Mô Thiên Linh, Địa Linh, Thánh Linh, Khổ Sắc Niệm Chơn Linh, Thần Phù Đáo Thử Cấp Cấp Mời Cậu Hai Trạng Về Xác Như Luật Lệnh...

Luận đứng phía sau nhìn chằm chằm vô thân thể Chín. Chàng cũng tò mò xem người đàn bà này dở trò gì. Từ trước tới nay, chẳng bao giờ Luận tin cái vụ tà ma đồng bóng này. Hôm nay chàng chỉ làm bộ tin tưởng để chiều lòng khách hàng. Khi Chín nhắm mắt lại, thân thể bắt đầu oằn oại, miệng ú ớ. Luận nhìn thấy ngay sự giả bộ quê mùa và kịch cỡm của cái xác Cậu Hai Trạng này. Chàng cười thầm

trong bụng và cố nghĩ sẵn những câu tâng bốc con mồi này.

Sự thực thì Chín đang đóng kịch. Nàng cũng có cái khờ khạo là tưởng Luận tin tưởng vào oai đĩnh Cậu Hai Trạng ghê lắm. Trong thâm tâm Chín đang tính một nước cờ mới. Nàng muốn dùng xác thật để cột chặt người đàn ông này vào cuộc đời nàng. Vụ y giết chồng người ta, đoạt cả vợ con lẫn gia tài Chín đã được Bấy thi sĩ và Lý kể lại rất rành mạch. Nắm được yếu tố này, lát nữa nàng sẽ làm cho y tá hỏa lên mà quì lạy trước mặt nàng như chơi.

Âm mưu của Chín sự thực làm sao qua mắt được Luận. Nhưng có điều không ai ngờ tới sự có mặt của An trong căn phòng này. Khi chàng thấy Chín lừa Luận và biết chắc là nàng không qua được mắt thẳng lưu manh này. An nảy ra một ý nghĩ phải giúp Chín mới được. Vì dù nàng làm bất cứ một điều gì gạt gẫm Luận cũng có lợi cho chàng.

Khi Chín đang làm bộ vật vã mình mẩy thì An nhảy xuống khỏi bàn thờ. Chàng c'hay thực nhanh chung quanh mấy cây đèn cây làm cho ngọn lửa rung rinh như bị gió thổi mạnh. Chín nhắm mắt không thấy gì, nhưng Luận đã thấy ngay có sự lạ đang xảy ra. Chàng bán tín bán nghi, nhìn chung quanh phòng.

Căn phòng phòng nhỏ này chỉ có chàng và Chín mà thôi Hơn nữa cửa nẻo đóng kín mít thì gió ở đâu thổi vào để mấy ngọn đèn cây kia nghiêng ngả phập phồng như vậy. Luận nghĩ là có lẽ Chín giấu một cái quạt máy phía sau bàn thờ. Chàng yên tâm chờ xem Chín còn trò gì hơn thế nữa. Bỗng Luận thấy rờn rợn vì mấy tờ giấy vàng bạc trên bàn phía dưới cũng bắt đầu lay động. Chàng không còn tự chủ

được nữa, nhào lên bàn thờ coi thực hư ra sao.

Lúc đứng dưới bàn thờ bán tín bán nghi còn đỡ. Nhưng bây giờ Luận đã biết chắc chung quanh đây không có một cái quạt máy nào cả và khi chàng leo lên bàn thờ thì đầu tóc, quần áo chàng bắt đầu bay phất phật. Một thứ gió lạnh buốt da thịt làm Luận rung mình kinh ngạc. Chàng vừa leo xuống thì Chín đã níu lấy chàng cười khúc khích bằng một giọng nói con nít nghe chói tai.

- Anh Luận à... Anh đang kiếm cái gì đó. Ôm em đi, em lạnh quá.

Luận cố lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Có phải Cậu Hai Trạng về xác chị Chín rồi đúng không?

Chín làm bộ nói:

- Anh Luận ơi, đã biết rồi sao còn hỏi ngớ ngẩn thế. Em vừa ở côi âm về nên lạnh quá. Ôm em một lát cho ấm đi anh.

Vừa nói, Chín vừa làm bộ lão đã như định té. Nàng name lấy chéo áo Luận lôi xuống làm Luận hoảng hồn níu Chín lại. Được nước, Chín ngả luôn vô người Luận và ôm cứng lấy chàng. Chiếc áo ngắn cũn cỡn bật tung hàng nút trước ngực thực dễ dàng. Bộ ngực khổng lồ của Chín lồ lộ trước mắt Luận rung rinh và trắng muốt.

Trong thâm tâm, Luận vẫn còn nghi ngờ Chín giả bộ. Nhưng những sự việc đang xảy ra quả thực là hơi bất thường. Chàng cố giữ bình tĩnh hỏi:

- Nếu Cậu Hai Trạng về thực rồi thì cho tôi hỏi vài câu được không?

Chín biết để cho Luận hỏi có thể lộ tẩy sự giả dối của nàng. Bởi vậy nàng tấn công trước.

- Anh muốn hỏi gì cũng được mà. Nhưng có người ở côi âm vừa biết em lên dương thế chơi nên gửi lời hỏi thăm anh đó.

Tự nhiên Luận phì cười vì cái trò trẻ con này. Nhưng chàng vẫn làm bộ hỏi:

- Chắc là ba má tôi nhắm lời gì cho tôi phải không?

Chín lắc đầu, nói:

- Không phải ba má anh đâu. Ông bà ấy đã đi đầu thai rồi. Người này là bạn anh thôi.

- Ai vậy?

Chín cố nói thực thản nhiên.

- Là anh An, chồng chị Cúc đang ở với anh đó mà. Tự nhiên Luận lạnh người. Không lý chuyện nhập xác này là có thực hay sao? Chàng cố lấy bình tĩnh hỏi:

- An nào. Chị Cúc ở đâu?

Chín cố làm cho Luận sợ, nàng cười lên lạnh lạnh.

- Còn An nào nữa. Cái anh chàng mà anh giết người ta bằng cách phá thẳng xe cho gây nên tai nạn, rồi lấy luôn vợ anh ta để lãnh tiền bảo hiểm đó chứ ai vào đây nữa. Không lý anh không biết thực hay sao?

Nghe Chín nói, Luận tái người. Chàng nghĩ không lý nào người đàn bà què quặt này lại biết được hết những chuyện bí mật của chàng như vậy hay sao? Còn như nếu không phải vậy thì không lý đây là hồn Cậu Hai Trọng về thực à. Trong khi Luận còn đang hoang mang thì An đứng ngay cạnh đó khoái trí. Chàng nghĩ phải làm cho anh chàng này điên lên mới được. An lại dở trò cũ. Chàng chạy nhanh chung quanh căn phòng. Gió bắt đầu nổi lên. Lúc đầu còn nhẹ nhẹ. Càng về sau càng mạnh hơn, khi An chạy thực nhanh. Âm khí tràn đầy.

Thân thể Luận bắt đầu run rẩy. Chàng không thể nào tự dối lòng được nữa. Những gì đang xảy ra trong căn phòng này quả là bất thường tới nghịch lý. Miệng chàng đắng nghét và cứng lại, nói không ra lời.

Trong khi đó Chín vẫn quện lấy chàng. Da thịt nàng mát lạnh và khiêu gợi tới cùng tột. Có lẽ nàng thấy Luận không phản ứng gì nên càng làm tới. Chín không còn níu kéo hơi hột như lúc trước nữa. Nàng công khai ôm ấp, sờ mó lại càng làm Luận hoảng hồn.

Bây giờ bàn ghế trong nhà bắt đầu lay động. Mấy ngọn đèn cầy trên bàn thờ chợt tắt, tàn lửa bay lơ lửng như ma chơi. Luận muốn tông cửa chạy ra ngoài đường, nhưng không hiểu sao chân tay chàng chết cứng, cứng đờ. Quần áo Luận đã bị lột ra tả tơi và chàng còn bị cái thân thể phì nộm của Chín ép sát xuống sàn nhà.

Hai mắt Luận mở chùng chùng nhìn đồ đạc lay động. Cái chân ghế nhích qua nhích lại, cái bàn rung rung, những cánh hoa giấy treo trên tường bay phàn phật. Trên bàn thờ tối om om, những ngọn đèn cầy đã tắt hết mà ở đó lại không có đèn điện. Bức tượng Cậu Hai Trọng lớn như người thực, hai mắt làm bằng thủy tinh chiếu sáng lấp lánh. Trong nhà chỉ còn một chiếc đèn trên vách lại chiếu thẳng vô chỗ Luận và Chín đang quần thảo nhau.

Những âm thanh ma quái của đồ đạc lay động kèn kẹt từ chân ghế cho tới bông hoa phành phạch, và nhất là gió lạnh từ đâu bốc những bụi bậm xoay tròn như cơn lốc quanh mình Luận và Chín càng làm cho tâm thần Luận bấn loạn.

Tiếng Chín vẫn rên rỉ tới chói tai.

- Ôm em đi anh ơi. Em đã làm tất cả cho anh rồi đó.

Chín nằm sải tay bên cạnh Luận, nhưng phần thân thể bên dưới vẫn còn đè lên mình chàng. Da thịt dính sát, ướt át và nóng hôi hổi. Chính nàng cũng không ngờ mình bạo phỉ như vậy. Không hiểu sao thân thể Luận có một sức hấp dẫn lạ kỳ. Chín đã không tự chủ được bản thân mình như dự tính lúc ban đầu. Khi nàng luồn tay vô mình chàng thì hầu như quên hết trời đất, chỉ còn lòng ham muốn dục vọng ngút trời.

Nàng đã vùng vẫy như một con mãnh thú trước miếng mồi tươi trong cơn đói khát lâu ngày. Bây giờ thì thân thể rã rời...

Trong lúc đó tâm thần Luận đã hoang mang và sợ hãi tới cùng cực, cơ hồ chàng muốn xỉu đi. Bỗng nhiên tất cả đều im lặng. Gió ngừng thổi, bàn ghế đứng yên. Những bông hoa cũng thôi rung động và Chín thì nằm như một xác chết. Cái im lặng của một bãi tha ma lúc về đêm vắng người.

Luận nhồm dậy. Chín vẫn nằm yên. Chàng nhìn quanh rồi co chân lên hất mạnh thân thể Chín qua một bên và vội vàng kéo chiếc quần dài đã bị tụt xuống tới chân lên che đi phần thân thể trần truồng của mình.

Chín từ từ quay đầu lại, rên rỉ:

- Anh... anh làm gì đó?

Luận hoảng kinh, vùng dậy thực nhanh, ôm quần chạy thực mạng ra cửa. Nhưng khi tới nơi mới biết không mở được vì cửa đã khóa chặt bằng ổ khóa phải cần chìa mới mở được. Chàng sợ hãi quay lại. Chín đã lết tới phía sau chàng tự hỏi nào. Nàng ôm lấy chân chàng, cổ nhướn người ép sát má vô đùi Luận, nói như khóc:

- Tại sao... tại sao anh nỡ đối xử với em như vậy?

Luận lấp bắp, hỏi:

- Em... em không phải là Cậu Hai Trọng nữa phải không?

Chín nghĩ vừa rồi đã như vậy, bây giờ cần gì phải dấu diếm nữa. Nàng chỉ dùng danh nghĩa Cậu Hai Trọng để dễ thông qua phút khó khăn ban đầu nên buột miệng:

- Làm gì có Cậu Hai Trọng nào nữa chứ. Không lý ăn nằm với nhau như vậy mà anh còn không biết là em nữa hay sao!

Sự phấn nộ trào dâng trong Luận thực nhanh, chàng vừa định dơ tay lên sáng cho Chín một cái bạt tai thì chợt nghĩ; phải hỏi cho ra lẽ vụ tai nạn xe của An làm sao mà con mụ này biết mới được. Đó là vấn đề sống chết chứ không phải chuyện chơi. Luận làm bộ sợ sệt, ngồi xuống, ôm lấy đầu Chín hỏi:

- Như vậy là vừa rồi em thương anh chứ không phải Cậu Hai Trọng nhập vô xác em hả?

Rồi không để cho Chín kịp nói gì, Luận tiếp luôn:

- Em tệ thì thôi. Làm anh sợ hết hồn nên mất hết hứng thú. Nếu em nói trước, chúng mình cả hai cùng có những giây phút sung sướng có phải hay hơn không.

Chín cười khúc khích, hí hửng nói:

- Dù sao em cũng là đàn bà con gái mà, nếu không giả bộ Cậu Hai Trọng nhập xác thử hỏi làm sao em dám đụng tới anh như vậy.

Luận cố nén giận, mơn trớn nói:

- Bây giờ thì em không cần giả bộ nữa cũng có thể ân ái với anh rồi phải không?

Chín cười khúc khích.

- Anh có sợ nữa không. Ầm em vô trong buồng đi.

Đã có chủ ý trong đầu, Luận luồn ngay hai tay bẻ bồng Chín lên, đưa vô phòng ngủ của nàng. Vừa được đặt xuống giường, Chín đã ôm ghì lấy Luận, hôn lên môi chàng nóng bỏng. Dù giận con đàn bà què quặt dâm dăng này tới ói máu, nhưng Luận vẫn phải đóng kịch yêu đương với hết khả năng của mình. Nhưng chỉ một lúc sau, Luận khám phá ra ở thân thể của Chín có điều gì bất thường một cách hứng thú. Hai đùi nàng kẹp chặt lấy hông chàng và di động như một cái cối xay làm cho chàng run lên một cách dễ dàng. Những bắp thịt đang teo lại vì cơn sợ hãi vừa qua bỗng chốc cương cứng lên, phồng to như chưa bao giờ chàng thấy, kể cả những lúc chàng uống thuốc kích thích tình dục.

Trong cơn cuồng say của Chín, Luận thừa cơ hỏi:

- Tại sao em biết hết chuyện của anh vậy?

Chín buột miệng:

- Em đâu có biết gì, thằng cha Bầy thi sĩ biểu em làm gì thì làm thôi mà.

- Nhưng làm sao y biết rõ đời tư anh như vậy?

Chín cười lại khúc khích. Nàng cũng muốn tỏ mình có chút quan trọng nên nói;

Thực sự thì thằng Bầy thi sĩ cũng chẳng biết gì. Tất cả đều do Cậu Hai Trọng nhập vô xác em nói cho y hay thôi.

- Nếu vậy thì em cũng phải biết chứ. Tại sao lại nói y nói lại?

Chín vít đầu Luận xuống hôn lên môi chàng thật mạnh rồi nói:

- Anh quên là khi Cậu Hai Trọng nhập vô xác em thì em không còn biết gì nữa hay sao?

Luận à lên một tiếng, chàng đã nắm được đầu mối câu chuyện. Tuy nhiên, điều làm cho chàng còn thắc mắc là tại sao trời đất mênh mông. Thế gian biết bao nhiêu chuyện mà duyên cớ gì Bầy thi sĩ lại chiếu cố tới chàng như vậy. Luận hỏi tới:

- Có một điều anh không hiểu là tại sao Bảy thi sĩ, cũng như Cậu Hai Trạng, đối với anh là những người xa lạ. Tại sao họ lại biết tới anh mà tìm hiểu đời tư anh như vậy?

Chín thực thà kể hết lại mọi chuyện, Cậu Hai Trạng có một người bạn tên là An, mấy tháng trước dắt nhau tới đây nhờ xác nàng nói với Bảy thi sĩ giúp dọn vụ này. Bởi vậy mọi người mới biết câu chuyện xảy ra là như thế.

Luận nghe Chín nói lạnh người. Tóc tai dựng đứng lên. Chàng có cảm tưởng như An đang đứng đâu đây ý nghĩ của Luận cũng không sai là bao nhiêu, vì quả thực An đang nằm sát ngay bên cạnh hai người. Chàng thấy Chín tiết lộ hết câu chuyện, nhưng không biết phải làm sao. Lúc này khi Chín đề An ra, chàng đã cố giúp nàng tạo lên cảnh ma quái trong căn phòng. Cũng vì quá cố sức mà chỉ một lúc sau, An nằm vật ra, không còn nhúc nhích được nữa. Thân thể chàng như muốn tan ra mây khói. An lo sợ cho sự an nguy của Cúc, vì một khi Luận biết âm mưu đã bại lộ. Nhất định y không để cho Cúc yên thân. Cái đó cũng chẳng lạ lùng gì, vì phải bảo vệ cho sự sống còn của chính bản thân Luận mà y sẽ có những hành động nguy hiểm không sao lường trước được.

Quả đúng như ý nghĩ của An. Khi Luận trở về nhà. Chàng thấy Cúc đang ngồi coi truyền hình liền làm bộ tới sát bên cạnh hỏi:

- Em đi ăn cơm với bạn có vui không?

Từ lúc Cúc nghe người đàn bà lạ nói có người theo dõi nàng. Cúc thấy không còn ai hơn là Luận. Bởi vậy nàng trả lời nhất gừng.

- Không lý anh không biết nữa hay sao mà còn phải hỏi em.

Câu trả lời của Cúc vô tình làm cho Luận nhớ lại thực rõ những gì Chín tiết lộ vừa rồi. Chàng ngồi xuống sát bên Cúc cố lấy bình tĩnh dò dẫm.

- Em biết hết rồi phải không?

Cúc lại tưởng Luận nói nàng biết hết chuyện Luận theo sau lưng nàng hồi trưa nên thản nhiên nói:

- Em nghĩ những chuyện gì mình không muốn cho người khác biết thì đừng nên làm là tốt hơn hết. Còn như đã làm rồi thì còn sợ gì ai biết hay không nữa chứ.

Thân thể Luận run lên. Chàng nhìn thấy tất cả công lao khó nhọc từ trước tới nay bỗng dưng tan ra mây khói và còn có cơ nguy vọt từ dưới chân không phải chuyện chơi. Luận nghiêng rằng, tự nhiên cơn giận dữ bốc lên bất ngờ. Chàng thấy chính mình mới là kẻ bị lừa để giết người đoạt của cho người khác hưởng. Bây giờ chàng mất cả chì lẫn chài và còn lại trở thành kẻ tội phạm nữa. Luận như muốn nổi cơn điên lên, nắm lấy tay Cúc gằn giọng:

- Bây giờ mày tính sao đây. Tao không dễ gì ở tù để ày hưởng nguyên số tiền mới lãnh ra đâu.

Câu nói bất ngờ của Luận làm Cúc choáng váng. Không phải vì lời nói lỗ mãng và hành động vũ phu của Luận mà là nàng vừa chợt hiểu hết ý nghĩa úp mở của người đàn bà lạ trong điện thoại. Thì ra đó là sự thực, một sự thực không thể nào tha thứ được. Nàng hất tay thực mạnh, hét lên:

- Thì ra mày là tên giết chồng tao thực sự...

Câu nói vừa buột ra khỏi miệng thì Luận đã chồm lên, đè nàng xuống sàn nhà. Hai tay y bịt chặt miệng Cúc lại, không cho la. Cúc vùng vẫy dữ dội, nhưng cũng vô ích. Luận đã dùng cả hai chân đè lên hai cánh tay nàng. Y ngồi chồm hóm trên ngực Cúc, nghiêng rằng bịt miệng nàng lại. Hai bàn tay hộ pháp ấy choàng cả lên mũi Cúc làm nàng nghẹt thở. Chỉ vài phút sau Cúc đã đứng tim chết ngạt mà chính Luận cũng chưa biết y đã giết nàng rồi...

Hồn Cúc vừa xuất ra. Tiếng rít của quỉ đầu trâu mặt ngựa đã vang rền. Trong lúc còn đang ngơ ngác, bỗng Cúc thấy có một luồng gió thực mạnh thổi thốc tới, cuốn nàng lên không bay đi vun vút. Cúc sợ hãi nhắm nghiền mắt lại. Tiếng rít của quỉ đầu trâu mặt ngựa thật giận dữ như gào từ từ xa dần. Cúc cảm thấy có một người đang ôm ngang hông nàng bay trên gió thực mát mẻ và dễ chịu. Nàng từ từ mở mắt ra nhìn và không thể nào tin được An đang ôm nàng bay trên mây. Tiếng chàng thì thầm:

- Em đừng sợ. Quỷ đầu trâu mặt ngựa không bắt được chúng mình đâu. Tụi nó chỉ có thể bắt được các hồn ma trên mặt đất, còn khi có người biết nhảy lên mây thì chúng đành về chịu tội với Diên Vương thôi.

Cúc ngơ ngàng hỏi:

- Tại sao anh biết được những phép thần thông này.

An từ từ kể lại hết mọi chuyện cho Cúc nghe. Nàng không ngờ mình bị Luận gạt một cách ngu si như vậy. Cúc nghiêng răng nói:

- Em nhất định sẽ không để cho tên sát nhân này yên được An gật đầu, nói:

- Nhất định là phải trả thù rồi. Nhưng trong lúc này hãy tạm lánh mặt một thời gian đã. Tụi quỷ đầu trâu mặt ngựa chưa quên em đâu.

- Như vậy phải làm sao hả anh?

- Chúng mình sẽ kiếm một ngôi chùa nào đó núp. Nơi đây vừa có hương hoa mà sống, vừa tránh khỏi được tai mắt của quỷ đầu trâu mặt ngựa một cách dễ dàng.

Cúc mừng rỡ, nàng không ngờ mình vẫn còn có thể sống với An một cách thần kỳ như vậy...

20. Chương 20: Chương 20

Đã hơn một tuần lễ nay, từ khi giết Cúc, bỏ trong chiếc thùng phi lớn, trộn xi măng, đổ hồ. Luận sống trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Mặt mũi chàng teo lại và nhăn nhoe một cách nhanh chóng. Chàng có cảm tưởng mình già đi cả mấy chục tuổi.

Khi trộn hồ, đổ bê tông trong nhà kho để dấu xác chết Cúc, chàng đã yên tâm vì như vậy là khá an toàn. Nhưng bây giờ mới không biết phải làm sao thủ tiêu cái thùng phi đầy xi măng và đá sỏi nặng cả tấn này ra khỏi nhà đây. Không lý cứ để cái thùng phi nằm chình ịch như vậy trong nhà được mãi hay sao.

Dù cho có qua mặt được mọi người, nhưng đêm đêm hồn ma ám ảnh làm Luận không thể nào chợp mắt được.

Tiếng ằng ặc của Cúc trước khi tắc hơi cứ réo lên trong tai Luận từng hồi như nàng muốn về đòi mạng. Nếu cứ phải sống mãi như thế này, chắc chắn Luận sẽ điên lên mà chết chứ không thể nào chịu nổi.

Đã như vậy, Chín và Bảy thì sẽ còn gọi điện thoại cho chàng liên tục. Luận đã để máy trả lời tự động là chàng và Cúc đi nghỉ mát xa cả tháng mới về, nhưng những cú điện thoại này' cũng làm cho tâm thần chàng bấn loạn không ít. Đám người này thật là nguy hiểm, chúng đã biết hết hành động của chàng. Cái chuyện ma quỷ không khi nào Luận tin được. Chắc chắn phải có nguyên do nào để cho họ biết được việc làm của chàng.

Bởi vậy, dù muốn hay không, Luận cũng phải truy cho ra và thủ tiêu cái đám người này đi càng sớm càng tốt. Nếu không, vụ giết An và Cúc, chắc chắn sẽ đưa chàng lên ghế điện ngồi mà về chầu Diên Vương rồi.

Đã hơn một giờ khuya mà Luận vẫn không sao chợp mắt được. Chàng nghĩ phải làm một cái gì để phá tan không khí ma quái này mới được. Chợt nghĩ tới Chín, người đàn bà đồng bóng mang danh Xác Cẩu Hai Trạng. Luận chợt có ý nghĩ táo bạo: Tối nay chàng sẽ mang cô nàng này về đây ngủ, và dùng nàng giết tất cả mọi người.

Nghĩ vậy là Luận làm liền. Nhấc điện thoại lên gọi cho Chín. Chuông điện thoại reo cả chục lần mới thấy tiếng Chín lè nhè đầu dây bên kia.

- Alô... ai đó...

- Luận đây, em còn nhớ anh không?

Tiếng Chín mừng rỡ:

- Ủa, anh Luận hả. Anh trốn đâu mà bây giờ mới thấy tiếng.

Luận nói dối thực tự nhiên.

- Anh vừa đưa Cúc đi Hạ Uy Di về, nhớ em quá nên về tới nhà giờ này cũng phải gọi điện thoại cho em ngay.

- Thế chị Cúc đâu rồi?

- Cúc còn muốn ở lại Hạ Uy Di phơi nắng thêm mấy ngày nữa. Anh phải về trước lo công chuyện làm ăn chứ.

Chín có vẻ hớn hởi.

- Vậy anh có thì giờ ghé chơi em nhé. Nhà đơn chiếc quá, buồn ghê đi anh ơi.

- Ủa, vậy vợ chồng Bấy thì sĩ đâu?

- Anh chị ấy đâu có ở với em. Họ chỉ qua đây mỗi ngày vài tiếng trong công chuyện làm ăn thôi mà. Em ở một mình cô đơn quá đi anh.

- Vậy anh tới đón em đi chơi bây giờ có được không?

- Chín mừng rỡ.

- Anh có nói thực không đó?

- Nhưng em có ngại khuya quá rồi không?

- Đối với em đâu có giờ giấc gì, anh tới lúc nào lại không được. Nhất là bây giờ không có khách khứa gì, chúng mình lại càng dễ... tâm sự phải không anh?

Luận biết tính dâm dật của người đàn bà này. Chàng chợt nghĩ tại sao không nhân cơ hội này chở bồng cô nàng tới đây cho rồi. Luận nói ngay:

- Nếu vậy em sửa soạn đi, đừng cho ai hay anh tới ngủ với em đêm nay nhé.

Chín cười khúc khích:

- Nhất định là như vậy rồi, ngu gì mà cho người thứ ba biết mình có cục vàng chứ.

- Vậy anh tới liền bây giờ đây.

- Dạ, em chờ anh.

Chỉ vài phút sau, Luận đã có mặt ở nhà Chín. Nàng lết ra mở cửa cho chàng mà mặt mày tươi rói. Luận bồng Chín lên, cẩn nhẹ vô tai nàng thì thầm:

- Anh nhớ em ghê đi.

Chín cười khúc khích thực dâm dăng.

- Vậy thì bé em vô phòng đi.

Như đã có dự tính trong đầu, Luận nói ngay:

- Em có muốn anh bế em về phòng anh không?

Chín tưởng Luận nói chơi, cười cười hùa theo.

- Ờ anh bế em tới đó đi.

Luận ẵm luôn Chín ra ngoài, tiện tay chàng đóng cánh cửa lại. Chín tưởng Luận làm bộ lại cười khúc khích, nói:

- Ờ phải đó anh ẵm em đi chơi đi.

Nhưng chỉ một giây sau, Chín thấy Luận làm thật. Chàng ẵm nàng ra xe. Mở cửa đặt nàng ngồi xuống ghế. Chín há miệng ngạc nhiên, la lên nho nhỏ:

- Anh... anh Luận à, bộ anh tính đưa em về nhà anh thực đó hay sao?

Luận cười hì hì, nói:

- Cả đời có bao giờ anh nói rờn chơi cái gì đâu.

Vừa nói, chàng vừa chui vô xe mở máy. Chín hơi bối rối, hỏi:

- Anh không sợ chị Cúc về bắt tử hã?

Luận mỉm cười.

- Vé máy bay anh đã mua trước rồi. Còn hai tuần nữa cô ta mới về được. Em có dám ở với anh hai tuần lễ không?

Chín lấy tay đập đập lên vai Luận liên tục.

- Anh đừng có làm thực nữa đó nhe. Em nhất ba cái vụ này lắm đó. Tối nay bắt cóc người ta về nhà anh đã là quá lắm rồi. Còn ở đó mà nói hai tuần lễ nữa hay sao?

Luận cười hì hì, nắm lấy tay Chín, đưa lên môi hôn nhẹ một cái.

- Da em thơm như thế này, anh còn muốn bắt cóc em cả đời nữa chứ nói gì có hai tuần lễ.

Chín ngả đầu vô vai Luận sung sướng nói:

- Anh có nói thực không đó, nếu anh không có chị Cúc, em dám theo anh luôn lắm đó.

Luận đã biết phải làm gì với người đàn bà dâm đang này. Chàng luồn một tay vô vạt áo ngủ mỏng manh của Chín. Nàng rên lên nho nhỏ, thì thầm:

- Coi chừng người ta nhìn thấy nghe anh.

Mắt vẫn nhìn về phía trước lái xe, Luận nói:

- Em thử nhìn coi ngoài đường có ai đi lại giờ này không?

Chín cười khúc khích.

- Anh khôn quá đi.

Luận không nói gì nữa. Bàn tay chàng đã thay cho ngôn ngữ mà Luận biết chắc Chín cần hơn bất cứ âm thanh nào trong lúc này. Đường phố vắng hoe, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chạy ngược chiều thực mau. Khi đưa Chín về nhà rồi. Luận mới thung thảng thay quần áo leo lên giường nằm bên cạnh nàng.

- Nhà anh lớn quá đi.

Luận gác một chân lên bụng Chín, nói:

- Đây có phải nhà anh, ở nhờ thôi mà.

Chín cố tình ẵm ở nói:

- Anh hốt cả ỏ rồi còn làm bộ nói ở nhờ mới ở đậu nữa hay sao?

Câu nói gần xa này làm cho Luận nghĩ ngay tới mục đích đưa Chín về nhà đêm nay. Chúc xịu nữa da thịt Chín đã làm chàng quên đi điều sống chết này. Luận cố cười hề nê, nói:

- Anh phải phục cả em lẫn vợ chồng anh chàng Bẫy thi sĩ của em. Nếu tụi em là cảnh sát thì anh bỏ đời rồi.

Chín cười khúc khích, ôm cứng lấy Luận. Chưa bao giờ nàng thấy chủ quan như lúc này. Quần áo nàng buột tung ra để da thịt cọ sát thực sự trên da thịt Luận, và Chín chồm lên, không cho Luận nói nhiều hơn nữa. Nàng thừa thông minh để hiểu rằng; giờ này Luận đang nằm trong bàn tay nàng. Có cái gì nàng muốn mà Luận còn dám từ chối nữa. Xác thịt và tiền bạc trải dài ra trước mắt. Nàng phải hưởng thụ Chín rập người xuống và rít lên vì sướng khoái...

Sáng hôm sau nàng dậy thực trễ. Chín ngạc nhiên nghĩ thấy mùi thức ăn thơm phức bay vô phòng ngủ. Nàng nhồm dậy gọi lớn:

- Anh Luận ơi.

Có tiếng Luận ở phòng ngoài trả lời:

- Em thức dậy rồi hả?

- Anh làm gì đó?

- Làm một bữa tiệc thật linh đình để đãi khách quý của anh.

Chín làm bộ nói:

- Nếu vậy thì em phải về gấp cho anh tiếp khách chứ.

Luận cười ha hả:..

- Như thế thì còn ai là khách nữa đây?

Nói xong Luận vội vàng móc túi lấy gói thuốc độc đổ vào chén nước mắm. Xong xuôi, chàng vô phòng ngủ. Chín vẫn nằm sải chân tay trên giường. Nàng chỉ dùng chiếc mền đắp lên hai chân để che đi phần thân thể tàng tật ấy.

Trước tấm thân vung lên đầy ăm ắp của Chín, Luận tự nhiên thấy tiếc rẻ bắt buộc phải giết đi người đàn bà này. Tối hôm qua, chàng không ngờ Chín đã đưa chàng vào giấc mộng mây mưa từ trước tới giờ chàng không thể nào tưởng tượng ra được.

Luận nhào lên giường, ôm chầm lấy Chín làm nàng ré lên cười sắc súa. Bờ môi Luận lùa qua miệng nàng thực nhanh. Chín ngậm lấy lưỡi Luận xoay tròn trong miệng. Nàng rên lên khi bàn tay chàng mò xuống dưới.

- Em à...

- Anh nói gì cơ?

- Anh muốn em gọi điện thoại cho vợ chồng anh Bẩy và cô em vợ anh ấy tới đây mình ăn cơm một thể. Bữa tiệc này anh bày ra để ra mắt đảng gái đó.

Chín cười khúc khích.

- Có thực không đây?

- Chứ còn cái gì nữa.

Chín lấy một ngón tay dí vô đầu Luận làm bộ đay nghiến.

- Tối hôm qua chú rể động phòng rồi. Sáng hôm nay mới làm tiệc ra mắt đảng gái hay sao?

Luận cười thực tươi nói:

- Nếu vậy thì bữa tiệc này để tạ tội vậy.

Chín ôm lấy đầu Luận ghì vô ngực mình.

- Sao mà anh khéo ăn nói quá đi. Em có thể chết vì anh được rồi đó.

Luận nói nửa đùa nửa thực.

- Khoan chết đã em. Hãy gọi điện thoại cho đủ mặt họ hàng nhà đảng gái tới dự tiệc rồi hãy chết cũng không muộn mà. Anh hứa tối nay sẽ đưa em lên thiên đường.

Chín cười khúc khích. Nàng có biết đâu Luận vừa báo trước giờ tử cho cả đám mà không hay. Chín van tưởng Luận nói rộn chơi như những câu pha trò từ chợ tối tới giờ. Nàng nhắc ống điện thoại lên vừa ấn nút gọi cho vợ chồng Bẩy thì sĩ, vừa nói:

- Được rồi, để tối nay xem ai chết trước.

Luận chỉ cười hì hì không nói gì thêm nữa. Chàng nghĩ tới gói thuốc độc vừa đổ vô nước mắm đủ giết cả chục người chứ không phải thường. Chắc chắn đám người này phải biến khỏi trái đất cũng như vợ chồng An trước đây. Cái chết của họ là mạng sống của chàng. Luận nghĩ không thể nào lên ghế điện lãnh án tử tội được. Chàng còn cả triệu bạc trong ngân hàng. Còn cả mối tình dang dở của cô gái mới lớn lên đang sẵn sàng hiến dâng trọn vẹn cả hồn và xác cho Luận. Mấy hôm vừa rồi, lấy cớ lên San Francisco mua đồ cưới Luận có ghé thăm Hoa, chàng thừa biết nàng còn yêu chàng, nhưng vì Luận đã công bố làm đám cưới với mẹ nàng nên Hoa ở vào thế kẹt. (Truyện từ CoiThienThai.Com)

Lúc đầu chàng biết Hoa thù chàng kinh khủng, nhưng sau một thời gian, Luận đã làm cho nàng tin tưởng rằng chính chàng mới là người khổ tâm. Luận bịa ra chuyện mẹ Hoa mò vô phòng chàng và trước sự căm rở của xác thịt, chàng đã phải chịu thiệt thòi ẹ nàng toan tính mọi bề.

Lúc đầu Hoa không tin. Về sau Luận đem nàng so sánh với mẹ nàng và đi đến kết luận: Chàng đâu có phải là một thằng ngu mà bỏ một người yêu môn mớn đào tơ, sẵn sàng dâng hiến để đi lấy một bà già bao giờ. Lúc ấy Hoa đã ngã vào lòng chàng khóc sụt sùi. Nàng nói:

- “Tại sao anh không can đảm nói lên sự thực để mẹ em hiểu?”

Luận đã giải thích rằng; nếu làm như vậy, không đời nào mẹ nàng chịu cho chàng cưới Hoa cả. Khi ấy chàng sẽ mất tất cả. Thà chấp nhận tình trạng này để còn có thể gần nhau mà toan tính con đường khác.

Ngày hôm đó, chính Luận cũng không hiểu tại sao Hoa lại có thể mù quáng mà tin tưởng chàng như vậy. Nhưng chàng đâu có ngờ. Cái đêm Giáng Sinh hôm ấy đã làm đảo lộn cuộc đời con gái của Hoa. Nàng không còn trong trắng như Luận tưởng nữa. Nhưng nếu chỉ có như vậy, chưa chắc Hoa đã như bây giờ. Bởi vì sau đêm hôm đó. Hoa đã sống bữa bãi như bất cứ một cô gái hư thân mất nết nào khác. Những chuyện ái ân đối với nàng như chuyện ngoài da mà thôi. Tâm hồn nàng trống vắng và lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Bởi vậy khi Luận tới với nàng, Hoa đã bám víu vô chàng như một chiếc phao sau cùng của cuộc đời. Nàng không cần biết đó là giả dối hay là một sự thực phũ phàng. Nhưng dù gì chăng nữa, nàng cũng cần chàng trong lúc này.

Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là Luận sẽ quét sạch những chướng ngại vật trước mắt. Chàng sẽ đưa Hoa đi thực xa để hưởng trọn ân ái suốt cuộc đời này. Sau bữa cơm. Bất quá chàng sẽ lại trộn hồ và xi măng làm thêm bốn cái quan tài bằng bê tông nữa là xong. Lúc ấy còn ai biết được chuyện gì chàng đã làm.

Nhưng có một điều Luận không ngờ tới. Hai oan hồn đang theo sát bên cạnh chàng từ mấy bữa nay. Sau khi chạy trốn quí đầu trâu mặt ngựa vài ngày. Hồn An và Cúc trở lại nhà theo dõi hành động của Luận.

Cúc đã biết tất cả hành động bỉ ổi của Luận. Nàng không thể nào ngờ được, con người trông bề ngoài hào hoa mã thượng như vậy mà lại nham hiểm và độc ác như thế.

Cúc bảo An:

- Bây giờ tụi mình phải làm sao cứu đám người này được hả anh?

An buồn bã thở dài:

- Quyền năng của chúng mình có giới hạn. Như em biết đó, bữa hôm anh cố chạy thực nhanh ở nhà bà Chín để làm di chuyển các vật trong nhà, hù thẳng Luận thì chỉ vài phút sau thân thể muốn rã ra, tan vào mây khói. Bởi vậy nên không dám làm gì nữa.

- Nếu thế chúng mình chỉ còn biết dương mắt ra nhìn thẳng sát nhân này giết hết người này tới kẻ khác thôi hay sao?

Nghĩ ngợi một lúc, An nói:

- Nếu chúng ta hợp sức lại may ra có thể làm nên chuyện.

Cúc hớn hờ hỏi:

- Phải làm sao?

- Chúng mình sẽ thay phiên nhau chạy, đứa nọ mệt, đứa kia tiếp. Cứ như thế may ra có thể làm cho đồ đạc trong nhà di chuyển mà mình không phải phí sức nhiều.

Cúc mừng rỡ bảo An:

- Như vậy thì yên rồi, chúng mình cứ như thế mà làm nha anh.

Cúc vừa nói xong thì vợ chồng Bầy thi sĩ và cô em vợ lúu díu dắt nhau vô nhà làm cho cả hai cùng khấn trương hơn. Cái chết của bốn mạng người chỉ còn trong gang tấc sẽ xảy ra. Không biết biện pháp vừa nghĩ ra có cứu được họ không. Vừa lúc ấy Cúc và An thấy Luận nắm tay Bầy thi sĩ nói:

- Anh chị tới đây tôi mừng lắm. Xin mời vô nhà chơi.

Mọi người tươi cười bước vô nhà. Bầy thi sĩ nhìn ngang ngửa, chàng không ngờ căn nhà này đẹp và sang trọng như vậy. Từ hồi qua Mỹ tới giờ, chàng chưa thấy có người Việt nào ở căn nhà lớn và đẹp như thế này. Trong đầu Bầy thoáng qua một ý nghĩ táo bạo. Chàng ghé sát tai Luận làm bộ nói nhỏ nhỏ nhưng đủ để mọi người nghe thấy:

- Anh đúng là con chuột sa hũ nếp rồi đó, giàu sang như thế này thật là sung sướng quá đi. Không biết có lúc nào anh nghĩ tới tội nghèo khổ này không đây.

Luận hiểu ngay Bầy thi sĩ muốn nói gì. Chàng nói ầm ờ:

- Tôi chắc chắn có ngày các bạn dọn về đây ở chung để cùng hưởng phú quý vinh hoa với nhau mà.

Bầy thi sĩ cười hì hì:

- Không dám, không dám đâu. Còn vợ và con của ông An ngờ ngờ ra đó chứ đã yên đâu.

Luận ghé sát vô tai bầy thi sĩ nói nhỏ nhỏ:

- Anh có dám giúp tôi cho con vợ nó theo chồng luôn không.

Bầy thi sĩ nghĩ Luận nói chơi nên cười lớn, nói:

- Đại ca đừng có dọa thằng em này nghe.

Luận làm bộ nghiêm nét mặt, nói thực nhỏ vô tai Bầy thi sĩ:

- Tôi không nói chơi đâu. Anh tính coi, giết thằng chồng rồi ở với con vợ nó như thế này cũng ngộp ngạt lắm.

Tôi muốn nhổ cái gai này đi càng sớm càng hay thôi.

Lòng tham chợt nổi lên, Bầy thi sĩ hỏi:

- Anh không nói chơi đó phải không?.

Luận lại làm bộ nghiêm nét mặt, nói:

- Vụ này tôi đã nói với em Chín rồi. Tối qua chúng tôi ngủ với nhau cả đêm, bây giờ còn cái gì phải dấu diếm nữa chứ.

- Vậy anh tính sao?

- Cái đó không phải là điều quan trọng.

- Còn cái gì nữa?

Luận nghiêm nét mặt nói:

- Điều quan trọng là anh có thực lòng hợp tác với tôi hay không thôi.

Bầy thi sĩ nắm lấy tay Luận bóp mạnh:

- Tưởng gì, cái này đại ca~ có thể tin ở thằng em này mà.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, cả An và Cúc cùng nổi giận đùng đùng. Cúc nói:

- Mình vừa nghĩ kế cứu nó mà bây giờ nó lại nghĩ kế hại mình. Cái số tội này chết tới nơi rồi. Thôi mặc kệ chúng nó anh ơi.

An gật đầu.

- Như vậy cũng xong.

Cả hai ngồi nhìn mọi người vô' bàn tiệc. Tất cả ăn uống ngon lành. Không ai để ý tới Luận không bao giờ chấm nước mắm và chỉ một lúc sau, bốn cái thầy gục xuống ngay bàn ăn ngay. Không nói được một lời nào trước khi chết. Cũng vừa lúc đó, tiếng rít của qui đầu trâu mặt ngựa lại réo lên. An la lớn:

- Cứu chúng nó, chạy mau đi em.

Cúc nhanh trí, chụp ngay lấy vợ Bấy thi sĩ và cô em bay tuốt lên trời. An cũng ôm gọn Bấy thi sĩ và Chín nhảy theo vợ Đám qui đầu trâu mặt ngựa lại bắt hụt một lần nữa. Chúng ngờ ngác và tức giận rít lên những âm thanh rợn người rồi biến đi thực nhanh.

Những chuyện xảy ra ở thế giới vô hình sát ngay bên cạnh nào Luận có hay biết gì. Chàng hí hửng ôm từng thầy ma đem xuống nhà kho, dấu ở góc nhà rồi ra phố mua bốn cái thùng phi và sỏi cát cùng xi măng đem về nhà. Một mình Luận hì hục khuôn vác từ sáng tới chiều mới xong.

Tối nay chỉ còn việc nhét những thầy ma kia vô thùng phi, trộn hồ đổ vô nữa là xong. Mọi chương ngại vật đã quét sạch, chưa bao giờ Luận cảm thấy thơ thới hơn lúc này.

Chàng nghỉ một hồi rồi lại tiếp tục công việc cho xong. Luận không dám để lâu sợ lộ chuyện. Hơn nữa, những thầy ma này để lâu có mùi bay sang hàng xóm rất dễ lộ.

Chàng xuống nhà kho. Người đầu tiên là Bấy thi sĩ. Luận ôm cái thầy ma đã lạnh ngắt nhét vô thùng phi. Thân hình cao lêu nghêu của Bấy thi sĩ làm Luận chật vật lắm mới nhét vô được cái thùng phi này. Chàng trộn hồ và đổ đầy thùng phi liền. Chỉ vài chục phút sau, thầy ma của Bấy thi sĩ đã nằm yên trong một cục bê tông sỏi đá. Mồ hôi ra ướt áo Luận ngồi xuống bên xác chết của ba người đàn bà. Bỗng chàng nhớ tới cuộc mây mưa tối qua với Chín. Luận đưa tay kéo mạnh hàng nút áo trước ngực thầy ma của Chín. Bộ ngực trắng muốt tới tái xanh của nàng vươn lên lồ lộ thật lớn. Có lẽ vì xác chết đã cứng lại nên bộ ngực đứng thẳng, không còn xò xề như lúc còn sống lại càng làm Luận thấy háo hức. Chàng rà một tay lên khuôn ngực nàng. Bỗng Luận thất kinh rút tay lại, lui ra xa vì khí lạnh từ thân thể Chín truyền vô tay chàng tới rợn người.

Tà áo Chín hình như cũng bay phần phật. Chiếc khăn che mặt Chín tự nhiên bay qua bên cạnh. Chàng giật mình nhìn thấy miệng nàng ứa máu, chảy loang lổ cả xuống cổ áo. Những chiếc khăn che mặt vợ Bấy thi sĩ và cô em vợ cũng bay sang một bên. Cả hai khuôn mặt cùng tái mét, miệng ứa máu. Mắt trợn trừng. Nhất là vợ Bấy thi sĩ còn le lưỡi dài thòng như muốn nhát chàng đòi mạng.

Luận tưởng mình hoa mắt. Nhưng chàng có biết đâu tất cả các oan hồn đang tề tựu quanh căn phòng này rồi. Vì sau khi Cúc và An ôm bọn họ nhảy lên cao tránh bọn qui đầu trâu mặt ngựa hiện lên bắt hồn. Và chờ cho tới khi đám qui biến đi rồi, tất cả lại trở lại căn nhà của Luận ngay. Cũng vì tất cả còn đang luyến tiếc cuộc sống trần thế và căm hận Luận tới ngút trời nên ai cũng muốn trả thù ngay.

Khi Luận kéo núc áo trước ngực Chín ra, nàng đã giận dữ rít lên rồi. Tối khi chàng rà một tay lên ngực nàng, Chín không nhin được nữa, vùng chạy thực nhanh chung quanh chàng làm cho tà áo nàng bay phất phới và chiếc khăn che

mặt cũng rớt ra.

Khi Chín mệt ngất ngứ thì cũng đã làm ọi vật nhẹ trong phòng di động được rồi. Lúc ấy Luận cũng đã thất kinh. Thấy vậy, vợ Bấy thi sĩ tiếp sức chạy chung quanh phòng ngay, cố giữ cho cơn gió vừa gây lên được, tiếp tục thổi. Tối khi nàng mệt thì cô em lại thay thế ngay. Cứ thế, người nọ thay thế người kia chạy quanh phòng và chẳng mấy chốc ngọn gió bốc cao và mạnh kinh hồn. Chẳng những

quần áo của các xác chết bay phần phật mà ngay cả các xác chết cũng cựa quậy và bốc lên cao.

Bây giờ thì Luận không còn tự chủ được nữa. Chàng biết chắc mình không bị hoa mắt mà thực sự các xác chết kia đang quay tròn chung quanh chàng. Luận kinh hãi thét lên:

- Bớ làng xóm ơi, cứu tôi... cứu tôi với!

Chỉ vài tiếng sau, chung quanh nhà Luận đã đông nghẹt những người. Nào cảnh sát, nào xe chữa lửa, nào xe cứu thương và cả những xe của các phóng viên báo chí. Đèn xanh đỏ chớp tắt của các loại xe cấp cứu

làm khu phố rộng hẳn lên.

Tuy nhiên, không ai biết một sự việc khác đang xảy ra ngay bên cạnh họ. Kể cả các phóng viên báo chí chuyên nghiệp và các thám tử lừng danh của các cơ quan công lực. Một chiếc lưới do bọn quỷ đầu trâu mặt ngựa kéo lê từ xa lại, hút hết đám oan hồn đang nằm một lả ngổ ngang bên lề đường, vì đã dùng quá sức tạo nên cơn gió di chuyển được các xác chết làm cho Luận sợ phát điên lên mà la làng cầu cứu và cũng vì cơn gió bất thường này mà báo động cho quỷ đầu trâu mặt ngựa hiện lên hút hết những kẻ đã từng đào thoát khỏi tay chúng. Tuy trên nét mặt của các hồn ma ấy sự hoảng hốt hiện ra thật rõ ràng, nhưng không còn vương vấn một luyến tiếc trần thế nào nữa. Họ đã an phận đi về bên kia thế giới theo luật định của trời đất.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-ma-theo-dam-phu>